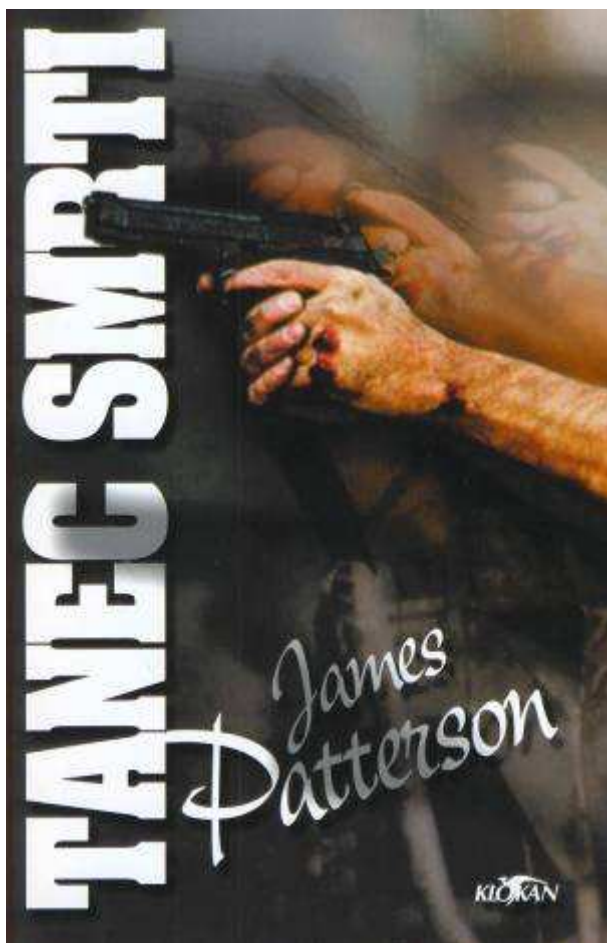

PATTERSON JAMES

TANEC SMRTI

Obsah

Detektiv Alex Cross se vrací na scénu zamilovaný. Jeho štěstí je však ohroženo sérií děsivých vražd. Crossovo intenzivní vyšetřování vede k odhalení podezřelého - britského diplomata Shafera. Dokázat, že vraždil právě on, se pro Crosse stává smrtelně nebezpečným úkolem. Diplomat se brání sérií geniálně překvapivých protitahů jak v soudní síni, tak mimo ni. Alex a jeho snoubenka se ocitají tváří v tvář té nejhorší hrozbě, se kterou Alex musel kdy bojovat. Knihou Tanec smrti, svým nejlepším psychologickým thrillerem, se představuje James Patterson jako autor na vrcholu tvůrčích sil. Zosobnil v ní chladnokrevného zločince, na kterého snad žádný čtenář nezapomene, utkal dojemný milostný příběh a mistrně ho propojil se strhující zápletkou, plnou napětí a nebezpečí.

Prolog

I. část

GEOFFREY SHAFER, elegantně oblečený do modrého jednořadého blejzru, bílé košile, pruhované kravaty a úzkých šedých kalhot od firmy *H. Huntsman & synové*, vyšel v půl osmé ráno ze svého domu ve městě a nastoupil do černého Jaguáru XJ12.

Pomalou vycouval po příjezdové cestě a šlápl na plyn. Atraktivní sport'ák dosáhl osmdesátky, ještě než se přiblížil ke stopce na Connecticut Avenue v atraktivní čtvrti Kalorama ve Washingtonu.

Shafer na té rušné křižovatce nezastavil. Sešlápl plyn až k podlaze.

Ve stovce zatoužil roztříštit jaguár o vysokou kamennou zeď, která lemovala ulici. Stočil volant blíž k ní. Viděl před očima čelní náraz, cítil ho v celém těle.

V poslední možné vteřině se pokusil smrtícímu nárazu vyhnout. Strhl volant prudce doleva. Sport'ák prolétl smykem přes ulici, pneumatiky kvílely a vzduch naplnil pach spálené gumy.

Jaguár zastavil v protisměru, přední maskou proti proudu ranní dopravy.

Shafer znovu dupl na plyn a rozjel se *proti* protijedoucím vozům. Všechny klaksony se okamžitě hlasitě rozeřvaly.

Shafer se ani nepokusil zabránit srážce. Řítil se po ulici a nabíral rychlost. Přelétl most Rock Creek, zahnul doleva a pak znovu doleva na Rock Creek Parkway.

Ze rtů mu mimovolně a nečekaně unikl slabý výkřik bolesti. Okamžik strachu, slabosti.

Opět sešlápl plyn až k podlaze a motor se rozeřval. Ze sto deseti zrychlil na sto dvacet. Kličkoval mezi pomalými sedany, sportovními vozy a špinavými náklad'áky. Ted' už jich troubilo jen několik. Ostatní řidiči byli vyděšení k smrti, strnulí hrůzou.

V osmdesáti sjel z Rock Creek Parkway a znovu šlápl na plyn.

Ulice P byla ještě přeplněnější než dálnice, ze které sjel. Celý Washington se právě probudil a vyrazil do práce. Viděl před sebou lákavou kamennou zeď na Connecticut Avenue. Neměl tam zastavovat. Začal hledat podobný kamenný objekt, něco, o co by se mohl roztržít.

Když se blížil k Dupontově náměstí, měl na tachometru sto třicet. Řítil se kupředu jako raketa. Dva proudy aut zastavily na červenou. Z toho se nedostane, pomyslel si. Nemá kam uhnout.

Nechtěl narazit do kufrů pár aut. Takhle skončit nechtěl - rozplácnout se o nějaký obyčejný Chevy Caprice, Hondu Accord nebo nákladák.

Strhl volant divoce doleva proti vozům, které přijížděly v protisměru od východu. Za jejich zaprášenými předními skly viděl vyděšené tváře řidičů. Klaksony spustily kakofonickou symfonii strachu.

Těsně se vmáčkl mezi přijíždějící džíp a míchačku na beton.

Řítil se dál po ulici M, pak zabočil na Pennsylvania Avenue a zamířil k Washingtonově náměstí. Před sebou měl Zdravotní centrum Univerzity George Washingtona - dokonalý konec cesty?

Auto metropolitní policie jako by spadlo z nebe, jeho sirény kvílely na protest a otáčející se majáky mu velely, aby zastavil. Shafer zpomalil a pak zastavil u chodníku.

Policista doběhl k Shaferově autu s rukou na pouzdru pistole. Vypadal vyděšeně a nejistě.

„Vystupte si z auta, pane," přikázal policista. „Okamžitě vystupte z auta."

Shafer si náhle připadal klidný a uvolněný. Napětí z jeho těla zmizelo.

„Dobře, dobře. Už vystupuju. Není problém."

„Víte, jak rychle jste jel?" zeptal se policista rozčileně. Byl rudý v obličeji a cukalo mu víčko. Shafer si všiml, že nespustil ruku z pistole.

Shafer našpulil rty a přemýšlel o odpovědi. „No -řekl bych, že tak padesát, důstojníku," odpověděl nakonec. „Možná jsem to trochu přetáhl."

Pak vytáhl průkaz a podal ho policistovi. „Ale nemůžete s tím nic dělat. Patřím k britské ambasádě. Mám *diplomatickou imunitu*.“

II. část

KDYŽ SE TÉ NOCI vracel autem domů z práce, měl Geoffrey Shafer náhle pocit, že začíná znovu ztrácet sebekontrolu. Začínal se bát sám sebe. Celý jeho život se náhle otáčel kolem fantaskní hry jménem *Čtyři jezdci*, kterou hrál. V oné hře mu připadla role Smrti. Ta hra pro něj znamenala všechno, byla to jediná část jeho života, která měla nějaký smysl.

Řítil se přes město od britské ambasády do předměstí Petworth na severozápadě města. Věděl, že by tam neměl být, běloch v naleštěném jaguáru. Nemohl si ale pomoci, stejně jako to nedokázal toho rána.

Zastavil těsně před tím, než vjel do Petworthu. Shafer otevřel svůj notebook a naklepal zprávu ostatním hráčům, Jezdcům.

PŘÁTELE,
SMRT ŘÁDÍ VE WASHINGTONU.
HRA ZAČÍNÁ.

Znovu nastartoval jaguár a zajel několik bloků do Petworthu. Po ulicích Varnumu a Websteru se už procházely vyzývavě nastrojené šlapky. Z modrého BMW zněla píseň *Nice and Slow* a sladký hlas Ronnieho McCalla se lynul podvečerem.

Dívky na něj mávaly a vystrkovaly svá velká, plochá, svůdná nebo ochablá prsa. Některé měly na sobě přiléhavá trička bez ramínek, těsné kalhoty a boty na vysokých podpatcích.

Zastavil vedle malé černošky, která vypadala tak na šestnáct a měla neobyčejně přitažlivý obličej. Na tak drobné tělo měla dlouhé a štíhlé nohy. Na jeho vkus měla na sobě příliš mnoho nalíčení. Přesto jí bylo těžké odolat, tak proč by měl právě on?

„Pěkněj auťák. Jaguár. Fakt se mi líbí," zavrkala, usmála a vykroužila namalované rty do svůdného o. „A ty seš taky fešák."

Opětoval její úsměv. „Tak si naskoč. Dáme si zkušební jízdu. Uvidíme, jestli je to opravdová láska nebo jenom pobláznění." Rychle se rozhlédl kolem po ulici. Žádná jiná dívka na tom rohu nepracovala.

„Kilo za všechno, miláčku?" zeptala se, když usadila svůj pevný zadeček na sedadle jaguáru. Její parfém voněl jako eau de žvýkačka a vypadalo to, že se v něm vykoupala.

„Jasně, klid. Stovka jsou pro mě drobné."

Věděl, že by ji neměl vyzvedávat jaguárem, ale přesto ji vzal na projížďku. Nemohl si pomoci.

Odvezl dívku do malého, zarostlého parku v části Washingtonu zvané Shaw. Zaparkoval v nejhustším jedlovém hájku, který skryl auto před zraky okolí. Podíval se na prostitutku, jenž mu připadala ještě menší a mladší než předtím.

„Kolik ti je?"

„Kolik by se ti líbilo?" usmála se na něj. „Zlato, nejdřív prachy. Víš, jak to chodí."

„Já ano. Ale co ty?" zeptal se.

Sáhl do kapsy a vytáhl vystřelovací nůž. Vmžiku jí ho přitiskl k hrdlu.

„Neubližuj mi," zašeptala. „Bud' hodnej."

„Vystup z auta. Pomalu. Neopovažuj se křičet. Ty bud' hodná."

Shafer vystoupil spolu s ní a nepřestal jí tisknout nůž k hrdlu.

„Je to jenom hra, miláčku," vysvětlil jí. „Jmenuju se Smrt. Máš velké štěstí. Jsem ten nejlepší hráč ze všech."

A na důkaz svých slov ji bodl poprvé.

Kniha jedna

VRAŽDY JANE DOEOVÝCH

Kapitola 1

TOHO DNE šlo všechno docela dobře. Řídil jsem jasně oranžový školní autobus přes Southeast zářivým horkým ránem konce července a cestou si pískal něco od Ala Greena. Vyzvedával jsem šestnáct chlapců u domů jejich rodičů a dva u jejich pěstounů. Autobusová doprava až ke dveřím. Těžké překonat.

Právě před týdnem jsem se vrátil z Bostonu od případu pana Smithe. Pan Smith a šílený zabiják Gary Soneji byli předmětem stejného vyšetřování. Potřeboval jsem si odpočinout a to ráno jsem si udělal volno, abych udělal pro změnu něco, na co jsem se těšil.

Můj parťák John Sampson a dvanáctiletý Errol Mignault seděli v autobuse za mnou. John měl na obličeji brýle *Wayfarer*, černé džínsy a tričko s nápisem SDRUŽENÍ STAROSTLIVÝCH. PŘÍSPĚVKY POSÍLEJTE JEŠTĚ DNES. Měří metr devadesát a váží poctivých sto deset kilo. Jsme přátelé od deseti let, kdy jsem se přistěhoval do Washingtonu.

On, Errol a já jsme mluvili o boxeru Sugar Rayi Robinsonovi, skoro jsme křičeli, abychom přehlušili rámus v autobusu. Sampson měl svou velkou paži položenou kolem Errollových ramen. Při práci s těmito dětmi se doporučuje přiměřený fyzický kontakt.

Nakonec jsme vyzvedli posledního chlapce z našeho seznamu, osmiletého kluka, který bydlel v Benning Terrace, drsné čtvrti, kterou někteří z nás znali jako Jednoduché město.

Když jsme ze čtvrti vyjžděli, zeď počmáraná grafity oznamovala návštěvníkům všechno, co o tom místě potřebovali vědět. Stálo tam PRÁVĚ OPOUŠTÍTE VÁLEČNOU ZÓNU A PŘEŽILI JSTE, ABYSTE MOHLI VYPRÁVĚT.

Brali jsme chlapce do vězení v Lortonu ve Virginii, aby tam odpoledne navštívili své otce. Všichni naši pasažéři byli mladí, mezi

osmi a třinácti. Sdružení takhle rozváželo čtyřicet až padesát dětí týdně po různých věznicích, aby tam navštívily své otce a matky. Cíl byl ambiciózní: snížit kriminalitu ve Washingtonu o třetinu.

V tomhle vězení jsem byl už víckrát, než bych si přál pamatovat. Ředitele v Lortonu jsem znal docela dobře. Před několika lety jsem tam strávil mládí při výsleších Gary ho Sonejiho.

Ředitel Marion Campbell vyhradil velkou místnost v prvním patře, kde se chlapci setkávali se svými otci. Byla to dojemná scéna, ještě dojemnější, než jsem čekal. Sdružení strávilo hodně času proškolením otců, kteří se na program chtěli podílet. Školení se skládalo ze čtyř částí: jak dát najevo lásku; jak přijmout vinu a zodpovědnost; jak navázat vztah mezi rodičem a dítětem; jak vytvořit prostor pro nový začátek.

Paradoxně se všichni chlapci snažili vypadat drsnější, než ve skutečnosti byli. Slyšel jsem jednoho z nich říkat: „Nebyl jsi v mém životě předtím, tak proč bych tě měl poslouchat teď?“ Všichni otcové se ale snažili ukazovat z té lepší stránky.

Sampson a já jsme takhle ještě do Lortonu nejeli. Udělal jsem to poprvé, ale už jsem si byl jistý, že to nebylo naposled. V té místnosti bylo tolik čistých emocí a naděje, takový potenciál pro něco dobrého a správného. I kdyby se něco z toho nikdy neuskutečnilo, úsilí, které do toho bylo vloženo, muselo přinést nějaké ovoce.

Co mě zasáhlo nejvíce, byla vazba, která stále existovala mezi otci a jejich mladými syny. Myslel jsem na svého synka Damona a na to, jaké máme štěstí. Většina vězňů v Lortonu věděla, že to, co dělali, bylo špatné - nevěděli ale, jak s tím přestat.

Přes hodinu a půl jsem jen přecházel kolem a poslouchal. Příležitostně jsem zaskakoval jako psycholog a dělal v tom omezeném prostoru, co jsem mohl. V jedné malé skupině jsem zaslechl otce povídat: „Řekni prosím mámě, že ji miluju a hrozně mi chybí.“ Pak se vězeň i syn rozplakali a pevně se objali.

Sampson se ke mně připojil asi po hodině. Šklebil se na celé kolo. Když už se jeho úsměv objeví, zabil by vola. „Kruci, tohle se mi líbí. Je to zatraceně dobrý.“

„Jo, mě to taky chytlo. Sednu si za volant toho oranžového autobusu znova.“

„Myslíš, že to k něčemu bude, když se tátové a jejich kluci budou takhle scházet?“ zeptal se mě.

Rozhlédl jsem se po místnosti. „Myslím, že tohle tady je samo o sobě úspěch. A to zatím stačí.“

Sampson přikývl. „Ten starej přístup krok za krokem. Na mě to taky platí. Úplně lítám, Alexi.“

To já také. Já také. Podobné věci vždycky hrozně prožívám.

Když jsme vezli chlapce odpoledne domů, viděl jsem v jejich tvářích, že setkání s jejich otci na ně mělo pozitivní vliv. Už nebyli zdaleka tak hluční a plní silných řečí, jako když jsme jeli tam. Už se nesnažili být drsní. Chovali se prostě jako děti.

Skoro všichni chlapci mě a Sampsonovi při vystupování z autobusu poděkovali. Nebylo to nutné. I bez toho bych se cítil mnohem lépe než při pronásledování vraždících maniaků.

Poslední chlapec, kterého jsme vysazovali, byl ten osmiletý z Benning Terrace. Objal Johna i mě a pak se rozplakal. „Stejská se mi po tátovi,“ přiznal a rozběhl se domů.

Kapitola 2

TÉ NOCI jsme měli se Sampsonem službu v Southeast. Jsme starší detektivové z oddělení vražd a já jsem také prostředník mezi FBI a washingtonskou policií. Asi o půl jedné zazvonil telefon, který nás volal do washingtonské čtvrti zvané Shaw. Stala se tam ošklivá vražda.

Na místě činu stálo opuštěné auto metropolitní policie a okolní čumilové už se dokázali sejít v hojném počtu.

Vypadalo to jako podivný pouliční mejdan v pekle. Poblíž hořely ohně ve dvou sudech na odpadky, což ve vlhkém vedru té noci nedávalo žádný smysl.

Obětí byla mladá žena, podle rádiového hlášení mezi čtrnácti a osmnácti.

Nebylo těžké ji najít. Její nahé zohavené tělo bylo pohozené v křoví v parčíku ani ne deset metrů od asfaltové cesty.

Když jsme se se Sampsonem přiblížili k tělu, zavolal na nás kluk z druhé strany pásky ohraničující místo činu: „Hej, dyť je to jenom kurva z ulice!”

Zastavil jsem se a ohlédl na něj. Připomněl mi chlapce, které jsme odpoledne vezli do vězení v Lortonu. „Laciná štětka. Škoda času, *de-fektivové*,” nepřestával pokřikovat.

Došel jsem k tomu mladému chytrákovi. „Jak to víš? Viděls ji tady někdy?”

Kluk se stáhl. Pak se ale ušklíbl a ukázal zlatou hvězdičku na jednom předním zubu. „Nemá na sobě žádný hadry a leží na zádech. Někdo jí to asi dobře udál. Tak co by mohla bejt jinýho?”

Sampson se upřeně zadíval na provokatéra, který vypadal tak na čtrnáct, ale mohl být ještě mladší. „Tak tyji znáš?”

„Sakra *né!*” předstíral chlapec, že se urazil. „Já žádný kurvy neznám, čéče.”

Kluk konečně odkráčel a cestou se po nás dvakrát ohlédl a zavrtěl hlavou. Šli jsme dál a připojili se ke dvěma uniformovaným policistům, kteří stáli u těla. Zjevně čekali na posily. A to jsme byli my.

„Volali jste záchranku?” zeptal jsem se jich.

„Už je to pětatřicet minut a pořád čekáme," odpověděl ten, který z nich vypadal starší. Mohlo mu být tak dvacet, měl sportovní postavu, pěstoval si knírek a snažil se tvářit, jako by byl na podobné situace zvyklý.

„To mě nepřekvapuje," pokýval jsem hlavou. „Našli jste tady kolem nějaké doklady?"

„Vůbec nic. Prohledali jsme tady ty keře. Je tady jenom to tělo," řekl ten mladší. „A to tělo už zažilo lepší časy." Potil se a vypadal, že mu není moc dobře.

Natáhl jsem si gumové rukavice a sklonil se nad tělem. Opravdu vypadala, že byla ještě v pubertě. Hrdlo měla proříznuté od ucha k uchu, tvář ošklivě pořezanou stejně jako chodidla, což vypadalo divně.

V hrudníku a břiše měla víc než deset bodných ran. Roztáhl jsem jí nohy od sebe a spatřil něco, z čeho se mi udělalo zle.

Kovová rukojeť nebyla mezi jejíma nohama skoro ani vidět. Byl jsem si skoro jistý, že je to nůž a že je zabodnutý do její vagíny.

Sampson si dřepł a podíval se na mě. „Na co myslíš, Alexi? Je to další?"

Potřásl jsem hlavou a pokrčil rameny. „Možná, ale tahle brala drogy. Má stopy na pažích a nohou. Nejspíš pod koleny a podpaždí. Náš muž si většinou feťacky nevybírál. Dává přednost bezpečnému sexu. I když tahle vražda je brutální a odpovídá jeho stylu. Vidiš tu rukojeť?"

Sampson přikývl. Málokdy mu něco uniklo. „Šaty," řekl. „Kam sakra zmizely? Musíme je najít."

„Někdo tady z okolí je z ní už asi stačil svléknout," prohodil mladý policista. Kolem těla byl velký zmatek. Několik šlápot v hlíně. „Tak to tady kolem chodí. Nikdo si ničeho nevšímá."

„My jsme tady," řekl jsem mu. „My ano. Jsme tady pro všechny Jane Doeové."

Kapitola 3

GEOFFREY SHAFER byl tak šťastný, že to skoro ani nedokázal skrýt před rodinou. Musel se držet, aby se nahlas nerozesmál, když líbal svou ženu Lucy na tvář. Zachytil závan jejího Chanelu číslo 5, ochutnal její suché rty a políbil ji znovu.

Stáli jako sochy v elegantní hale velkého georgiánského domu v Kaloramě. Děti byly svolány, aby mu daly dobrou noc.

Jeho žena, za svobodna Lucy Rhys-Cousins, měla popelavě šedé vlasy a její jasně zelené oči se třpytily ještě víc než klenoty od firmy *Bulgari & Sparks*, které vždy nosila. Štíhlá a na svých sedmatřicet stále krásná Lucy navštěvovala Newnham College v Cambridgi dva roky před tím, než se vzali. Četla hloupou poezii a romány a trávila většinu svého volného času na podobně bezcenných obědech se svými přítelkyněmi, chodila na zápasy v pólu nebo plachtit. Shafer občas plachtil s ní. Býval kdysi velmi dobrý námořník.

Lucy bývala považována za ceněnou kořist a předpokládal, že pro některé muže jí stále byla. Ať si klidně vezmou ten její kostnatý zadek a všechen sex bez vášně, který dokážou snést.

Shafer si posadil čtyřletá dvojčata Tritii a Ericu každé na jednu paži. Dva zrcadlové odrazy jejich matky. Obě dvojčata by prodal za cenu poštovní známky. Objal holčičky a zasmál se jako dobrý táta, kterého vždycky hrál.

Pak si formálně potřásl rukou s dvanáctiletým Robertem. V domě už nějakou dobu probíhala debata, zda by měl být Robert poslán do internátní školy v Anglii, nejspíš do Winchesteru, kam chodil jeho dědeček. Shafer věnoval synovi řízný vojenský pozdrav. Kdysi dávno býval plukovník Geoffrey Shafer vojákem. Zdálo se, že jen Robert si dnes pamatuje tuhle část života svého otce.

„Jedu do Londýna jen na několik dnů, a je to kvůli práci, ne na výlet. Nemám v plánu trávit noci v Athenaeu nebo tak podobně," oznámil rodině. Žoviálně se usmíval, přesně tak, jak to od něj čekali.

„Zkus se tam trochu zabavit, tati. Ať se taky zasměješ. Zasloužíš si to," promluvil Robert důvěrným tónem mezi dvěma muži, který si v poslední době osvojil.

„Ahoj, tati! Ahoj, tati," zazpívala dvojčata dvojhlasně a Shafer měl co dělat, aby s nimi nemrštil o zeď.

„Ahoj, Tricie. Ahoj, Erico."

„Nezapomeň na Pelech obludy," připomněl mu Robert naléhavě. „Na *Draka a bojovníka*." Pelech obludy byl obchod, který prodával knihy fantasy her a hrací potřeby. Byl v Earlhamu, kousek od Cambridge Circus v Londýně. *Drak a bojovník* byl nejpopulárnější časopis, který psal o fantasy hrách.

Naneštěstí pro Roberta Shafer do Londýna vůbec nejel. Měl na víkend mnohem lepší plány. Chystal se hrát svou fantasy hru právě tady ve Washingtonu.

Kapitola 4

MÍSTO NA LETIŠTĚ Dulles ve Washingtonu spěchal na jih a měl pocit, jako by z něj spadlo těžké závaží. Bože, jak nenáviděl tu svou dokonalou anglickou rodinku a ještě víc klaustrofobický život, který vedl tady v Americe.

Shaferova rodina doma v Anglii byla stejně „dokonalá“. Měl dva starší bratry, kteří bývali oba prvotřídní studenti. Jeho otec býval vojenský atašé a rodina cestovala po celém světě do jeho dvanácti let, kdy se vrátili do Anglie a usadili v Guildfordu asi hodinu a půl od Londýna. Shafer tam okamžitě začal pokračovat ve školáckých neplechách, ve kterých si liboval od svých osmi. V centru Guildfordu stálo několik historických budov, které se rozhodl počmárat. Začal s Abbotovou nemocnicí, kde umírala jeho babička. Popsal zdi oplzlostmi. Pak se přesunul ke guilfordskému zámku, radnici, Královské střední škole a guilfordské katedrále. Načmáral další sprostá slova a nakreslil další obří penisy. Neměl nejmenší tušení, proč si tak libuje v ničení krásných věcí, ale dělal to. Nejvíc se mu líbilo, že ho nikdo nechytí.

Shafera nakonec poslali do školy v Rugly, kde pokračoval ve svém uličnictví. Pak navštěvoval St. John's College, kde se specializoval na filozofii, japonštinu a sex s tolika pohlednými ženami, kolik jich jen mohl sehnat. Všechny jeho přátele překvapilo, když v jednadvaceti vstoupil do armády. Jeho jazykové schopnosti byly dokonalé, a proto ho poslali do Asie, kde jeho darebáctví získalo nový rozměr a on začal hrát *hru her*.

Zastavil se v motorestu 7-Eleven ve Washington Heights na kávu - vlastně na tři kávy. Černé, každou se třemi cukry. Jednu vypil cestou k pultu.

Indický pokladník se na něj podezíravě podíval a on se tomu břídlíovi vysmál do obličeje.

„Opravdu si myslíš, že bych chtěl ušetřit pětasedmdesát centů za pitomej hrnek kafe? Ty směšnej blbečku. Černá hubo.“

Hodil peníze na pult a odešel dřív, než by musel zabít pokladního holýma rukama, což by velmi snadno dokázal.

Z *7-Eleven* pokračoval do severovýchodní části Washingtonu, středostavovské čtvrti Eckington. Když byl na západ od Gallaudetovy ulice, začal ulice poznávat. Většina budov byly dvoupatrové obytné domy z červených cihel nebo v barvě odporné velikonoční modři, nad kterou se pokaždé musel ušklíbnout.

Zastavil před jedním z cihlových domů se zahradou na Uhland Terrace, blízko Druhé ulice. Byla k němu přistavěná garáž. Předchozí nájemník ozdobil cihlovou zeď dvěma betonovými kočkami.

„Nazdar kočičky," pozdravil je Shafer. Ulevilo se mu, že už je tam. „Rozkmitával se" - dostával se do varu, začínal šílet. Tenhle pocit miloval, nemohl se ho nabažit. Přišel čas hrát svou hru.

Kapitola 5

V GARÁŽI pro dvě auta parkovalo rezavé a oprýskané taxi. Shafer ho používal už čtyři měsíce. Taxi mu poskytovalo anonymitu, činilo ho takřka neviditelným, ať se ve Washingtonu vypravil kamkoliv. Říkal mu Noční můra.

Zajel s jaguárem vedle taxíku a vyběhl do schodů. Když vstoupil do bytu, zapnul klimatizaci a uvařil si další přeslazenou kávu.

Pak si vzal své léky jako hodný chlapec. Thorazine a Librium. Benadryl, Xanax, Vicodin. Užíval je v různých kombinacích už celá léta. Zpočátku to byla spíš metoda pokus a omyl, ale učil se rychle. *Cítíš se lépe, Geoffrey? Ano, mnohem lépe, děkuji.*

Pokusil se číst *Washington Post* z toho dne, pak starý výtisk časopisu *Private Eye* a nakonec katalog firmy DeMask z Amsterdamu, největšího světového prodejce gumového a koženého zboží pro fetišisty. Udělal dvě stě kliků, pak několik set dřepů a netrpělivě čekal, až na Washington padne tma.

Ve tři čtvrtě na deset se začal Shafer připravovat na velkou noc ve městě. Šel do malé, spoře zařízené koupelny, která byla cítit po laciné desinfekci. Postavil se před zrcadlo.

To, co viděl, se mu líbilo. Moc se mu to líbilo. Husté, vlnité blond vlasy, které nikdy nevypadají. Charismatický úsměv. Zářivě modré oči. Na čtyřiačtyřicetiletého muže skvělý fyzický stav.

Dal se do práce a začal tmavými kontaktními čočkami. Dělal to už tolikrát, že by to dokázal i poslepu. Potřel si černou tělkou obličej, krk, ruce, zápěstí a černou čepicí zakryl blond vlasy.

Pozorně se na sebe podíval a uviděl docela přesvědčivého černocha, hlavně když světlo nebylo příliš silné. Vůbec to nebylo špatné. Byl to dobrý převlek pro noc ve městě, *zvláště* pokud to město byl Washington.

Hra může začít. *Čtyři jezdci.*

Za pět minut půl jedenácté sešel do garáže. Opatrně obešel jaguár a přistoupil k červenomodrému taxíku. Už se začal ztrácet v nádherných fantaziích.

Shafer sáhl do kapsy kalhot a vytáhl tři neobvykle vypadající kostky. Měly dvacet ploch, takové, jaké se obvykle používají ve fantasy hrách. Místo teček na nich byly číslice.

Držel kostky v levé ruce a převaloval je ze strany na stranu.

Hra *Čtyři jezdci* měla přesná pravidla; všechno záviselo na hodu kostkami. Podstatou bylo přijít s nějakou šokující fantazií, něčím, co by vyrazilo ostatním dech. Čtyři hráči na celém světě v tom soupeřili. Ještě nikdy se nehrála hra jako tato - ani žádná podobná.

Shafer už měl pro sebe připravené dobrodružství, ale byly tu jisté alternativy, které závisely výhradně na kostkách.

To bylo to hlavní - může se stát cokoliv.

Nasedl do taxíku a nastartoval. Byl připravený.

Kapitola 6

MĚL ÚŽASNÝ PLÁN. Nabere několik cestujících, kteří nějak upoutají jeho pozornost, povzbudí jeho představivost. Nespěchal. Měl na to celou noc; celý víkend.

Trasu měl naplánovanou dopředu. Nejprve zajel do módní čtvrti Adams-Morgan. Pozoroval přeplněné chodníky, které pulzovaly nepřetržitým pohybem. Dveře barů se netrhly. Skoro každá restaurace v Adams-Morganu si říkala kavárna. Jel pomalu a četl jejich zářící vývěsní štíty, minul Café Lautrec, Café Picasso, La Fourchette Café, Bukom Café, Café Dalbol, Montego Café, Sheba Café.

Kolem půl dvanácté zpomalil na Columbia Road. Srdce se mu rozbušilo. Začalo se před ním rýsovat něco velice slibného.

Z populární restaurace Chief Ike's Mambo Room vycházel pohledný pár. Muž a žena, hispánci, kolem třiceti.

Hodil si kostkami na sedadle vedle sebe: šest, pět, čtyři - celkem patnáct. Vysoké číslo.

Nebezpečí! To dávalo smysl. Pár byl vždycky riskantní.

Shafer počkal, až přejdou chodník od stříšky nad vchodem do restaurace. *Přicházeli přímo k němu.* Jak laskavé. Dotkl se pažby magnumu, které měl pod předním sedadlem. Byl připravený na všechno.

Když začali nastupovat do taxíku, rozmyslel si to. Proč ne!

Shafer si všiml, že ani jeden z nich není tak atraktivní, jak si původně myslel. Muž měl na tvářích a čele skvrny; vrstva pomády na jeho černých vlasech byla příliš silná a mastná. Žena měla o pár kilo víc, než se mu líbilo - byla silnější, než se na dálku zdálo.

„Nejsem volný," řekl a odjel. Oba mu ukázali zdvižený ukazováček.

Shafer se nahlas zasmál. „Dneska máte štěstí, vy blázni. Tohle je nejšťastnější noc vašeho života, a vy to ani nevíte."

S ničím nesrovnatelné vzrušení hry ho zcela pohltilo. Měl nad tím párem absolutní moc. Byl pánem jejich života a smrti.

„Smrt má svou hrdost," zašeptal.

Zastavil se na několik dalších šálků kávy ve Starbucks na Rhode Island Avenue. Zaplatil tři a do každého nasypal šest sáčků cukru.

O hodinu později projížděl Southeast. Zatím dalšímu zákazníkovi nezastavil. Ulice byly přeplněné chodci a taxíků bylo zoufale málo.

Litoval, že nechal ten hispánský pár odejít. Představoval si je tak, jak vypadali v záři pouličního osvětlení. Vzpomínky na věci minulé, že? Vybavila se mu Proustova monumentální úvodní věta: „*Po dlouhou dobu jsem chodíval spát časně.*“ Stejně tak Shafer -dokud neobjevil tuto hru her.

Pak ji spatřil - dokonalou hnědou bohyni, která stála přímo před ním, jako by mu někdo dal nádherný dárek. Šla sama po ulici E, pohybovala se rychle a cílevědomě. Srdce se mu rozbušilo vzrušením.

Obdivoval její chůzi, pohyb dlouhých, štíhlých nohou, vznosné držení těla.

Když se k ní přiblížil, podívala se za sebe a rozhlédla po ulici. Sháněla taxi? Bylo to možné? Potřebovala jeho?

Měla na sobě světle béžové sako, fialovou sukni, lodičky na vysokém podpatku. Vypadala příliš elegantně na to, aby měla namířeno někam do baru. Zdálo se, že se dokáže dokonale ovládat.

Rychle si hodil dvacetistrannými kostkami a spočítal číslice. Vzrušením ani nedýchal.

Zamávala na něj a současně zavolala: „*Taxi! Taxi! Jste volný?*“

Zajel s taxíkem k obrubníku a ona udělala tři rychlé, elegantní kroky k němu. Zblízka byla ještě krásnější.

Dveře taxíku se rychle otevřely a na okamžik mu zakryly výhled na ni.

Pak si všiml, že nese květiny, a přemýšlel proč. Nějaká významná událost ten večer? No, byla to rozhodně pravda. Ty květiny byly na její vlastní pohřeb.

„Ach, mockrát děkuji, že jste mi zastavil,“ řekla udýchaně, když nastupovala do auta. Všiml si, že se pohodlně usadila a oddychla si. Její hlas byl uklidňující, sametový a skutečný.

„K službám,“ otočil se k ní Shafer a usmál se. „Mimochodem, jsem Smrt. Vy jste má fantazie pro tento víkend.“

Kapitola 7

POSLEDNÍCH ŠEST LET pracuji jako dobrovolník ve vývařovně u Svatého Antonína v Southeast. Mám tam třikrát týdně ranní směnu od sedmi do devíti.

Toho pondělního rána jsem byl neklidný a nervózní. Ještě jsem se nevzpamatoval z případu pana Smithe, kvůli kterému jsem procestoval jižní pobřeží a dostal se až do Evropy. Asi jsem potřeboval skutečnou dovolenou, odpočinek daleko od Washingtonu.

Pozoroval jsem obvyklou frontu mužů, žen a dětí, kteří neměli peníze na jídlo. Byla dlouhá a táhla se přes celé dva bloky Dvacáté ulice. Je to tak smutné a nespravedlivé, že ve Washingtonu stále žije mnoho lidí, kteří hladovějí nebo mají jen jedno jídlo denně.

Začal jsem v té vyvařovně před lety pomáhat na popud své ženy Marie. Když jsme se seznámili, pracovala jako sociální pracovnice u Svatého Antonína. Marie tam byla nekorunovanou princeznou; každý ji miloval a ona milovala mě. Byla zavražděna, zastřelena na ulici nedaleko od této kuchyně. Byli jsme spolu čtyři roky a měli dvě malé děti. Stále mě trápí, že ten případ nebyl nikdy vyřešen. Možná to mě nutí dokončit každý případ, ať je sebesthorší nebo sebesložitější.

V jídelně u Svatého Antonína se starám o to, aby se všichni mohli v klidu najíst. Měřím dva metry, vážím devadesát kilo a mám figuru jako stvořenou pro udržování pořádku. Obvykle stačí několik tichých slov a uklidňujících gest. Kromě toho se tam většina lidí přichází najíst, a ne poprat.

Kromě toho také vydávám burákové máslo a džem každému, kdo požádá o přídavek. Jimmy Moore, Američan s irskými předky, který vývařovnu řídí s láskou a patřičnou disciplínou, vždycky věřil v léčivou moc b. m. a d. Někteří pravidelní zákazníci mi už léta říkají Burákový muž.

„Dneska nevypadáte moc dobře," oslovila mě malá silná žena, která do jídelny chodila poslední rok nebo dva. Věděl jsem, že se jmenuje Laura, že se narodila v Detroitu a má dva odrostlé syny. Dříve pracovala jako hospodyně v domě v ulici M v Georgetownu, ale ta rodina měla pocit, že je už moc stará a propustila ji s několikátýdenním odstupným a vřelými díky.

„Zasloužíte si něco lepšího. Zasloužíte si *mě*," zasmála se potměšile Laura. „Co vy na to?"

„Jste příliš laskavá, Lauro," odpověděl jsem a naservíroval jí její obvyklý přídavek. „Kromě toho už jste se setkala s Christine. Víte, že už jsem zadaný."

Laura se uchichtla a složila si ruce na prsou. Navzdory okolnostem byl její smích zvučný a zdravý. „Mladá holka potřebuje snít, to víte. Ráda vás vidím, jako vždycky."

„Já vás taky, Lauro. Nechte si chutnat."

„To víte, že nechám. Jen se dívejte."

Když jsem rozdál nadšené pozdravy a obrovské porce burákového másla, zabloudily moje myšlenky k Christine. Laura měla nejspíš pravdu; asi jsem toho dne nevypadal zvlášť dobře. Nejspíš jsem už nijak slavně nevypadal několik dní.

Vzpomínal jsem na noc před dvěma týdny. Právě jsem v Bostonu uzavřel případ série vražd. Stáli jsme s Christine na verandě jejího domu v Mitchellville. Snažil jsem se začít žít jinak, ale bylo tak těžké něco změnit. Měl jsem jedno oblíbené rčení: SRDCE OVLÁDÁ HLAVU.

Cítil jsem vůni růží a netýkavek v nočním vzduchu. Cítil jsem také Gardenia Passion, oblíbený parfém, kterým ten večer voněla Christine.

Znali jsme se už rok a půl. Setkali jsme se při vyšetřování vražd, které skončilo zabitím jejího muže. Nakonec jsme se začali vídat častěji. Všechno to směřovalo k onomu momentu na verandě.

Nikdy se nestalo, že by se mi z pohledu na Christine nezatočila hlava. Měří skoro sto osmdesát centimetrů, a to se mi na ní líbí. Té noci měla na sobě přiléhavé, seprané džínsy a bílé tričko. Byla bosa a nehty měla namalované na červenou. Hnědé oči se jí krásně leskly.

Objal jsem ji a všechno na světě bylo náhle v naprostém pořádku. Zapomněl jsem na celý ten strašný případ, který jsem právě dokončil; zapomněl jsem na mimořádně brutálního vraha známého jako pan Smith.

Vzal jsem její tvář jemně do dlaní. Rád si představuji, že mě už nic nemůže vyděsit, a z velké části je to i pravda, ale řekl bych, že

čím víc dobrých věcí v životě máte, tím snadnější je postavit se strachu.

Srdce ovládá hlavu.

Většina mužů se takhle nechová, ale učím se.

„Miluju tě víc, než jsem kdy v životě miloval, Christine. Pomáháš mi vidět věci novými očima. Miluju tvůj úsměv, to, jak jednáš s lidmi a hlavně s dětmi, tvou laskavost. Hrozně rád tě takhle držím. Chtěl bych tady stát a povídat si tebou až do rána. Tolik tě miluju. Vezmeš si mě, Christine?“

Neodpověděla hned. Cítil jsem, jak se trochu odtáhla a zabořilo mě srdce. Podíval jsem se jí do očí a viděl v nich bolest a nejistotu.

„Ach Alexi, Alexi,“ zašeptala a zdálo se, že se co chvíli rozpláče. „Nemohu ti odpovědět. Právě ses vrátil z Bostonu od dalších příšerných vražd. Já tohle nesnesu. Zase jsi riskoval život. Ten šílenec přišel do tvého domu. Napadl tebe a tvou rodinu. To nemůžeš popřít.“

Nemohl jsem. Byl to hrozný zážitek a skoro jsem zemřel. „Na to nemohu nic říct, ale miluju tě. Odejdu od policie, jestli to bude třeba.“

„Ne.“ Oči se jí vlhce zaleskly. Zavrtěla hlavou. „To by bylo ještě horší. Pro nás oba.“

Objímali jsme se na verandě a já věděl, že máme problém. Nevěděl jsem, jak ho vyřešit. Neměl jsem ani ponětí. Možná by pomohlo, kdybych skončil s policejní prací, začal znovu pracovat na plný úvazek jako psycholog a vedl normální život s Christine a dětmi. Mohl jsem to ale udělat? Mohl jsem opravdu skončit u policie?

„Zeptej se mě znovu,“ zašeptala. „Za nějakou dobu.“

Kapitola 8

CHRISTINE A JÁ jsme se od té doby dál scházeli a všechno bylo v pořádku, plné citu a romantiky jako mezi námi dvěma vždycky. Přesto jsem stále přemýšlel, jak náš problém vyřešit. Mohla by být šťastná s detektivem z oddělení vražd? Mohl jsem jím přestat být? Nevěděl jsem to.

Z myšlenek o Christine mě vytrhlo kvílení sirény na křižovatce Dvanácté ulice a ulice E. Trhl jsem sebou, když jsem před Svatým Antonínem viděl zastavovat Sampsonův černý nissan.

Vypnul sirénu na střeše, ale pak nalehl na klakson. Věděl jsem, že přijel pro mě, nejspíš aby mě vzal někam, kde se mi vůbec nebude líbit. Klakson nepřestával troubit.

„To je tvůj kamarád John Sampson," zavolal na mě Jimmy Moore. „Ty ho neslyšíš, Alexi?"

„Vím dobře, kdo to je," odpověděl jsem mu. „Jenom doufám, že zase zmizí."

„Rozhodně na to nevypadá."

Konečně jsem vyšel ven. prošel kolem fronty před jídelnou a cestou si vyslechl několik posměšků. Lidé, které už dlouho znám, mi předhazovali, že jsem skončil před půlkou pracovní doby, nebo mi radili, že tu práci vezmou za mě, když se mi nelíbí.

„Co se děje?" zavolal jsem na Sampsona, než jsem doběhl k jeho černému sportáku.

Boční okénko sjelo dolů. Strčil jsem hlavu dovnitř. „Zapomněls? Dneska mám volno!" připomněl jsem mu.

„Je to Nina Childsová," řekl Sampson tichým hlasem, který používal, jen když byl rozčilený nebo velmi vážný. Snažil se ovládnout mimické svaly, nedat najevo, co cítí, ale moc se mu to nedařilo. „Nina je mrtvá, Alexi."

Roztrásl jsem se. Otevřel jsem dvířka auta a naskočil dovnitř. Ani jsem se nevrátil do jídelny říct Jimmymu Moorovi, že odcházím. Sampson šlápl na plyn a vystartoval od chodníku. Siréna se znovu rozeřvala, ale teď jsem její kvílení skoro uvítal. Znecitlivěla mě.

„Co zatím víš?" zeptal jsem se ho, když jsme se řítili po neutěšených ulicích předměstí Southeast a pak přejeli břidličně šedou řeku Anacostia.

„Našli ji v řadovém domku na Osmnáctý ulici v Garnesville. Je tam u ní James Thurman. Říká, že tam byla nejspíš od víkendu. Její tělo našel nějaký feťák. Žádný šaty nebo doklady, Alexi," informoval mě Sampson.

Podíval jsem se na něj. „Tak jak věděli, že to je Nina?"

„Poznal ji polda, co přijel na místo činu. Znal ji z nemocnice. Ninu znal každý."

Zavřel jsem oči, ale pod víčky se mi objevila tvář Niny Childsové. Znovu jsem je otevřel. Pracovala jako sestra v Nemocnici svatého Antonína, kam jsem jednou vtrhl jako tornádo s umírajícím chlapcem v náručí. Sampson a já jsme s Ninou spolupracovali víckrát, než jsem si dokázal vybavit. Sampson také s Ninou přes rok chodil, ale pak se rozešli. Vzala si muže ze sousedství, který pracoval pro město. Měli dvě malé děti, a když jsem Ninu naposledy viděl, zdála se být tak šťastná.

Nemohl jsem uvěřit, že leží ve sklepe domu na špatné straně Anacostie. Byla opuštěná jako jedna z Jane Doeových, jak se u nás říká mrtvým ženám, jejichž jméno nikdo nezná.

Kapitola 9

TĚLO NINY CHILDSOVÉ bylo nalezeno ve vytlučeném řadovém domku v jedné z nejhudších a nejponičenějších městských čtvrtí. Na místě činu bylo jen jedno policejní auto a jediná potlučená a zrezivělá záchranka; vraždy v Southeast většinou nevyvolaly velkou pozornost. Někde štěkal pes, a byl to jediný zvuk ve zdemolované ulici.

Sampson a já jsme museli projít kolem drogového trhu na rohu Osmnácté ulice. Byli tam většinou mladí výrostci, ale drze se tam potloukalo i několik žen a dětí. Oblíbenou aktivitou mládeže v téhle oblasti je obchod s crackem.

„Denní sbírám těl, důstojníku?“ ozval se jeden z mladíků. Měl na sobě černé kalhoty s černými šlemi bez košile, ponožek a bot. Měl figuru z vězeňského dvora a tetování po celém těle.

„Přijeli jste pro smetí?“ zachechtal se starší muž s prošedivělým plnovousem. „Vemte taky toho zkurvenýho čokla, co ve dne v noci řve, ať jste aspoň trochu užitečný,“ dodal.

Ignorovali jsme je a pokračovali v chůzi přes Osmnáctou ulici k dvoupatrovému domu zatlučenému prkny. Z okna ve druhém patře se vyklonil hnedobílý boxer, který jako by tam žil celý život, a nepřestával štěkat. Jinak budova vypadala opuštěně.

Domovní dveře byly vypáčené už nejméně tisíckrát a stačilo do nich jen strčit. Dům páchl kouřem, odpadky a plísní. Ve stropě zela díra od prasklé trubky ústředního topení. Bylo hrozné, že Nina musela skončit na tak smutném, odporném místě.

Už přes rok jsem neoficiálně vyšetřoval nevyřešené vraždy v Southeast a mnoho z nich byly Jane Doeové. Napočítal jsem jich hodně přes stovku, ale nikdo ve vládě se o to nezajímal. Mnohé z nich byly feťacky nebo prostitutky. Nina ale ne.

Opatrně jsme sešli po točitém schodišti s vyviklaným dřevěným zábradlím, kterého by se nikdo z nás nedotkl. Vepředu jsem viděl blikat baterky a svoji jsem už držel rozsvícenou v ruce.

Nina ležela hluboko ve sklepení opuštěné budovy. Aspoň že se někdo obtěžoval ohraničit místo Činu žlutou páskou.

Uviděl jsem Ninino tělo - a musel odvrátit zrak.

Nebylo to jen proto, že byla mrtvá; bylo to tím, jak byla zavražděna. Pokusil jsem se upřít oči a mysl na něco jiného, dokud jsem se nezačal zase ovládat.

Byl tam Jerome Thurman s týmem ze záchranky. S ním tam byl policista, zřejmě ten, který Ninu identifikoval. Policejní lékař tam nebyl žádný, což nebyla u případů vražd v Southeast žádná výjimka.

Na podlaze poblíž těla ležely pohozené uschlé květiny. Soustředil jsem se na ně, stále neschopen podívat se znovu na Ninu. Nepodobalo se to případům ostatních Jane Doeových, ale vrah se neřídil přesným schématem. To byl jeden z problémů, který jsem měl.

Mohlo to znamenat, že se jeho fantazie stále vyvíjí -a že ještě nepřestal psát svůj strašlivý horor.

Všiml jsem si zbytků celofánových obalů, které ležely na podlaze. Lesklé věci přitahují krysy, které si je často nosí do svých hnízd. Po celém sklepe visely husté pavučiny.

Musel jsem se podívat na Ninu znovu. Potřeboval jsem se podívat zblízka.

„Jsem detektiv Alex Cross. Dovolte, abych se na ni podíval, prosím," oslovil jsem konečně tým ze záchranky, muže a ženu něco přes dvacet. „Bude to trvat jen pár minut a pak vám uhnu z cesty."

„Ostatní detektivové už tělem pohnuli," odpověděl muž. Byl hubený a měl špinavě blond vlasy. Neobtěžoval se na mě podívat. „Nechte nás dělat naši práci, ať můžeme vypadnout z téhle žumpy. Je to tady samá infekce a smrdí to jak hovno."

„Uhněte," vyštěkl Sampson. „Vstaňte, než vám nakopu zadek."

Muž od záchranky zaklel, ale vstal a odstoupil od těla. Přišel jsem blíž, snažil se soustředit a chovat se profesionálně, snažil se vzpomenout si na určité detaily vražd ostatních Jane Doeových v Southeast. Hledal jsem nějakou spojitost. Přemýšlel jsem, jestli by nějaký dravec vůbec mohl zabít tolik lidí. Jestli tu byl jeden pachatel, jednalo se o toho nejhoršího masového vraha v historii.

Zhluboka jsem se nadechl a klekl si k Nině. Všiml jsem si, že krysy už si ji našly, ale vrah napáchal mnohem větší škody.

Vypadalo to, že Nina byla ubita k smrti ranami pěstí a nejspíš i kopanci. Byla udeřena nejméně stokrát. Nikdy jsem nic podobného

neviděl. Proč se tohle muselo stát? Bylo jí teprve třicet, byla matkou dvou dětí, byla hodná, talentovaná a oddaná své práci v Nemocnici svatého Antonína.

Náhle v budově zazněla rána podobná výstřelu. Lidé ze záchranky nadskočili.

My ostatní jsme se nervózně zasmáli. Věděl jsem přesně, co ten zvuk znamená.

„Jenom pasti na krysy," vysvětlil jsem. „Na to si zvyknete."

Kapitola 10

BYL JSEM NA MÍSTĚ ČINU přes dvě hodiny a nenáviděl každou vteřinu. Nemohl jsem najít pevný vzor pro vraždy Jane Doeových a vražda Niny Childsové mi v tom nepomohla. Proč ji udeřil tolikrát a s takovou zuřivostí? Co tam měly dělat ty květiny? Mohla to být práce stejného vraha?

Sampson a já jsme prošli celé místo Činu, každé patro od suterénu až po střechu. Pak jsme prohledali okolí. Nikdo neviděl nic neobvyklého, což nás nepřekvapilo.

Ted' přišla ta nejhorší část. Jeli jsme se Sampsonem do Ninina bytu v části Washingtonu zvané Brookland, východně od Katolické univerzity. Věděl jsem, že se do toho zase zaplétám, ale nemohl jsem si pomoci.

Byl to horký, dusný den a slunce bušilo do Washingtonu beze všeho slitování. Cestou jsme neřekli ani slovo. Čekala nás ta nejhorší věc na našem zaměstnání - říct rodině o smrti jednoho z jejich bližních. Nevěděl jsem, jak to tentokrát dokážu.

Nina bydlela v dobře udržovaném domě z hnědých cihel na Monroe Street. V jasně zelených truhlících za okny kvetly malé žluté růže. Vypadalo to, jako by se nikomu, kdo tam bydlí, nemohlo nic stát. Všechno na tom místě bylo tak jasné a plné naděje jako Nina sama.

Byl jsem čím dál tím deprimovanější z té odporné vraždy a faktu, že se jí nejspíš nedostane odpovídajícího vyšetřování, alespoň ne oficiálně. Podporovalo to Naniny teorie o nadvládě bílých a jejich „zločinném nezájmu“ o obyvatelstvo Southeast. Často mi říkala, že se cítí morálně nadřazená bělochům, že by se k nim nikdy nechovala tak, jak se oni chovají k černochům ve Washingtonu.

„O děti se stará Ninina sestra Marie,“ prohodil Sampson, když jsme jeli po Monroe Street. „Je to hodná holka. Mívala trable s drogama, ale dostala se z toho. Rodina drží pohromadě, něco jako tvoje. Tohle pro ně bude rána, Alexi.“

Obrátil jsem se k němu. Nepřekvapovalo mě, že nesl Nininu smrt hůř než já. Nerad ale dává najevo své city. „Udělám to sám, Johne. Zůstaň v autě. Půjdu nahoru a s rodinou promluví.“

Sampson zavrtěl hlavou a hlasitě si povzdychl. „Takhle to nepůjde, Zlatíčko.“

Zaparkoval nissan u chodníku a oba jsme vystoupili. Nebránil mi, abych s ním šel nahoru; poznal jsem, že chce, abych tam byl s ním. Měl pravdu. Bude to pro ně rána.

Byt Childsových byl v přízemí a prvním patře. Ninin manžel už čekal u dveří. Byl oblečený do práce na stavbu; měl na sobě zablácené pracovní boty, modré kalhoty a košili. V náručí držel miminko, krásnou holčičku, která se na mě smála.

„Můžeme na chvilku dovnitř?“ zeptal se Sampson.

„Jste tady kvůli Nině,“ řekl manžel a rozplakal se přímo na prahu.

„Je mi to líto, Williame,“ oslovil jsem ho potichu. „Máte pravdu. Je mrtvá. Našli jsme ji dneska ráno.“

William Childs začal hlasitě vzlykat. Byl to statný muž, ale na tom nezáleželo. Přitiskl si vyděšenou holčičku na prsa a snažil se ovládnout, ale nemohl.

„Ach bože, ne. Ach Nino. Jak ji mohl někdo zabít? Ach Nino, Nino, Nino.“

Za ním se objevila mladá, hezká žena. Musela to být Ninina sestra Marie. Vzala si od Ninina manžela dítě a holčička se rozplakala, jako by věděla, co se stalo. Viděl jsem už tolik lidí, tolik dobrých rodin, kteří ztratili někoho blízkého na těchto nemilosrdných ulicích. Věděl jsem, že to nikdy úplně neskončí, ale cítil jsem, že by to mohlo být lepší.

Sestra nám pokynula, abychom šli dovnitř, a já si všiml stolu v chodbě, na kterém ležely dvě kapesní knihy, jako by tam Nina stále byla. Byt vypadal pohodlně a upraveně, s lehkým bambusovým nábytkem.

Stále jsem si rovnal v hlavě detaily z místa činu a snažil si tuhle vraždu spojit s ostatními Jane Doeovými. Dozvěděli jsme se, že Nina šla v sobotu večer do charity. William pracoval přesčas. Rodina zavolala policii v sobotu pozdě v noci. Zastavili se u nich dva detektivové, ale až do teď nikdo nemohl Ninu najít.

Pak jsem vzal holčičku já, zatímco jí Ninina sestra připravovala jídlo. Byl to hluboce dojemný pohled na dítě, které už nikdy neuvidí svou matku a nikdy nepozná, jaká výjimečná žena to byla.

Připomnělo mi to mé děti a jejich matku a také Christine, která se bála, že zemřu při podobném vyšetřování, jako bylo tohle.

Přišla ke mně starší holčička. Byly jí nejvýš tři roky. „Mám novej účes," chlubila se a otočila se kolem dokola.

„Opravdu? Je krásný. Kdo ti upletl ty copánky?"

„Moje maminka," odpověděla holčička.

Bylo o hodinu víc, když jsme se Sampsonem konečně odešli z bytu. Odjeli jsme v tichosti a zoufalství, stejně jako jsme přijeli. O pár bloků dál Sampson zastavil u otlučené krčmy pokryté reklamami na pivo a limonády.

Vzdychl, zakryl si obličej rukama a rozplakal se. Nikdy jsem takhle Sampsona neviděl, za celá ta léta, co jsme byli přátelé, ani když jsme byli malí chlapci. Položil jsem mu ruku na rameno. Pak mi řekl něco, s čím se nikdy nesvěřil.

„Miloval jsem ji, Alexi, ale nechal jsem ji odejít. Nikdy jsem jí nepřiznal, co k ní cítím. Musíme toho parchanta dostat."

Kapitola 11

TUŠIL JSEM, že jsem se ocitl na začátku dalšího komplikovaného vyšetřování. Nestál jsem o to, ale nemohl jsem tu hrůzu zastavit. Musel jsem se pokusit udělat něco s vraždami těch ubohých žen. Nemohl jsem zůstat stát stranou se založenýma rukama.

Přestože jsem byl přidělen Sedmému okrsku jako detektiv druhého stupně, moje pozice prostředníka v kontaktu s FBI mi dávala svobodu pracovat občas bez přehnaného dozoru nebo vměšování. Horečně jsem uvažoval a už jsem odhalil několik souvislostí z některými z těch nevyřešených vražd. Za prvé nebylo možné žádnou z obětí identifikovat. Za druhé byla těla často ukryta v budovách, kde bylo pravděpodobné, že nebudou brzy nalezena. Za třetí ani jeden svědek neviděl nikoho, koho bychom mohli podezírat. Věděli jsme jen, že v okolí míst, kde byla těla nalezena, byl hustý provoz a hodně lidí na ulicích. Znamenalo to, že vrah věděl, jak splynout s davem, a že je to pravděpodobně černocho.

Okolo šesté večer jsem konečně zamířil domů. Tohle měl původně být můj volný den. Měl jsem doma co na práci a snažil se co nejlépe rozdělit svůj čas mezi práci a domov. Nasadil jsem veselý výraz a vešel do domu.

Damon, Jannie a Nana si v kuchyni zpívali *Sit Down, You're Rocking de Boat*. Tahle melodie svědčila mým uším i ostatním částem anatomie. Děti vypadaly šťastně.

Slyšel jsem Nanu říkat: „Co takhle / *Can Telí the World!*“ Pak všichni tři spustili ten nejkrásnější spirituál, který znám. Damonův hlas se mi zdál zvlášť silný. Nikdy předtím jsem si toho nevšiml.

„Připadám si, jako bych vstoupil do knihy od Louisy May Alcottové," zasmál jsem se poprvé za celý ten dlouhý den.

„Beru to jako kompliment," řekla Nana. Táhlο jí už na osmdesát, ale nic tomu nenasevědčovalo.

„Kdo je Louise Maise Alcottová?" zeptala se Jannie a udělala kyselý obličej. Je zdravě skeptická, aniž by kdy přecházela k cynismu. Zdědila to po svém otci a babičce.

„Večer si to najdi, maličká. Máš u mě padesát centů za správnou odpověď," navrhl jsem jí.

„Není problém," ušklíbla se Jannie. „Klidně mi můžeš zaplatit už teď."

„A co já?" zeptal se Damon.

„Ty zkus najít Jane Austenovou," poradil jsem mu. „A co ta rajská harmonie? Musím říct, že se mi to moc líbí. Jenom bych docela rád věděl, co je to za zvláštní příležitost."

„Jenom si zpíváme při vaření večeře," odpověděla Nana, pokrčila nos a zamrkala. „Ty si hraješ na pianu jazz a blues, ne? A my někdy pějeme jak andělci. Žádný zvláštní důvod k tomu nepotřebujeme. Je to dobré pro duši."

„Kvůli mně nepřestávejte," řekl jsem, ale oni už skončili. To bylo špatné. Něco se dělo; tolik jsem poznal. Musel jsem vyřešit hudební záhadu ve svém vlastním domě.

„Box po večeři pořád platí?" zeptal jsem se opatrně. Cítil jsem se trochu zranitelný, protože jsem nechtěl, aby odmítli lekci v boxu, která se stala rituálem.

„Jasně," odpověděl Damon a ušklíbl se, jako by pochyboval o mém duševním zdraví, když se ptám na něco takového.

„Jasně. Pche. A proč by neplatil?" ozvala se Jannie a smetla moji hloupou otázku mávnutím ruky. „Jak se má slečna Johnsonová?" zeptala se pak. „Mluvil jsi s ní dneska?"

„Pořád jsem se nedozvěděl, co mělo to zpívání znamenat," odpověděl jsem na její otázku svojí.

„Ty chceš něco vědět a já taky. Něco za něco," prohlásila. „Co ty na to?"

O něco později jsem se rozhodl zavolat Christine domů. V poslední době to mezi námi vypadalo jako předtím, než jsem se zapletl do případu pana Smithe. Chvilí jsme si povídali a pak jsem se jí zeptal, jestli by se mnou nechtěla v pátek večer někam zajít.

„Jistě že bych chtěla, Alexi. Co si mám vzít na sebe?" zeptala se.

Zamyslel jsem se. „Líbíš se mi ve všem - ale tentokrát si vezmi něco zvláštního."

Nezeptala se proč.

Kapitola 12

PO JEDNÉ z Naniných večerí s pečenými kuřaty, sladkými brambory a domácím chlebem jsem vzal děti dolů na jejich každotýdenní lekci v boxu. Po úterním zápasu s dětmi jsem se podíval na hodinky a zjistil, že je už něco po desáté.

Chvilku potom se ozval zvonek. Odložil jsem skvělou knihu *Barva vody* a zvedl se z křesla v obývacím pokoji.

„Jdu tam. To bude nejspíš pro mě," zavolal jsem.

„Třeba je to Christine. Nikdy nevíš," dobírala si mě Jannie a pak utekla do kuchyně. Obě děti Christine obdivovaly i přesto, že byla ředitelkou jejich školy.

Věděl jsem přesně, kdo je na verandě. Čekal jsem čtyři detektivy z oddělení vražd Prvního okrsku -Jeroma Thurmana, Rakeema Powella, Shawna Moora a Sampsona.

Na verandě stáli tři z nich. Já a kočka Rosie jsme je pozvali dovnitř. Sampson dorazil asi o pět minut později a všichni jsme se usadili na zadním dvorku.

To, co jsme u nás doma dělali, nebylo nezákonné, ale moc přátel v policejním oddělení by nám to nezískalo.

Usadili jsme se v zahradních křeslech a já přinesl pivo a nízkotučné preclíky, kterými jsem si vysloužil posměch stodvacetikilového Jeroma. „Pivo a dietní preclíky. Děláš si srandu, Alexi? Nebo máš něco s mojí ženou? Tenhle pitomej nápad musíš mít od Claudette."

„Koupil jsem je extra pro tebe, tlust'ochu. Myslím na tvoje srdce," vysvětlil jsem mu a ostatní se rozesmáli. Rádi jsme si z Jeroma utahovali.

Takhle se nás pět scházelo už několik týdnů. Začali jsme pracovat na případech Jane Doeových, jak jsme jim mezi sebou říkali. Na oddělení vražd neprobíhalo žádné oficiální vyšetřování - nikdo se nesnažil přiřknout vraždu jednomu masovému vrahovi. Můj pokus takové vyšetřování zahájit byl zamítnut velitelem Pittmanem. Prohlásil, že jsem nedoložil žádné spojení mezi vraždami a kromě toho nemá žádné volné detektivy pro práci v Southeast.

„Předpokládám, že o Nině Childsové jste už slyšeli?" zeptal se Sampson ostatních detektivů. Všichni Ninu znali a Jerome byl na místě činu s námi.

„Ti nejlepší umírají," zamračil se Rakeem Powell a potřásl hlavou. „Aspoň tady v Southeast. Oči měl chladné a tvrdé.

Řekl jsem jim, co jsem věděl, hlavně to, že Nina byla nalezena bez dokladů. Zmínil jsem se o všem, čeho jsem si všiml na místě činu. Využil jsem také příležitosti, abych promluvil o nárůstu nevyřešených vražd v Southeast. Prošel jsem všechny statistiky, které jsem nashromáždil většinou ve volném čase.

„Podobné statistiky by obyvatele Georgetownu nebo okresu Capitol rozzuřily. Každý den by to bylo na titulní straně *Washington Postu*. Angažoval by se v tom sám prezident. Peníze by nebyly problém. Byla by to národní tragédie!" rozhorlil se Jerome Thurman a mával přitom rukama jako signálními praporky.

„Jsme tady, abychom s tím něco udělali," řekl jsem klidnějším hlasem. „Peníze nejsou problém pro nás. Ani čas. Teď mi dovolte, abych vám pověděl, co si o našem vrahovi myslím," pokračoval jsem. „Řekl bych, že o něm pár věcí vím."

„Jak jsi dokázal dát dohromady jeho profil?" zeptal se Shawn Moore. „Jak dokážeš tolik myslet na toho šílence?"

Pokrčil jsem rameny. „To umím nejlíp. Analyzoval jsem všechny Jane Doeové," odpověděl jsem. „Trvalo mi to celé týdny. Jenom já a ten magor."

„A kromě toho studuje myši bobky," prozradil Sampson. „Tuhle jsem ho viděl, jak je sbírá do pytlíku. To je jeho největší tajemství."

Ušklíbl jsem se a řekl jim, co jsem zatím věděl. „Myslím, že aspoň za některé z těch vražd může jeden muž. Možná je to víc než deset vražd. Neřekl bych, že je to geniální vrah jako pan Smith nebo Gary Soneji, ale je dost chytrý, aby se nenechal chytit. Je opatrný. Nečekám, že bychom v jeho rejstříku našli nějaký záznam. Nejspíš má dobrou práci. Možná dokonce i rodinu. V tom se shodují se všemi svými známými z FBI v Quantiku."

„Skoro určitě se pohybuje v eskalujícím fantazijním cyklu. Možná prochází procesem přerodu v někoho nebo něco jiného. Možná si

sám formuje novou osobnost. V žádném případě neskončil s vražděním."

„Pokusím se o pár odhadů. Nenávidí své staré já, i když jeho nejbližší si to nejspíš neuvědomují. Možná je připravený opustit svou rodinu, práci a přátele. Svého času nejspíš něčemu opravdu věřil - právu a pořádku, náboženství, vládě - ale už ne. Zabíjí různými způsoby; nemá žádný ustálený postup. Ví toho hodně o zabíjení. Používá různé zbraně. Možná cestoval do zámoří nebo strávil nějakou dobu v Asii. Považuji za velmi pravděpodobné, že je to černochoch. Několikrát zabíjel v Southeast a nikdo si ho nevšiml."

„No páni," poznamenal Jerome Thurman. „A *dobré* zprávy, Alexi?"

„Jedna věc, a je to výstřel naslepo. Ale mně se to zdá pravděpodobné. Myslím, že má sebevražedné sklony. Zapadá to do profilu, na kterém pracuji. Žije nebezpečným životem, hodně riskuje. Možná se vyřídí sám."

„Kamikadze," poznamenal Sampson.

Tak jsme objevili pro vraha přezdívkou: Kamikadze.

Kapitola 13

GEOFFREY SHAFER se těšil na každý čtvrtetční večer, až bude od devíti skoro do jedné ráno hrát *Čtyři jezdce*.

Ta hra pro něj byla vším. Ve světě byli ještě tři mistrovští hráči. Byli to Jezdec na bílém koni - Dobyvatel, Jezdec na rudém koni - Válka, Jezdec na černém koni - Hladomor a on, Jezdec na bledém koni - Smrt.

Lucy a děti věděly, že ho v žádném případě nesmějí rušit, když se zamkne ve své pracovně ve druhém patře. Na jedné zdi visela sbírka ceremoniálních dýk, které si většinou přivezl z Hong Kongu a Bangkoku. Viselo tam i veslo z roku, kdy jeho univerzitní tým vyhrál závody. Shafer skoro vždy zvítězil ve hře, kterou hrál.

Už léta používal pro komunikaci s ostatními hráči Internet - začal mnohem dřív, než si na něj zbytek světa zvykl. Dobyvatel hrál z Dorkingu v Surrey blízko Londýna, Hladomor cestoval mezi Bangkokem,

Sydney, Melbourne a Manilou a Válka většinou hrála z Jamajky, kde měl hráč velké sídlo na břehu moře. Hráli Jezdce už sedm let.

Místo aby se začali opakovat, hra se začala sama vyvíjet. Rostla každým rokem, stávala se něčím novým, co k sobě stále víc připoutávalo své hráče. Její podstatou bylo vytvářet ty nejdelikátnější a nejobvyklejší fantazie nebo dobrodružství. Násilí bylo skoro vždy součástí hry, ale nemuselo jít nezbytně o vraždu. Shafer byl první, kdo začal prohlašovat, že jeho zážitky vůbec nejsou fantazie, ale že je prožívá ve skutečném světě. Ted' už i ostatní občas tvrdili to samé, i když si Shafer nebyl jistý, jestli se o skutečné zážitky opravdu jedná. Hlavní bylo překonat děsivou noční fantazií ostatní spoluhráče.

V devět hodin jeho času seděl Shafer u svého notebooku stejně jako ostatní. Jen zřídka některý z nich jejich schůzku propásl, ale pokud se tak stalo, poslal jim dlouhou zprávu a někdy i kresby nebo dokonce fotografie předpokládaných milenek nebo obětí. Příležitostně šlo i o nafilmované scény a pak bylo na ostatních hráčích rozhodnout, jestli jsou pravé nebo hrané.

Shafer sám si nedokázal představit, že by propásl jedinou kapitolu hry. Smrt byla zdaleka nejzajímavější postava, nejmocnější a nejoriginálnější. Kvůli čtvrtelním večerům vynechával důležité společenské události ambasády. Hrál když měl zápal plic a den po bolestivé operaci dvojité kýly.

Čtyři jezdci byli unikátní v mnoha směrech, ale nejdůležitější byla skutečnost, že hru neřídil jeden rozhodčí. Každý z hráčů měl naprostou volnost vytvořit vlastní příběh, dokud hrál podle hodů kostky a držel se charakteru své postavy.

Ve své podstatě měla hra čtyři rozhodčí. Neexistovala žádná jiná hra, která by se jí podobala. Byla tak hrůzná a šokující jako představivost a schopnosti jejích účastníků.

Dobývateľ, Hladomor a Válka se přihlásili. Shafer začal psát:

SMRT OPĚT TRIUMFOVALA VE WASHINGTONU. DOVOLTE, ABYCH VÁS SEZNÁMIL S DETAILY A PAK SI POSLECHNU ÚŽASNÉ ZÁŽITKY DOBYVATELE, HLADOMORU A VÁLKY. ŽIJÍ PRO TO STEJNĚ JAKO VY.

TENHLE VÍKEND JSEM SE OPĚT PROJÍŽDĚL VE SVÉM FANTASTICKÉM TAXI „NOČNÍ MŮRA“. PADL JSEM NA NĚKOLIK VYNIKAJÍCÍCH OBĚTÍ, ALE ODVRHL JE JAKO BEZCENNÉ. PAK JSEM NASEL SVOU KRÁLOVNU, KTERÁ MI PŘIPOMNĚLA DNY V BANGKOKU A MANILE. KDO BY MOHL ZAPOMENOUT NA KRVAVÝ CHTÍC BOXERSKÉ ARÉNY. USPOŘÁDAL JSEM ZÁPAS V KICKBOXU. PÁNOVÉ, UTLOUKL JSEM JI RANAMI PĚSTÍ A KOPANCI. POSÍLÁM VÁM FOTOGRAFIE.

Kapitola 14

NĚCO SE DĚLO a tušil jsem, že se mí to nebude líbit. Následujícího rána jsem před půl osmou dorazil na policejní stanici Sedmého okrsku. Byl jsem tam předvolán a nečekalo mě nic hezkého. Pracoval jsem až do dvou do rána, abych našel nějaké vodítko k vraždě Niny Childsové.

Měl jsem pocit, že jsem vstal levou nohou. Byl jsem napjatý a podrážděnější, než jsem byl ochotný připustit. Ani trochu se mi tohle ranní předvolání nelíbilo.

Potrásl jsem hlavou, zamračil se a pokusil rozhýbat si krk. Než jsem otevřel mahagonové dveře, zaťal jsem zuby. Velitel detektivů George Pittman me očekával ve své kanceláři, která sestávala ze tří propojených kanceláří a konferenční místnosti.

Šéf, jak mu říkají davy jeho „obdivovatelů“, měl na sobě šedý oblek s naškrobenou bílou košilí a stříbrnou kravatu. Prokvetlé vlasy měl sčesané dozadu. Vypadal jako bankéř, kterým svým způsobem i byl. Jak nikdy neopomene zdůraznit, pracuje s pevným rozpočtem a pořád musí myslet na lidské zdroje a náklady za přesčasy. Je zjevné, že je to zručný manažer, což je důvod, proč policejní komisař přehlíží fakt, že je tyran, bigotní rasista a kariérista.

Na zdi jeho pracovny visely tři velké, důležité vypadající grafy. První ukazoval znásilnění, vraždy a napadání ve Washingtonu za poslední dva měsíce. Druhá znázorňovala vloupání do domácností a obchodů. Třetí krádeže aut. Ty mapy tvrdily spolu s *Postem*, že zločinnost je ve Washingtonu nízká, ne ale tam, kde jsem bydlel já.

„Víte, proč jste tady, proč jsem vás chtěl vidět?“ zeptal se Pittman bez okolků. Žádné formality nebo společenské fráze. „Jistě že víte, pane Crossi. Jste psycholog. Víte, co se děje v lidském mozku. Pořád na to zapomínám.“

Buď klidný, buď opatrný, připomínal jsem si. Udělal jsem to, co velitel Pittman čekal nejméně: usmál jsem se a klidně řekl: „No, vlastně *nevím*. Zavolal mi váš asistent, tak jsem tady.“

Pittman můj úsměv opětoval, jako by se povedl dobrý vtíp. Pak náhle zvýšil hlas, zrudl mu obličej a krk a rozšířily se nosní dírký.

Sevřel jednu ruku v pěst, zatímco prsty druhé napjal jako tužky na kožené psací desce svého stolu.

„Nebudete si dělat z nikoho blázny, Crossi, a ze mě už vůbec ne. Je mi zatraceně jasné, že vyšetřujete vraždy v Southeast, které jste nedostal na starost. Porušujete tím mé přímé rozkazy. Některé z těch případů byly uzavřeny už před léty. *Nestrpím* to - nebudu tolerovat vaši neposlušnost a povýšenost. Vím přesně, o co vám jde. Zatáhnout do toho vládu, naštvat mě, lézt do zadku starostovi a udělat ze sebe zatraceného hrdinu Southeast.“

Nenáviděl jsem Pittmanův tón a to, co říkal, ale už dávno jsem se naučil jeden trik, možná nejdůležitější věc o politice uvnitř nějaké organizace. Je to prosté, ale platí to všude - informace znamenají moc. Když je nemáte, snažte se to aspoň předstírat.

Proto jsem Pittmanovi neodpověděl. Neodporoval jsem mu; nic jsem nenamítal. Nedělal jsem nic. Já a Mahátmá Gándí.

Nechal jsem ho, ať si myslí, že možná vyšetřují staré případy v Southeast - ale nepřiznal jsem to. Nechal jsem ho, ať si také myslí, že jsem zadobře se starostou Monroem a bůhvíkým ještě na radnici. Nechal jsem ho, ať si myslí, že mi jde o jeho místo nebo mám ještě vyšší ambice.

„Pracuju na vraždách, které mi byly přiděleny. Ověřte si to u kapitána. Dělán, co umím, abych jich uzavřel co nejvíc.“

Pittman úsečně přikývl. Pořád vypadal na infarkt. „Dobře, chci, abyste uzavřel *tenhle* případ, a chci, abyste ho uzavřel rychle. Na ulici M byl včera v noci zastřelen a oloupen turista,“ řekl. „Známý lékař z Mnichova. Je to na první stránce dnešního *Postu*. Nemluvě o *International Herald Tribune* a všech novinách v Německu. Chci, abyste pracoval na *tomhle* případu, a chci ho mít vyřešený co nejdřív.“

„Ten lékař, je to běloch?“ zeptal jsem se s netečným výrazem.

„Říkám, že je to Němec.“

„Už mám několik otevřených případů v Southeast,“ informoval jsem Pittmana. „O víkendu byla zavražděna zdravotní sestra.“

Nechtěl o tom nic slyšet. Zavrtěl hlavou. „A teď máte důležitý případ v Georgetownu. Vyřešte ho, Crossi. Na ničem jiném pracovat nebudete. To je rozkaz... od šéfa.“

Kapitola 15

JAKMILE CROSS VYŠEL z Pittmanovy pracovny, vyklouzla z postranních dveří starší detektivka oddělení vražd Patsy Hamptonová. Detektivka Hamptonová měla od Pittmana instrukce sledovat situaci z perspektivy policisty z ulice a radit mu.

Hamptonové se ta práce nelíbila, ale musela se řídit rozkazy. Neměla ráda ani Pittmana. Byl zlý, ješitný a pomstychtivý.

„Tak vidíte, s jakými lidmi musím jednat? Cross ví, jak na mě. Ze začátku ještě ztrácel nervy. Teď už jenom ignoruje, co říkám.”

„Všechno jsem slyšela,” odpověděla Hamptonová. „Je slizký, máte pravdu.” Byla rozhodnutá souhlasit s velitelem Pittmanem, ať řekne cokoliv.

Patsy Hamptonová byla pohledná, nakrátko ostríhaná blondýna s těma nejpronikavějšíma modrýma očima na jih od Stockholmu. Bylo jí jednatřicet a za sebou už měla slušnou kariéru. V jednadvaceti byla nejmladším detektivem oddělení vražd ve Washingtonu. Teď měla mnohem vyšší cíle.

„Ale dostal jste ho. Na vás si neprijde.” Říkala Pittmanovi to, co chtěl slyšet. „Jenom to na sobě nedává znát.”

„Jste si jistá, že se schází s těmi ostatními detektivy?” zeptal se jí Pittman.

„Pokud vím, sešli se už třikrát, pokaždé v Crossově domě na Páté ulici. Řekla bych, že to ale bylo víckrát. Dozvěděla jsem se to od přítele detektiva Thurmana.”

„Ale ani jednou nebyl žádný z nich ve službě?”

„Ne, aspoň pokud je mi známo. Jsou opatrní. Scházejí se ve svém volném čase.”

Pittman se zamračil a potřásl hlavou. „To je zatraceně špatné. O to těžší bude něco jim přišít.”

„Z toho, co jsem slyšela, si myslí, že policie má síly, které by mohly objasnit mnoho nevyřešených vražd v Southeast, ale nechce je uvolnit. Většinou jde o vraždy černých a hispánských žen.”

Pittman si promnul čelist a odvrátil oči od Hamptonové. „Čísla, která má Cross, jsou úplná pitomost,” odsekl. „Je to od něj jenom politika. Jaké finanční zdroje můžeme asi uvolnit na vraždy feťáků a

štětek v Southeast? Zločinci se tam zabíjejí navzájem. Však víte, jak to v těchhle černých čtvrtích chodí."

Hamptonová znovu přikývla. Měla strach, aby ho neztratila, aby něco nezkazila tím, že by řekla pravdu. „Myslí si, že aspoň některé z těch obětí byly nevinné ženy z jejich susedství. Ta sestra, kterou zabili o víkendu, byla přítelkyně Crosse a detektiva Johna Sampsona. Cross si myslí, že v Southeast řadí vrah, který jde po ženách."

„Masový vrah v ghettu? No to mě podržte. Nikdy jsme tam žádného neměli. V centru města jsou jenom zřídka. Proč teď a tady? Protože ho Cross chce najít, proto."

„Cross a ostatní by na to namítli, že jsme se ho nikdy nepokusili chytit."

Pittmanova očka se jí náhle vpálila ho lebkou. „Vy souhlasíte s touhle pitomostí, detektivko?"

„Ne, pane. Nemusím souhlasit ani nesouhlasit. Vím jistě, že policie nemá dost zdrojů pro žádnou část města, snad kromě Capitol Hillu. A *tohle je* politika, a *proto* se rozčilují."

Pittman se nad její odpověď usmál. Velitel věděl, že to na něj trochu hraje, ale stejně se mu to líbilo. Byl s Patsy Hamptonovou rád v jedné místnosti. Byla to taková sladká panenka. „Co víte o Crossovi, Patsy?"

Vycítila, že si velitel už dostatečně vylil zlost a teď chce, aby byl jejich rozhovor informativnější. Věděla, že se mu líbí, že je do ní udělaný, ale díkybohu byl vždycky příliš upjatý, aby to dal najevo.

„Vím, že Cross je u policie osm let. V současnosti funguje jako spojka mezi policií a FBI. Podílí se na programu Prevence násilných trestných činů. Podle toho, co jsem slyšela, má jako psycholog dobrou pověst. Doktorát z psychologie má z univerzity Johna Hopkinse. Než přišel k nám, měl tři roky soukromou praxi. Vdovec, dvě děti, hraje doma blues na piano. Stačí jako životopis? Co ještě chcete vědět? Udělala jsem svůj domácí úkol pečlivě, vždyť mě znáte," odpověděla Hamptonová a konečně se usmála.

Pittman se teď také usmíval. Měl malé zuby s mezerami a vždycky jí připomněl uprchlíka z Východní Evropy nebo možná ruského gangstera.

Přesto se na něj detektivka Hamptonová usmívala. Věděla, že má rád, když si s ním takhle zahrává -dokud si je jistý, že ho respektuje.

„Nějaká další cenná pozorování na tohle téma?" zeptal se.

Ty jseš takovej ubohej hajzl, chtělo se Patsy Hamptonové říct, ale jenom zavrtěla hlavou. „Má určité kouzlo. Je v dobrém spojení s politickými kruhy. Je mi jasné, proč se o něj zajímáte."

„Myslíte, že Cross má kouzlo?"

„Jak jsem řekla, je slizký. Opravdu je. Lidé povídají, že vypadá jako mladý Muhammad Ali. Myslím, že si na něj občas rád hraje: tančit jako motýl a bodat jako včela." Zasmála se a on se k ní přidal.

„Crosse ukřížuju," ujistil ji Pittman. „Vykopnu ho zpátky do soukromé praxe. Počkejte a uvidíte. A vy mi s tím pomůžete, dobře, detektivko Hamptonová? Vidíte věci v souvislostech. To se mi na vás líbí."

Opět se usmála. „To se mi na mně líbí také."

Kapitola 16

BRITSKÁ AMBASÁDA sídlí v jednoduché budově číslo 3100 na Massachusetts Avenue. V jejím těsném sousedství se nachází dům viceprezidenta a Observatoř. Velvyslanec bydlí v majestátní budově v jižanském stylu s vysokými bílými sloupy; skutečnou kancelářskou budovou je Kancléřství.

Geoffrey Shafer seděl za svým malým mahagonovým stolem v ambasádě a díval se dolů do Massachusetts Avenue. Momentální personál velvyslanectví čítal čtyři sta patnáct lidí - a brzy se sníží na čtyři sta čtrnáct, pomyslel si. Personál zahrnoval odborníky na obranu, zahraniční politiku a ekonomii, úředníky a sekretářky.

Přestože mají Spojené státy a Británie dohodu neprovádět vzájemnou špionáž, Geoffrey Shafer nebyl nic jiného než špion. Byl jeden z jedenácti mužů a žen z Bezpečnostní služby, dříve známé jako MI6, kteří pracovali na ambasádě ve Washingtonu. Tato jedenáctka řídila agenty přidělené ke konzulátům v Atlantě, Bostonu, Chicagu, Houstonu, Los Angeles, New Yorku a San Franciscu.

Toho dne se cítil velmi neklidný, často vstával od stolu a přecházel po koberci pokrývajícím praskající parketovou podlahu. Volal lidem, se kterými nepotřeboval mluvit, snažil se udělat nějakou práci a přemýšlel o tom, jak moc se mu zajídá jeho povolání a každodenní detaily jeho života.

Měl pracovat na skutečně nudném komuniké o vládním postoji k dodržování lidských práv. Tajemník pro zahraniční záležitosti bombasticky prohlašoval, že Británie bude odsuzovat režimy, které porušují lidská práva a podporovat organizace, které lidská práva brání.

Prošel těch několik počítačových her, jež mu v podobných situacích pomáhaly - *Riven*, *MechCommander*, *Unreal*, *TOCA*, *Ultimate Soccer Manager*. Žádná z nich ho v tu chvíli nezaujala.

Věděl, že se brzy zhroutí, znal ten pocit. *Jde to se mnou z kopce a jen jedna věc to může zarazit - Čtyři jezdcí.*

Jako kdyby toho nebylo dost, navíc ještě venku přšelo a bylo odporně zataženo. Město Washington a okolí vypadalo opuštěně a depresivně. Bože, tak mizernou náladu už dlouho neměl.

Dál zíral přes Massachusetts Avenue na stromy parku, pojmenovaného podle toho pacifistického trouby, umělce Kahlila Gibrana. Pokusil se myslet na atraktivní ženy pracující na ambasádě.

Již dříve volal své psychoterapeutce Boo Cassadyové do její ordinace, ale právě jí začínalo sezení a nemohla dlouho mluvit. Dohodli se, že se sejdou po práci na krátkou schůzku v jejím bytě, dřív než se vrátí domů k Lucy a těm usmrkancům.

Netroufal si hrát *Jezdce* ten večer znovu. Po té zdravotní sestře to bylo moc brzy. Ale všemohoucí bože, tak moc si přál hrát!

Vlastně měl ten den na práci jednu skvělou věc a šetřil si ji až na třetí hodinu. Už před časem si hodil kostkou, trochu si zahrál jen aby si pomohl vyřešit jeden soukromý problém.

Před obědem zavolal Sarah Middletonové a řekl jí, že by si s ní potřeboval promluvit. Mohla by se zastavit u něj v kanceláři, řekněme ve tři?

Sarah byla v telefonu zjevně nervózní a odpověděla, že může i dřív, kdykoliv se mu to bude hodit. „Takže nemáte dneska moc práce, je to tak?“ zeptal se Shafer. Ve tři jí to vyhovuje, odpověděla rychle.

Jeho sekretářka Betty, původem z luxusní londýnské čtvrti Belgravia, na něj zabzučela přesně ve tři. Aspoň že se mu konečně podařilo naučit ji jisté přesnosti.

Shafer ji nechal několikrát zabzučet a pak prudce zvedl telefon, jako by ho vyrušila z něčeho životně důležitého pro bezpečnost.

„Co se děje, slečno Thomasová? Mám spoustu práce s tím komuniké pro tajemníka.“

„Nerada vás ruším, pane Shafere, ale je tady slečna Middletonová. Máte s ní sjednanou schůzku na třetí hodinu, jestli se nemýlím.“

„Hmmm. Opravdu? Ano, už si vzpomínám. Můžete Sarah požádat, aby počkala? Potřebuji ještě pár minut. Zavolám vám, až ji budu moci přijmout.“

Shafer se spokojeně usmál a zvedl výtisk *Červeného kabátu*, bulletinu pro zaměstnance ambasády. Věděl, že Betty nesnáší, když říká slečně Middletonové křestním jménem: Sarah.

Několik okamžiků si Sarah představoval. Chtěl to na ni zkusit od jejich prvního setkání, ale byl příliš opatrný. Bože, jak tu čubku nenáviděl. Bude to taková zábava.

Shafer se ještě deset minut díval, jak déšť buší do aut na Massachusetts Avenue. Konečně zvedl telefon. Už nemohl čekat ani minutu. „Sejdu se s ní teď“.

Pošlete Sarah dovnitř." V prstech obracel své kostky s dvaceti ploškami. Bude to úžasná zábava. *Hrůza v kanceláři.*

Kapitola 17

KRÁSNÁ SARAH MIDDLETONOVÁ vstoupila do jeho kanceláře a podařil se jí skoro srdečný úsměv. Cítil se jako hroznýš hledící na myš.

Měla přirozeně vlnité rusé vlasy, pohlednou tvář a dokonalou postavu. Ten den měla na sobě kostým s krátkou sukní, červenou hedvábnou blůzu s výstřihem do V a černé punčochy. Shaferovi bylo jasné, že si chce ulovit ve Washingtonu manžela.

Shaferovi se rozbušilo srdce. Vzrušila ho jako pokaždé. Představoval si, jak se s ní miluje. Nevypadala tak nervózně a nejistě, jako obvykle, což nejspíš znamenalo, že má opravdu strach, a nechce to dát najevo. Snažil se myslet jako Sarah. Bylo to o to zábavnější, i když mu dalo dost práce cítit se tak vyplašený, jako byla ona.

„Ten děšť jsme potřebovali jako sůl,“ řekla Sarah a zarazila se dřív, než stačila klesnout hlasem.

„Posad'te se prosím, Sarah,“ vyzval ji. Snažil se tvářit naprosto profesionálně. „Mně osobně se děšť hnusí.

Je to taky jeden z důvodů, proč se mi nikdy nelíbilo v Londýně.“

Teatrálně si povzdychl za stříškou vytvořenou z natažených prstů. Napadlo ho, jestli si Sarah všimla, jak má dlouhé prsty, a jestli se někdy zamyslela, jak dlouhý je tam dole. Vsadil by cokoliv, že ano. Lidé tak uvažují, i když žena jako Sarah by to nikdy nepřiznala.

Odkašlala si a položila ruce na kolena. Klouby prstů jí zbělaly. Bože, tak si liboval v jejím strachu. Vypadala, jako by nejradši vyklouzla z vlastní kůže. Co takhle ze své sukénky a blůzy?

Začal si protahovat prsty na pravé ruce, aby hrál svou roli vládce do všech detailů. „Sarah, myslím, že mám špatné zprávy - velmi nešťastné, ale nemohu si je nechat pro sebe.“

Nervózně se napřímila na židli. Nahoře byla opravdu dobře stavěná. Začínal tvrdnout. „O co jde, pane Shafer? Co to má znamenat? *Myslíte* si, že máte špatné zprávy? Tak máte, nebo nemáte?“

„Budeme vás muset propustit. Já vás budu muset propustit. Rozpočtové škrty, je mi líto,“ oznámil jí. „Je mi jasné, že vám to připadá nespravedlivé a nečekané, hlavně když jste se kvůli tomu

místu přestěhovala z Austrálie a ve Washingtonu žijete ani ne půl roku. A z ničeho nic sekýra dopadla."

Poznal, že potlačuje slzy. Rty se jí třásly. Bylo jasné, že tohle nečekala. Neměla ani tušení. Byla to rozumná žena, která se dokáže ovládat, ale nemohla si pomoci.

Výborně. Podařilo se mu ji zlomit. Přál si, aby měl videokameru a mohl natočit její výraz, aby si ho přehrával v soukromí.

Viděl, že to vzdala. Oči jí zaplavily slzy, které jí začaly stékat po tvářích, kde si prorážely cestičky v make-upu.

Cítil svou moc, a byl to tak dobrý pocit, jak čekal. Malá, nepodstatná hra, jistě, ale příjemná. Bylo skvělé vědět, že dokáže způsobit takový šok a bolest.

„Ubohá Sarah. Je mi vás tak líto," zamumlal.

Pak Shafer udělal něco velmi krutého a neodpustitelného, stejně jako odporného a nebezpečného. Vstal od stolu a došel k ní, aby ji utěšil. Postavil se za ni a přitiskl se jí k ramenům. Věděl, že to je to poslední, o co by stála - cítit jeho dotečky, jeho erekci.

Ztuhla a ucukla, jako by pátil. „Parchante," procedila mezi zuby. „Ty chlípnej parchante!"

Sarah vyběhla z jeho kanceláře zcela roztřesená a v slzách. Shafer si užíval pocit, že té nevinné ženě nejen ublížil, ale že ji naprosto zničil. Navěky si tu dokonalou scénu zapamatoval. Bude si ji přehrávat znovu a znovu.

Ano, byl parchant. A chlípný také.

Kapitola 18

KOČKA ROSIE ležela natažená na okenní římse a dívala se, jak se oblékám na schůzku s Christine. Záviděl jsem jí její jednoduchý život: *jídlo a myši, myši k jídlu*.

Konečně jsem sešel do přízemí. Ten večer jsem chtěl zapomenout na práci a byl jsem z toho nervózní. Nana a děti věděly, že se něco děje, ale netušily co, a byly z toho úplně bez sebe.

„Tati, řekni mi, co se děje, *prosim*,“ škemrala Jannie se sepjatýma rukama.

„Řekl jsem ne, a myslím to vážně. Ani kdyby sis klekla na svoje kostnatá kolínka,“ usmál jsem se. „Mám dneska schůzku. Je to jenom rande. To je všechno, co potřebuješ vědět, mladá dámo.“

„Je to s Christine?“ zeptala se Jannie. „Aspoň *tohle* bys mi mohl povědět.“

„*Tohle* je moje věc,“ odbyl jsem ji a vázal si před zrcadlem kravatu. „A ty na to nepřiďeš, moje zvědavá kamarádko.“

„Máš na sobě svůj fešáckej modrej oblek, svoje fešácký polobotky a fešáckou kravatu. Jseš takovej *fešák*.“

„Opravdu vypadám dobře?“ obrátil jsem se na svou módní poradkyni.

„Vypadáš perfektně, tati.“ Moje dcera zářila a já věděl, že jí mohu věřit. Její oči byly malá zrcadla, která vždy mluvila pravdu. „A ty to víš. Víš, že jseš krásnej jako hřích.“

„Tak *tohle* je moje holčička,“ zasmál jsem se. *Krásnej jako hřích*. Tohle má určitě od Nany.

Damon se opičil po své sestře: „Vypadáš perfektně, tati. Taková vlezdoprdelka. Co potřebuješ od táty, Jannie?“

„Opravdu vypadám dobře?“ otočil jsem se náhle k Damonovi.

Obrátil oči v sloup. „Docela to ujde. A co že ses tak vyparádil. Mně to říct můžeš. Jako chlap chlapovi. O co jde?“

„Nenapínej ty ubohé děti!“ napomenula mě nakonec Nana.

Ohlédl jsem se po ní. „Nezneužívej ty, ubohé děti, abys dostala svůj denní příděl drbů. Tak, abych šel,“ oznámil jsem. „Budu doma před rozbřeskem. *Úúúúáá-áá!*“ Předvedl jsem svou oblíbenou napodobeninu příšery a všichni tři se znechuceně ušklíbli.

Do osmé zbývala jen minuta, a když jsem vyšel na verandu, zastavil před domem černý Lincoln Town Car. Bylo to přesně na čas a já nechtěl přijít pozdě.

„Limuzína?" vyhrkla Jannie a málem se jí podlomila kolena. „Ty jedeš *limuzínou*?"

„Alexi Crossi!" zavolala Nana. „Co se to děje?"

Udělal jsem několik tanečních kroků ze schodů. Nastoupil jsem do auta, zavřel dveře a řekl řidiči, kam má jet. Když se lincoln pomalu rozjel od chodníku, zamával jsem jim z okénka a vyplázl jazyk.

Kapitola 19

POSLEDNÍ POHLED mi ty tři ukázal, jak se na mě šklebí a vyplazují jazyky. Tak skvěle si rozumíme, říkal jsem si, když auto mířilo do okresu Prince Georgese, kde jsem se v době honu na zabijáky Jacka a Jill setkal s dvanáctiletým vrahem a kde žila Christine Johnsonová.

Moje mantra pro ten večer zněla: *Srdce ovládá hlavu*. Potřeboval jsem věřit, že je to opravdu tak.

„Tys najal limuzínu?“ vykřikla Christine, když jsem ji vyzvedl před jejím domem v Mitchellville.

Vypadala snad ještě úžasněji než kdy předtím, a to znamenalo hodně. Měla na sobě dlouhé černé šaty bez rukávů, černé lodičky a přes ruku přehozené květované sako. Na podpatcích měřila něco přes metr osmdesát. Bože, jak jsem tu ženu miloval.

Došli jsme k autu a nastoupili.

„Neřekls mi, kam se dneska chystáme, Alexi. Jenom že je to něco zvláštního.“

„To ne, ale řekl jsem to našemu řidiči,“ odpověděl jsem. Zaklepal jsem na dělicí okénko a limuzína se rozjela do letní noci. Tajnůstkář Alex.

Celou cestu zpátky do Washingtonu po dálnici Johna Hansona jsem držel Christine za ruku. Její tvář se naklonila k mé a já ji v té útulné tmě políbil. Miloval jsem její sladká ústa, sametové rty. Použila nový parfém, který jsem ještě neznal, ale také se mi líbil. Líbal jsem ji na hrdle, tvářích, očích, vlasech. Ke štěstí by mi stačilo, kdybych to mohl dělat po zbytek noci.

„Je to tak romantické,“ řekla nakonec. „Je to mimořádné. Jsi úplně jiný... Zlatíčko.“

Objímali jsme se a povídali si, ale nepamatuji se o čem. Cítil jsem na své hrudi, jak se její ňadra zvedají a klesají. Když jsme přijeli na křižovatku ulic Massachusetts a Wisconsin, uvědomil jsem si, že už jsme blízko k mému překvapení.

Christine se mě celou cestu nezeptala, kam máme namířeno - až do okamžiku, kdy jsme zastavili před Národní katedrálou a řidič vystoupil, aby nám otevřel dveře.

„Národní katedrála?" podivila se. „To jdeme tam?"

Přikývl jsem a pohlédl na majestátní budovu v gotickém slohu, kterou jsem obdivoval od doby, kdy jsem byl chlapec. Katedrála se tyčí nad dvaceti hektary trávníků a stromů a je ještě vyšší než Washingtonův monument. Jestli se nemýlím, je to druhý největší kostel ve Spojených státech a nejspíš ten nejhezčí.

Šel jsem první a Christine mě následovala dovnitř. Držela mě lehce za ruku. Vstoupili jsme do severozápadního rohu lodi, která se táhne dobrých sto padesát metrů až k masivnímu oltáři.

Byl to nádherný spirituální pocit. Došli jsme ke kostelní lavici ve středu lodi pod Vesmírným oknem. Kam jsem se podíval, byla krásná vitrážová okna, celkem asi stovka.

Světlo uvnitř bylo výjimečné; byl jsem u vytržení. Na zdech se míhal kaleidoskop barev: červená, žlutá, modrá.

„Krása, že?" zašeptal jsem. „Nadčasové a vznešené, jako gotika v knihách Henryho Adamse."

„Ach Alexi, myslím, že tohle je nejkrásnější místo ve Washingtonu. Vesmírné okno, Dětská kaple -vždycky jsem to tady milovala. Říkala jsem ti to, vid'?"

„Možná ses o tom někdy zmínila," odvětil jsem. „Nebo jsem to prostě uhodl."

Pokračovali jsme v chůzi, dokud jsme nedošli do Dětské kaple. Je malá, pěkná a je tam soukromí. Zastavili jsme pod vitrážovým oknem, které zobrazovalo Davida a Samuela jako děti.

Obrátil jsem se, pohlédl na Christine a mé srdce se rozbušilo tak hlasitě, že ho musela slyšet. Její oči se v mihotavém světle svíček třpytily jako drahokamy. Černé šaty se leskly a vypadalo to, že se na ní lehce vznášejí.

Klekl jsem si na zem a vzhlédl k ní.

„Miluju tě od chvíle, kdy jsem tě poprvé spatřil ve škole Sojourner Truthové," zašeptal jsem, aby mě mohla slyšet jen ona. „Jenom jsem tenkrát ještě netušil, jak výjimečná jsi. Jak moudrá, jak dobrá. Nevěděl jsem, jak úžasný pocit budu mít, kdykoliv budu s tebou. Udělal bych pro tebe cokoliv."

Učinil jsem krátkou pauzu a zhluboka se nadechl. Dívala se mi do očí, nesklopila zrak.

„Tolik tě miluju a navždy budu. Vezmeš si mě, Christine?“

Nepřestala se mi dívat do očí a já viděl v jejím pohledu tolik tepla a lásky, ale také pokory, která je nedílnou součástí Christininy osobnosti. Skoro to vypadalo, jako by nedokázala uvěřit, že ji mohu tolik milovat."

„Ano, vezmu. Ach Alexi, neměla jsem čekat až do dnešního večera. Je to ale tak úžasné a výjimečné, že jsem skoro ráda, že jsem to udělala. Ano, stanu se tvou ženou."

Vyndal jsem starožitný zasnubní prsten a jemně ho navlékl Christine na prst. Ten prsten patřil mé matce a já ho měl od devíti let, kdy umřela. Jeho historie byla nejasná, kromě toho, že patřil rodině Crossových po čtyři generace a byl to můj jediný rodinný klenot.

Políbili jsme se a já věděl, že to je nejkrásnější okamžik v mém životě, na který nikdy nezapomenu.

Ano, stanu se tvou ženou.

Kapitola 20

UPLYNULO DESET DNÍ bez další promyšlené vraždy, ale teď ovládla Geoffreya Shafera silná změna nálady a on se jí plně poddal.

Vznášel se ve výšce jako drak - rozjařený, šílený, rozštěpený nebo jak by doktoři popsali jeho stav. Bral už ativan, librium, valium a depakote, ale léky jakoby jen přilévaly olej do jeho ohně.

Toho večera vyjel kolem šesté ve svém černém jaguáru z parkoviště na severní straně ambasády, projel kolem sochy Winstona Churchilla v nadživotní velikosti, jejíž strnulá pravá ruka ukazovala prsty ve V jako vítězství a levá zase držela neodmyslitelný doutník.

Z přehrávače CD hrál hlasitě na kytaru Eric Clapton. Přidal ještě na hlasitosti, pevně sevřel volant a oddal se rytmu.

Shafer zahnul do Massachusetts Avenue a pak zastavil před restaurací Starbucks. Vběhl dovnitř pro své obvyklé tři kávy. Černé jako jeho srdce a se šesti cukry. *Hmmm, hmmm*. Jako obvykle skoro dopil první, než došel ke kase.

Jakmile byl zpátky v kabině svého jaguáru, vypil o něco pomaleji druhý šálek. Hodil do sebe pár tablet benadrylu a nascanu. Nemohly ublížit; mohly pomoci. Vyndal dvacetistranné kostky. Byl čas pokračovat ve hře.

Dvanáct a víc by ho přemístilo přímo na rychlovku k Boo Cassadyové, než se vrátí domů ke své obávané rodině. Sedm až jedenáct by byla úplná katastrofa - rovnou domů k Lucy a dětem. Tři, čtyři, pět nebo šest by znamenalo, že může jet do své skrýše připravit se na neplánovanou noc plnou dobrodružství.

„Pojďte, trojko, čtyřko nebo pětko. No tak, holka, dělej! Dneska večer to potřebuju! Snaž se!“

Třásl kostkami dobře půl minuty. Vyžíval se v tom napětí, protahoval ho. Konečně hodil kostky na sedadlo potažené šedou kůží. Pozorně se díval, jak se kutálí.

Bože, padla čtyřka! Překonal pravděpodobnost! V hlavě mu bušilo. Mohl pokračovat ve hře. Kostky promluvily; osud promluvil.

Vzrušeně namačkal číslo na mobilním telefonu. „Lucy,“ řekl a už se usmíval.

„To jsem rád, že jsem tě zastihl doma, miláčku... Ano, uhodlas to na první pokus. Už zase tady máme práce až nad hlavu. Věřila bys tomu? Já rozhodně ne. Myslí si, že jim patřím, a řekl bych, že mají způli pravdu. Jsou to zase ty kšefty s drogami. Přijedu domů, hned jak budu moct. Nečekej na mě. Pozdravuj děti. Dej jim za mě pusu. Já tebe taky, miláčku. Taky tě miluju. Jseš ta nejlepší a nejchápavější manželka na světě."

Zahráls to dobře, pomyslel si Shafer a s úlevou vydechl. Výborné představení, vzhledem k těm drogám, co si vzal. Přestal myslet na svou manželku, jejíž rodinné peníze naneštěstí platily jejich dům, prázdniny v cizině, jeho jaguár a samozřejmě i její módní Range Rover.

Vytočil na svém mobilu další číslo.

„Doktorka Cassadyová." Její hlas se ozval skoro okamžitě. *Věděla*, že to je on. Obvykle jí volal z auta cestou k ní. Rádi se telefonicky vzrušovali. Sex po telefonu jako předehra.

„Už mi to udělali zas," stěžoval si Shafer nešťastně do telefonu, ale zase se usmíval nad svými hereckými schopnostmi.

Krátké ticho a pak: „Chceš říct, že to udělali *nám*, ne? Je to hnusná práce a ty se jí štítíš, Geoffe."

„Víš dobře, že bych s tím okamžitě seknul, kdyby to šlo. Nenávidím to tady, každý okamžik. A doma je to ještě horší, Boo. Ty to víš ze všech nejlíp."

Představil si, jak se zamračila a Sešpulila rty. „Mluvíš jako nadopovaný, Geoffrey. Je to tak, miláčku? Vzal sis ty svoje prášky?"

„Nebud' protivná. Jasně že jsem si vzal svoje léky. *Jsem nadopovaný*. Úplně lítám. Volám mezi dvěma hnusnými schůzemi. Sakra, chybiš mi, Boo. Chci být v tobě, hluboko. Chci tvoji kundu, tvůj zadek, tvůj krk. Právě teď na to myslím. Bože, je tvrdý jako kámen. Musím to z něj vymlátit rákoskou. Zbičovat ho. Takhle mi Britové řešíme tyhle věci."

Zasmála se a on se málem rozhodl, že ji přece jenom navštíví. „Vrať se k práci. Budu doma, kdybys skončil dřív," řekla.

„Miluju tě, Boo. Jsi na mě tak hodná."

„To máš pravdu."

Zavěsil a dojel po dálnici do Eckingtonu. Zaparkoval jaguár v garáži vedle červenomodrého taxíku. Vyběhl po schodech, aby se převlékl na hru. Tohle tak miloval, svůj tajný život, své noci vzdálené od všeho a všech, které *nenáviděl*.

Hodně teď riskoval, ale na tom nezáleželo.

Kapitola 21

SHAFER BYL NAŽHAVENÝ pro noc ve městě. Čtyři jezdci pokračovali. Toho večera se mohlo stát cokoliv. Přesto se mu v hlavě honily ponuré myšlenky. Dokázal střídat euforii a depresi mrknutím oka.

Pozoroval sám sebe jako ve snu. Býval agentem anglické tajné služby, ale teď, když skončila studená válka, neměl pro svůj talent využití. Svou práci si udržel jen díky kontaktům Lucyina otce. Bývalý armádní generál Duncan Cousins byl teď předsedou konglomerátu, který se specializoval na čistící prostředky, mýdla a parfémy. S oblibou Shaferovi říkal „plukovník“, čímž mu předhazoval jeho „vzestup k průměrnosti“. Generál také hrozně rád mluvil o zářivém úspěchu dvou Shaferových bratrů, kteří vydělali v obchodu miliony.

Shafer se vrátil v myšlenkách zpátky do přítomnosti. Tohle dělal v poslední době často, získával signál a zase ho ztrácel jako rádio bez antény. Zhluboka se nadechl a vyjel s taxíkem z garáže. Za okamžik už zahýbal do Rhode Island Avenue. Začínalo zase pršet a světla aut se rozplývala v lehkém oparu.

Shafer jel pomalu podél chodníku a zastavil vysokému, štíhlému černochovi. Vypadal jako drogový dýler, někdo, pro koho Shafer neměl žádné využití. Možná by toho parchanta mohl prostě zastřelit a tělo někde pohodit. Pro jeden večer to nevypadalo špatně. Hnusný kšeftař s drogami, který by nikomu nechyběl.

„Letiště,“ oznámil muž nadutě, když nastupoval to taxíku. Ten neomalenej hajzl si oklepal dešťovou vodu na sedadlo auta. Pak za sebou zabouchl rozvrzané dveře a okamžitě zvedl k uchu mobilní telefon.

Shafer na letiště nejel stejně jako jeho první pasažér té noci. Tajně naslouchal telefonnímu hovoru. Mužův hlas byl afektovaný a překvapivě kultivovaný.

„Myšlím, že to na devátou stihnu, Leonarde. Je to Delta, že? Naštěstí se mi podařilo chytit taxi. Většina z nich v Northeast, kde žije moje máma, ani nezastaví. Pak se objevil jeden červenomodrý vrak a zastavil mi.“

Probaha, identifikoval ho. Shafer tiše proklel svou smůlu. Taková ale hra byla: úžasné výšky a proklaté hloubky. Bude muset toho pitomce odvézt celou cestu až na Národní letiště. Pokud by zmizel, byl by spojován s červenomodrým taxi, tím „vrakem“.

Shafer šlápl na plyn a rozjel se k letišti. Silnice byla ucpaná dokonce i v devět večer. Potichu zaklel. Hustý déšť podkresloval hlas hromu a záře blesků.

Snažil se ovládnout svůj vzrůstající vztek, svou horšící se náladu. Trvalo mu skoro čtyřicet minut, než se dostal k proklaté letištní budově a zbavil se svého pasažéra. Tou dobou ho už upoutala další skvělá fantazie, došlo k dalšímu prudkému obratu jeho nálady. Znovu kroužil *vzhůru*.

Možná by měl přece jen navštívit doktorku Cassadyovou. Potřeboval víc léku, hlavně lithium. Ten večer to bylo jako jízda na horské dráze – nahoru a dolů, nahoru a dolů. Chtěl věci dovést tak daleko, jak to jen půjde. Také cítil, že začíná šílet. Rozhodně se přestával ovládat.

V takovém případě se mohlo stát cokoliv. O to šlo. Zajel do řady taxíků, které čekaly na rito zpátky do města.

Když se přiblížil začátku fronty, přišla další bouřka. Oblohu nad letištěm křižovaly blesky. Viděl, jak se jeho potenciální oběti krčí pod střechou nad vchodem. Lety byly určitě odloženy nebo zrušeny. Vychutnával ten laciný melodram, to napětí. Jeho obětí mohl být kdokoliv, od úspěšného podnikatele po stresovanou sekretářku, nebo třeba i celá rodina na cestě z výletu do Disney Worldu.

Ale ani jednou se na frontu těch nešťastníků nepodíval přímo, když se k nim centimetr po centimetru přibližoval. Sledoval frontu koutkem oka. Nakonec mu nezbylo než tam rychle mrknout.

Byl to vysoký muž.

Podíval se znovu, nemohl si pomoci.

Běloch, obchodník, sestoupil z chodníku a nastupoval do auta. Nadával přitom, našťvaný deštěm.

Shafer se na muže ohlédl. Byl to sebejistý Američan ke čtyřicítce. Investiční analytik nebo bankéř -něco podobného.

„Můžeme *jet* - až se vám bude chtít," vyštěkl na něj muž.

„Promiňte, pane," usmál se Shafer podlézavě do zpětného zrcátka.

Hodil si na předním sedadle kostkou: *šest!* Srdce se mu rozbušilo. Šest znamenalo *okamžitá akce*. Byli ale stále na Národním letišti. Kolem byla spousta aut a policistů, všude jasně zářila světla. To bylo příliš nebezpečné, i na něj.

Kostka promluvila. Neměl na výběr. Hra pokračovala, a právě teď.

Ozařovalo ho moře červených světél. Auta byla všude. Mohl to udělat tam? Shafer se začal potit.

Ale musel to udělat. V tom byla podstata hry. Musel to udělat hned. Musel toho idiota zabít přímo tam na letišti.

Zabočil na nejbližší parkoviště. Nebylo to dobré. Ujížděl úzkou uličkou. Nad hlavou mu zazářil další blesk, jako by podtrhl šílenství a chaos té chvíle.

„Kam to *sakra* jedete?“ křikl na něj obchodník. Udeřil dlaní do opěradla sedadla. „Tudy se ven nejede, ty kreténe!“

Shafer mrkl do zpětného zrcátka na toho hajzla. Nenáviděl ho za to, že ho nazval kreténem. Ten parchant mu také připomněl jeho bratry.

„Já nikam nejedu,“ zařval na něj. „Ale ty pojedeš přímo do pekla!“

Obchodník zařval: „Cos to řekl? Co si to dovoluješ?“

Shafer vypálil se smith & Wessonů ráže devět milimetrů a doufal, že hrom a trubení klaksonů výstřel přehlušily.

Byl naskrz propocený a měl strach, že se jeho černé nalíčení rozpilo. Čekal, že ho každým okamžikem někdo zastaví. Čekal, že jeho taxi obklopí policie. Jasně červená krev zalila celé zadní sedadlo a okno. Obchodník byl zhroucený v koutě, jako kdyby spal. Shafer neviděl, kudy kulka vylétla z auta.

Podářilo se mu dostat se z letiště, než dočista zešílel. Jel opatrně do Benning Heights v Southeast. Nemohl riskovat, že ho zastaví za překročení rychlosti. Byl ale úplně mimo a nebyl si jistý, že se chová správně.

Zastavil v boční uličce, prohlédl tělo a svlékl ho. Rozhodl se vyhodit tělo z auta. Snažil se, aby nebyl předvídatelný.

Pak se rozjel z místa činu a zamířil domů.

Nenechal u oběti žádný doklad. Nic než tělo.

Jenom malé překvapení - ne Jenny, ale *Johna Doe*.

Kapitola 22

VRÁTIL JSEM SE DOMŮ od Christine o půl třetí ráno. Byl jsem vzrušený, nejšťastnější za dlouhou dobu. Přemýšlel jsem, že vzbudím Nanu a děti a řeknu jim tu novinu. Chtěl jsem vidět jejich překvapené obličeje. Přál jsem si, abych s sebou mohl přivést Christine, abychom to mohli oslavit spolu.

Telefon zazvonil chvilku poté, co jsem vstoupil do domu. *Ach ne, pomyslel jsem si, dnes v noci ne. Od telefonátů v půl třetí ráno se nedá čekat nic dobrého.*

Vzal jsem si to v obývacím pokoji a ve sluchátku uslyšel Sampsonův hlas. „Zlatíčko?“ zašeptal.

„Dej mi pokoj,“ odbyl jsem ho. „Zkus to znova ráno.“

„V noci mám zavřeno.“

„To teda nemáš, Alexi. Dneska v noci ne. Jeď na Alabama Avenue, asi tri bloky od Dupontova parku.“

V příkopu tam našli nahýho, mrtvýho chláпка. Ten chlápek je bílej a bez papírů.“

Jako první věc ráno řeknu Naně a dětem o Christine a mně. Teď jsem musel jet. Místo činu bylo asi deset minut jízdy od řeky Anacostia. Sampson na me čekal na rohu. Stejně tak John Doe.

A živý, zlomyslný dav. Nahé bílé tělo, pohozené v téhle čtvrti, vzbudilo tolik pozornosti jako jelen kráčející po Alabama Avenue.

„Vodkrouhli hodnýho ducha Kaspera,“ neodpustil si jeden provokatér, když jsme se Sampsonem podlezli žlutou pásku na místě činu. V pozadí stály zchátralé budovy z červených cihel, které skoro křičely jména těch ztracených a zapomenutých lidí bez šance.

Na těchto ulicích často stojí velké kaluže vody, protože kanály jsou skoro vždycky ucpané. Sklonil jsem se nad pokrouceným tělem, které částečně vyčnívalo z vody. Na mokré silnici nemohly zůstat žádné stopy pneumatik. Přemýšlel jsem, jestli na to vrah myslel.

Dělal jsem si v duchu poznámky. Nemusel jsem si nic psát; budu si všechno pamatovat. Muž měl udržované nehty na rukou a nohou. Žádné mozoly. Žádné modřiny ani zranění kromě rány po kulce, která mu utrhla levou půlku obličeje.

Tělo bylo opálené až na místa, která zakrývaly plavky. Na prsteníku levé ruky byl světlý kroužek, nejspíš po snubním prstenu.

A nebyly tam žádné doklady - stejně jako u Jane Doeových.

Smrt zjevně způsobil ničivý výstřel do hlavy. Alabama Avenue byla primárním místem činu - bylo zde nalezeno tělo - ale tušil jsem, že existuje i sekundární, kde byla oběť zavražděna.

„Co na říkáš?" Dřepł si Sampson vedle mě. V kolenou mu hlasitě zapraskalo. „Toho zparchantělýho vrahouna asi něco pořádně naštvalo."

„Je divný, že ho pohodil právě tady v Benning Heights. Nevím, jestli je tady spojení s Jane Doeovými. Ale jestli je, vrah chtěl, abysme tělo rychle našli. Těla z okolí obvykle končí v Dupontově parku.

Chová se čím dál podivněji. A máš pravdu, je pořádně naštvanej."

Můj mozek rychle zpracovával údaje z místa činu spolu s obvyklou záplavou otázek detektivů z oddělení vražd. Proč nechal tělo u chodníku? Proč ne v opuštěné budově? Proč v Benning Heights? Byl vrah černoch? To mi pořád připadalo nejpravděpodobnější, ale jen málo vrahů, kteří se drží stejného schématu, jsou černoši.

Přiloudal se k nám seržant z výjezdovky. „Co pro vás můžeme udělat, detektive?"

Pohlédl jsem znovu na mrtvé, nahé tělo. „Natočte to na video, udělejte fotky a náčrty," vybídl jsem ho.

„A máme vzít něco z těch odpadků u chodníku?"

„Vezměte to všechno. I když je to promočené."

Seržant se znechuceně ušklíbl. „Všechno? Všechno to mokrý svinstvo? Proč?"

Alabama Avenue vede do kopce a já v dálce viděl zářit budovu Kapitolu. Vypadala, jako by se vznášela v nebesích. Přimělo mě to zamyslet se nad rozdíly mezi bohatými a chudými ve Washingtonu.

„Prostě to vezte všechno. Tak já pracuju," řekl jsem.

Kapitola 23

DETEKTIVKA PATSY HAMPTONOVÁ dorazila na místo činu kolem čtvrt na tři. Šéfův asistent jí zavolal domů o neobvyklé vraždě v Benning Heights, která by mohla souviset s Jane Doeovými. Tahle byla v některých ohledech odlišná, ale zbývající podobnosti nebylo možné ignorovat.

Sledoval, jak Alex Cross pracuje na místě činu. Udělalo na ni dojem, že se tam dostavil v tak časnou hodinu. Už dlouho vzbuzoval její zvědavost. Hamptonová znala Crossovu pověst a sledovala několik jeho případů. Pracovala dokonce několik týdnů na tragickém únosu Maggie Roseové a Michaela Goldberga.

Zatím měla z Crosse smíšené pocity. Byl silná osobnost a vypadal víc než dobře. Cross byl vysoký, urostlý muž. Cítila, že se k němu ostatní chovají trochu jinak, protože je psycholog.

Hamptonové bylo jasné, že jejím úkolem je Crosse znemožnit, srazit mu hřebínek. Věděla, že to bude těžká bitva, ale také věděla, že je na to ta pravá - ještě nikdy neprohrála.

Sama už provedla vlastní obhlídku místa činu. Zůstala tam jen proto, že se neočekávaně objevil Cross se Sampsonem.

Dál Crosse studovala, pozorovala ho, jak se prochází okolo. Svou postavou vzbuzoval respekt stejně jako jeho partner, který musel měřit přes dva metry. Cross měl tak metr devadesát a musel vážit dobrých devadesát kilo. Nevypadal na svých jednačtyřicet. Zdálo se, že ho přítomní policisté respektují. S několika lidmi si potřásl rukou, pár poklepal po rameni a rozdal nějaké úsměvy.

Hamptonové bylo jasné, že je to součást jeho role. Každý v dnešní době nějakou má, zvláště ve Washingtonu. Cross měl ale rozhodně charisma a šarm.

Kčertu, i ona měla svou roli. Měla vypadat neškodně a „žensky“ a pak se zachovat jinak, než muži ve sboru čekají. Obvykle je zastihla nepřipravené. Jak stoupala po služebním žebříčku, poznali muži, že dokáže být tvrdá. Jaké překvapení. Strávila v práci víc hodin denně než kdokoliv jiný; byla zatraceně tvrdší, než muži; a nikdy se nespřátelila s ostatními policisty.

Udělal ale jednu velkou chybu. Vloupala se do auta podezřelého z vraždy, aniž by měla povolení a přistihl ji žárlivý starší kolega. Tím se jí Pittman dostal na kobytku.

Kolem tři čtvrtě na tři došla ke svému tmavě zelenému exploreru, který potřeboval umýt. V hlavě si nesla několik teorií o mrtvém muži na ulici. Vůbec nepochybovala, že Crosse porazí.

Kniha druhá

SMRT JEZDÍ NA BÍLÉM KONI

Kapitola 24

GEORGE BAYER měl ve *Čtyřech jezdcích* roli Hladomoru. Hrál tu fantaskní hru už sedm let a miloval ji, alespoň do nedávna, než se Shafer přestal ovládat.

Hladomor byl při svém metru sedmdesát a pětaosmdesáti kilech fyzicky nezajímavý. Byl obtloustlý, plešatý, nosil brýle s drátěnými obroučkami, ale také věděl, že jeho vzhled klame a žil z lidí, kteří ho podceňovali. Lidé měli Geoffreyho Shafera rádi.

Znovu si pročetl čtyřicetistránkový materiál o Shaferovi během dlouhého letu z Asie do Washingtonu. Bylo v nich o Shaferovi všechno, stejně jako o postavě, kterou hrál, o Smrti. Na letišti Dulles si na falešné jméno vypůjčil tmavě modrý ford sedan. Třicetiminutovou jízdu do města strávil zabraný v nejrůznějších myšlenkách.

Byl ale také plný obav: byl nervózní za všechny Jezdce, ale hlavně za sebe. Byl to on, kdo se měl setkat s Shaferem, a měl strach, že by Shafer mohl zešílet.

George Bayer býval mužem MI6 a odtamtud také znal Shafera. Už na začátku přijel do Washingtonu, aby Shafera prověřil. Ostatní hráči Geoffreye podezírali, že už možná překročil hranici, že už nehraje podle pravidel a představuje pro ně vážné nebezpečí. Protože Bayer kdysi ve Washingtonu pracoval a město znal, bylo rozhodnuto, že tam pojede on.

Bayer nechtěl, aby ho někdo viděl před britskou ambasádou na Massachusetts Avenue, ale mluvil už s několika přáteli, na které se mohl spolehnout, že se o něm nikomu nezmíní. Zprávy o Shaferovi byly tak špatné, jak se obával. Měl nemanželský poměr a nebyl diskrétní. Vědělo se o psycholožce, která byla zároveň sexuální terapeutkou, a byl viděn, jak ji několikrát týdně navštěvuje, často v

pracovní době. Říkalo se, že hodně pije a zřejmě také bere drogy. Bayer se přikláněl k tomu druhému. On a Shafer bývali přátelé a oba prošli svým drogovým obdobím, když pracovali na Filipínách a v Thajsku. Jistě, byli tenkrát mladí a neměli rozum - nebo to aspoň platilo pro Bayera.

Washingtonská policie poslala nedávno ambasádě na Shafera stížnost pro nebezpečnou jízdu. Shafer mohl být nadrogovaný. Jeho současný pracovní úvazek na ambasádě byl minimální a byl by propuštěn nebo poslán do Anglie, nebýt jeho tchána, generála Duncana Cousinse. Shafer si prostě dokázal pořádně zničit život.

Ale to není to nejhorší, že, Geoffrey? George Bayer o tom přemýšlel cestou do severovýchodní části Washingtonu známé jako Eckington Place. *Je toho víc, co, chlapečku? Je to mnohem horší, než si ambasáda myslí. Je to nejspíš ten největší skandál v historii tajné služby, a všechno se to točí kolem tebe. A já v tom jedu také.*

Bayer zajistil dveře auta zevnitř, když zastavil na semaforech. Ta oblast mu byla vysoce podezřelá, stejně jako většina Washingtonu. Jakou smutnou, naprosto šílenou zemí se Amerika stala. Jaký perfektní úkryt pro Shafera.

Hladomor se rozhlédl po zpustlých ulicích té chudé čtvrti. Nic v Londýně se s tím nedalo srovnat. Řady dvoupatrových domů z červených cihel, mnoho z nich v havarijním stavu. Ani ne tak městský úpadek jako městská apatie.

Uviděl před sebou Shaferův úkryt a zajel k chodníku. Znal jeho přesnou adresu z fantaskních historek, které Shafer spřádal pro své spoluhráče. Teď se potřeboval dozvědět ještě něco: byly vraždy, o kterých Shafer tvrdil, že je spáchal, jen jeho fantazie, nebo byly skutečné? Byl opravdu chladnokrevný vrah řádící tady ve Washingtonu?

Bayer došel ke dveřím garáže. Během okamžiku otevřel zámek a vstoupil dovnitř.

Slyšel toho tolik o Noční můře, červenomodrém taxíku, který Shafer používal při svých vraždách. Teď se na něj díval. To taxi bylo skutečné. Teď znal pravdu. George Bayer potřásl hlavou. Tohle už nebyla hra.

Kapitola 25

BAYER VYSTOUPAL po schodech do bytu nad garáží. Paže a nohy ho tížily a cítil bolest v hrudníku. Zatáhl zaprášené závěsy a začal se rozhlížet kolem.

Shafer během hry garáž a taxi několikrát vychloubačně popsal. Vytahoval se se svým úkrytem a zapřísahal ostatní hráče, že to není jen nějaká fantazie vytvořená pro hru. Geoffrey je otevřeně vyzýval, aby se na něj přijeli podívat sami, a proto byl Bayer ve Washingtonu.

Dobře, Geoffrey, tvůj úkryt je skutečný, připustil. Jsi chladnokrevný vrah. Nevodil jsi nás za nos, že?

V deset večer vyjel Bayer s Shaferovým taxíkem z garáže. Klíčky byly uvnitř, skoro jako výzva. Bylo to tak? Měl celou noc, aby prožil to, co prožíval Shafer. Podle Geoffreya spočívala polovina potěšení ze hry v přípravě - prozkoumání všech možností, prohlédnutí hrací plochy před dalším tahem.

Od deseti do půl dvanácté projížděl Bayer ulicemi Washingtonu, ale nikoho nenaložil. Nechával svítit nápis MIMO SLUŽBU. *Tak to je ta hra*, říkal si Bayer. *Dělá to takhle Shafer? Cítí se takhle, když slídí po městě?*

Z myšlenek ho vytrhl starý bezdomovec v beztvarem klobouku, který mu vjel do cesty s nákupním košíkem plným plechovek a dalšího recyklovatelného odpadu. Zjevně mu bylo jedno, jestli ho někdo přejede nebo ne. Bayer dupl na brzdu. Připomnělo mu to Shafera. Hranice mezi životem a smrtí už pro Geoffreya neexistuje, že?

Bayer pokračoval opatrně v jízdě. Projel kolem kostela. Bohoslužba právě skončila a ze dveří vycházel dav lidí.

Zastavil atraktivní černošce v modrých šatech a lodičkách na vysokém podpatku. Potřeboval zjistit, jaké to je pro Shafera, pro Smrt. Nemohl odolat.

„Mockrát vám děkuji,“ řekla žena, když se usadila na zadním sedadle taxíku. Nenápadně si ji prohlédl ve zpětném zrcátku. Nahoře neměla moc co nabídnout, i když obličej byl docela hezký. Dlouhé hnědé nohy obepínaly průhledné punčocháče. Snažil se představit si, co by teď udělal Shafer, ale nedařilo se mu to.

Shafer se ve svých zprávách vychloubal, že vraždí lidi v chudších částech Washingtonu, protože se tam o ně nikdo nestará. Bayer tušil, že mluví pravdu. Věděl toho o Shaferovi hodně z Thajska a Filipín. Znal Shaferova nejskrytější tajemství.

Bayer odvezl tu atraktivní a zdvořilou černošku k ní domů a překvapilo ho, když mu dala šedesáticentové spropitné za čtyřdolarovou jízdu. Přesně patnáct procent. Vzal si peníze a uctivě jí poděkoval.

„Anglický taxikář," řekla. „To je neobvyklé. Přeji vám hezký večer."

Jezdil po ulicích až do druhé hodiny v noci. Opájel se vyhlídkou, hrál tu vzrušující hru. A pak zastavil znovu. Na rohu zamávaly na taxi dvě mladé dívky.

Ta čtvrt' se jmenovala Shaw a podle několika ukazatelů nebyl daleko od Howardovy univerzity.

Dívky byly štíhlé a půvabné na vysokých podpatcích a lesklých šatech, které zářily ve tmě. Jedna z nich měla minisukni a kozačky. *To musí být prostitutky - Shaferovy oblíbené oběti*, pomyslel si Shafer.

Druhá prostitutka byla ještě hezčí než první. Na sobě měla bílé lodičky, přiléhavé džíny a těsnou modrou blůzu, která sahala jen pod prsa.

„Tak kam pojedení?" zeptal se Bayer, když naskákaly do auta.

Slova se ujala dívka v minisukni. „*My jedem do Princeton Place. To je v Petworthu, zlato. A ty pak jedeš pryč.*" Pohodila hlavou a provokativně se zasmála. Bayer se ušklíbl. Začínal tomu přicházet na chuť.

Bayer neodolal, aby si je neprohlédl ve zpětném zrcátku. Ta v minisukni si jeho pohledu všimla. Připadal si jako školák, ale neuhnul očima.

Ukázala mu zvednutý ukazováček. Nepřestal se dívat. Nemohl. *Tak tohle prožívá Shafer. Tohle je ta hra her.*

Nemohl z dívek spustit zrak. Srdce mu bušilo. Ta v minisukni měla přiléhavou blůzu s hlubokým výstřihem. Dlouhé nehty nalakované v barvách manga a kiwi. Na opasku měla operátor. V kabelce nejspíš pistoli.

Druhá dívka se na něj stydlivě usmála. Vypadala nevinněji. Opravdu byla? Mezi mladými ňadry se jí houpal přívěsek s nápisem HOLČIČKA.

Jestli jely do Petworthu, znamenalo to, že jedou do práce. Byly opravdu mladé a sexy; šestnáct nebo sedmnáct let staré. Bayer si představoval, jak se s nimi miluje, a ta představa ho začínala pohlcovat. Věděl, že by měl být opatrný. Tohle by se mu mohlo vymknout z rukou. Hrál Shaferovu hru, ne? A moc se mu líbila.

„Mám pro tebe návrh," oslovil tu v minisukni.

„Fajn, zlato," odpověděla. „Bude to stovák za půl hodiny. K tomu jízda to Petworthu. To je můj návrh pro tebe."

Kapitola 26

SHAHER MĚL RÁD přehled, kam ostatní hráči cestují, zvláště když to bylo do Washingtonu. Dalo mu hodně práce nabourat se do jejich počítačů, aby je mohl sledovat. Hladomor si nedávno koupil letenku a teď byl ve Washingtonu. Proč?

Nebylo těžké George Bayera sledovat od okamžiku, kdy se objevil ve městě. Shafer v tom byl pořád ještě dost dobrý; měl spoustu praxe se špehováním z dob, kdy pracoval pro tajnou službu.

Zklamalo ho, že se Hladomor rozhodl proniknout do jeho příběhu. K takovým průnikům občas ve hře docházelo, ale jen velmi zřídka. Předpokládalo se, že se na tom oba hráči napřed dohodnou. Hladomor jasně porušil pravidla. Co věděl, nebo si myslel, že ví?

Pak ho Bayer velmi překvapil. Nejen že pronikl do jeho úkrytu, ale dokonce se vydal na projížďku v jeho taxíku. Co to sakra dělá?

Něco po druhé v noci sledoval Shafer, jak otlučený taxík nabírá v Shaw dvě mladé dívky. Snaží se ho Bayer napodobit? Chce na Shafera nastražit nějakou past? Nebo je v tom ještě něco jiného?

Bayer vzal dívky do ulice S, která nebyla daleko od místa, kde je naložil. Následoval je po temném schodišti starého domu a pak všichni zmizeli uvnitř.

Přes pravou ruku měl přehozenou modrou bundu a Shafer ho podezíral, že v ní drží pistoli. Bože! Někdo ho mohl na ulici vidět. Někdo si mohl všimnout jeho taxíku.

Shafer zaparkoval u chodníku. Čekal a díval se. Nijak ho netěšilo, že se ocitl v téhle části Shaw bez přestrojení a v jaguáru. Ulici lemovaly staré činžáky a kůlny ozdobené grafity. Na ulici nikdo nebyl.

Viděl, jak v nejvyšším patře bliklo světlo, a došlo mu, že tam zavedly dívky Bayera. Nejspíš jejich byt.

Sledoval dům skoro do čtyř. Nemohl z něj spustit oči. Během čekání přemýšlel nad motivy, které tam mohly Hladomor přivést. Rád by věděl, jestli jsou ve Washingtonu i ostatní. Nebo jedná Hladomor sám? Hraje právě teď *Čtyři jezdce!*"

Shafer čekal a čekal, až Bayer vyjde z domu. Ten se ale neobjevoval a Shafer byl čím dál netrpělivější, znepokojenější a

rozčilenější. Vrtěl sebou. Těžce dýchal. Pronásledovaly ho živé, paranoidní představy, co asi Bayer tam nahoře dělá. Zabil obě dívky? Vzal jejich doklady? Byla to past? Myslel si, že ano. Co jiného by to mohlo být?

George Bayer pořád nikde.

Shafer už to nemohl vydržet. Vystoupil z jaguáru. Stál na ulici a díval se do oken bytu. Přemýšlel, jestli i jeho někdo pozoruje. Tušil past a váhal, jestli nemá utéct.

Sakra, kde ten Bayer je? Jakou hru to Hladomor hraje? Má dům zadní východ? Jestli ano, proč tady nechal taxi jako důkaz? Důkaz! K čertu s ním!

Pak ale uviděl Bayera konečně vycházet z domu. Rychle přešel ulici, nastoupil do taxíku a odjel.

Shafer se rozhodl jít nahoru. Doběhl k domu a našel dřevěné domovní dveře odemčené. Spěchal po příkrých točitých schodech. V jedné ruce držel rozsvícenou baterku a v druhé svůj poloautomat.

Shafer doběhl do čtvrtého patra. Okamžitě věděl, který z těch dvou bytů je ten pravý. Na potlučených a poškrábaných dveřích visel plakát na album Mary J. Bligeové *What's the 411?* Tam ty dívky bydlely.

Vzal za kliku a opatrně otevřel. Odjištěnou pistoli držel před sebou.

Jedna z dívek vyšla z koupelny jen s černým froté ručníkem na hlavě. Byla opravdu kus. Proboha, Hladomor za to zaplatil! Takový blázen! Takový břídil!

„Kdo sakra jseš? Co tady děláš?“ vykřikla dívka rozčileně.

„Jsem Smrt,“ ušklíbl se a oznámil: „Přišel jsem si pro tebe a tvoji hezkou kamarádku.“

Kapitola 27

Z MÍSTA, kde byl nalezen mrtvý John Doe, jsem se vrátil něco po půl čtvrté ráno. Šel jsem si lehnout, ale nařídil si budík na půl sedmou. Chtěl jsem vstát dřív, než děti odejdou do školy.

„Někdo přišel domů moc, moc pozdě," začala mě Jannie škádlit ještě dřív, než jsem sešel ze schodů a došel do kuchyně. Našel jsem ji tam snídat s Damonem a Nanou.

„A je to na něm taky znát," ozvala se Nana ze svého místa.

„A někdo si tady koleduje," opáčil jsem potichu. „Musím vám říct něco důležitého, než se vypravíte do školy."

„Chovejte se slušně. Dávejte pozor při vyučování, i když vás to nudí. Zaútočte levačkou, když si na vás na školním dvoře někdo něco dovolí," ušklíbla se Jannie.

Obrátil jsem oči v sloup. „Co vám chci říct, je, abyste byli dneska obzvlášť milí na slečnu Johnsonovou.

Víte, včera večer Christine slíbila, že si mě vezme. Řekl bych, že to znamená, že si vezme nás všechny."

V tu chvíli se všichni v kuchyni začali objímat a jásat. Nikdy jsem neviděl Nanu šťastnější. A já se cítil úplně stejně, možná ještě lépe než oni.

Konečně se mi podařilo dostat do práce. Pohnul jsem trochu s případem Johna Doea a brzy ráno zjistil, čím tělo bylo pohozeno na Alabama Avenue. Šlo o čtyřiatřicetiletého Franklina Odenkirka, odborníka na rešerše z Kongresové knihovny.

Neuvolnili jsme tu informaci pro tisk, ale sdělil jsem to veliteli Pittmanovi, hned jak jsem se to dozvěděl. Pittman by to stejně zjistil.

Jakmile jsem měl jméno oběti, informace přicházely rychle a jako obvykle, nebyly veselé. Odenkirk byl ženatý a měl tři malé děti. Pozdě večer přiletěl z New Yorku, kde přednášel v Rockefellerově institutu. Letadlo přistálo na čas a on vystoupil na Národním letišti okolo desáté. Co se s ním dělo pak, zůstávalo záhadou.

Po zbytek týdne jsem měl plné ruce práce s tímto případem. Navštívil jsem Kongresovou knihovnu v jejím nejnovějším sídle, budově Jamese Madisona na Independence Avenue. Mluvil jsem s více než deseti spolupracovníky Franka Odenkirka.

Byli přátelští a ochotně spolupracovali a opakovaně jsem se dozvídal, že Odenkirk byl celkem oblíbený i přes svou občasnou povýšenost. Nebylo známé, že by hodně pil nebo bral drogy; nebyl to ani hazardní hráč. Své ženě byl věrný. Nikdy neměl na pracovišti žádné konflikty.

Pracoval v Pobočce pro vzdělání a sociální péči a trávil dlouhé dny v úchvatné Hlavní čítárně. Neexistoval žádný zjevný motiv pro jeho vraždu a přesně toho jsem se obával. Souvislost s vraždami Jane Doeových byla zřejmá, ale velitel detektivů o tom nechtěl ani slyšet. Podle něj žádný vrah Jane Doeových *nebyl*.

Proč? Protože nechtěl přesunout desítky detektivů do Southeast a zahájit podrobné vyšetřování na základě mých instinktů. Jednou jsem slyšel Pittmana žertovat, že Southeast není součástí *jeho města*.

Než jsem odešel z budovy Jamese Madisona, podlehl jsem pokušení zastavit se ještě jednou v Hlavní čítárně. Byla nově renovovaná a já zde nebyl od doby, kdy práce skončily.

Posadil jsem se k čtenářskému pultu a zvedl zrak k úžasnému klenutému stropu nad svou hlavou. Sál obkružovala řada vitrážových oken se znaky čtyřiceti osmi států a bronzové sochy slavných, jako Michelangelo, Platon, Shakespeare, Edward Gibbon a Homér. Představil jsem si nebohého Franka Odenkirka, jak tam pracuje, a padl na mě smutek. Proč byl zavražděn? Byl to Kamikadze?

Jeho smrt šokovala všechny, kdo s ním pracovali, a několik Odenkirkových spolupracovníků se rozplakalo, když jsem s nimi mluvil o jeho vraždě.

Netěšil jsem se na rozhovor s paní Odenkirkovou, ale přesto jsem v pátek večer zajel do Forest Heights. Chris Odenkirk byl doma se svou matkou, stejně jako rodiče jejího manžela, kteří přiletěli z Briarcliff Manor v okrese Westchester státu New York. Řekli mi totéž co lidé v Kongresové knihovně. Nikdo z rodiny neměl ani tušení, kdo by chtěl Frankovi ublížit. Byl milující otec, pozorný manžel, syn a zeť.

U Odenkirka doma jsem se dozvěděl, že mrtvý měl při odchodu z domova na sobě zelený oblek, že jeho obchodní schůzka v New Yorku se protáhla a že měl při příjezdu na letiště La Guardia skoro dvě hodiny zpoždění.

Ještě předtím, než jsem jel do domu ve Forest Heights, poslal jsem dva detektivy na letiště, aby tam ukazovali fotografii Odenkirka, vyslechli letištní personál, prodavače, nosiče a taxikáře.

Kolem šesté jsem zašel do kanceláře koronerky, abych si poslechl výsledky pitvy. Všude ležely fotografie a náčrty z místa činu. Pitva trvala asi dvě a půl hodiny. Všechny duti těla Franka Odenkirka byly podrobně prozkoumány a jeho mozek byl vyňat z lebky.

S koronerkou jsem si promluvil v půl sedmé, když s Odenkirkem skončila. Jmenovala se Angelina Torresová a znal jsem ji už léta. Začali jsme u policie zhruba ve stejnou dobu. Angelina měřila tak metr padesát a oblečená mohla vážit ani ne čtyřicet kilo.

„Dlouhý den, Alexi? Vypadáš unaveně.“

„Byl dlouhý i pro tebe, Angelino. Ale ty vypadáš dobře.“

Přikývla, usmála se a protáhla si své štíhlé paže nad hlavou. Pak si pořádně zívla, stejně jako jsem to už chvíli dělal i já.

„Máš pro mě nějaké překvapení?“ zeptal jsem se, když skončila.

Nic jsem nečekal, ale nějaké novinky tam byly. „Jedno by tu bylo,“ řekla Angelina. „Byl po smrti znásilněný, Alexi. Vypadá to, že náš vrah to hraje na obě strany.“

Kapitola 28

CESTOU DOMŮ jsem si potřeboval od případu odpočinout. Myslel jsem na Christine, a dokonce jsem vypnul operátor. Nechtěl jsem, aby mě deset nebo patnáct minut někdo rušil.

I když o tom v poslední době nemluvila, stále měla pocit, že je má práce příliš nebezpečná. Problém byl v tom, že měla naprostou pravdu. Občas mi dělalo starosti, co by si Damon a Jannie počali na světě sami, a teď se k tomu přidala i Christine. Když jsem projížděl známými ulicemi v Southeast blízko Páté, přemýšlel jsem, jestli bych opravdu mohl odejít od policie. Už delší dobu jsem uvažoval o soukromé psychologické praxi, ale zatím jsem v tom směru nepodnikl žádné kroky. To nejspíš znamenalo, že to ve skutečnosti nechci udělat.

Když jsem kolem půl osmé dorazil domů, Nana seděla na přední verandě. Tvářila se rozčileně, což byl výraz, který jsem znal až příliš dobře. Pořád ze mě dokázala udělat malého chlapce a byla ten, kdo má vždycky pravdu.

„Kde jsou děti?“ zavolal jsem, jakmile jsem vystoupil z auta. Polámaný drak s Batmanem a Robinem stále visel na stromě v zahradě a já si vyčetl, že jsem ho už několik týdnů nebyl schopný sundat.

„Přivázala jsem je ke dřezu a umývají nádobí,“ odpověděla Nana.

„Promiň, že jsem zmeškal večeři,“ omluvil jsem se jí.

„To řekni dětem,“ usekla Nana zamračeně. Když chce, dokáže se tvářit jako hurikán. „A měl bys jim to radši povědět hned. Před chvílí volal tvůj kamarád Sampson a taky Jerome Thurman. Další vraždy, Alexi. Použila jsem *množné* číslo, pro případ, že sis toho nevšiml. Sampson na tebe čeká na tom, čemu říkáte místo činu. Dvě těla v Shaw, poblíž Howardovy univerzity. Další mladé černošky. To snad nikdy neskončí. Aspoň ne tady v Southeast.“

Ne, to nikdy neskončí.

Kapitola 29

K VRAŽDÁM DOŠLO ve staré, zchátralé budově v té horší části ulice S v Shaw. V této převážně středostavovské čtvrti bydlí hodně univerzitních studentů. V poslední době se tam stala problémem prostituce. Podle Sampsona byly obě mrtvé dívky prostitutky, které příležitostně pracovaly tady v okolí, ale většinou se vydávaly za prací do Petworthu.

Před domem parkovalo jedno policejní auto a pár dodávek. U předních dveří stál policista, který měl za úkol nepustit nikoho na místo činu. Byl mladý, s dětským obličejem a hladkou, karamelově hnědou pletí. Neznal jsem ho, a proto jsem mu ukázal svůj policejní odznak.

„Detektiv Cross," zavrčel. Vycítil jsem, že už o mně slyšel.

„Co zatím víme?" zeptal jsem se ho, než jsem vstoupil dovnitř. „Co jste slyšel, strážníku?"

„Dvě mrtvé dívky v nejvyšším patře. Na první pohled obě prostitutky. Na policii volal anonym. Možná soused, možná pasák. Je jim tak šestnáct sedmnáct. Je to bída. Tohle si nezasloužily."

Přikývl jsem, zhluboka se nadechl a rychle vystoupal po příkrých, rozvrzaných schodech do čtvrtého patra. Zločiny kolem prostitutek se špatně vyšetřují a já přemýšlel, jestli o tom vrah věděl. V průměru mívá prostitutka v Petworthu deset i víc zákazníků za noc, po kterých na jejím těle zůstane spousta stop.

Dveře do bytu byly doširoka otevřené. Nahlédl jsem dovnitř. Byl to malý byt s jednou velkou místností, kuchyňkou a příslušenstvím. Mezi dvěma postelema ležel chlupatý bílý koberec. Vedle lampy se zelenými třásněmi se povalovalo několik robertků.

Sampson klečel u jedné z postelí. Vypadal jako basketbalový útočník, který hledá na podlaze své kontaktní čočky.

Vstoupil jsem do bytu, který byl cítit vonnými tyčinkami, voňavkou a přepáleným omastkem. Na gauči ležela krabice od hranolků McDonald's.

Na křeslech se válelo oblečení. Na podlaze leželo několik lahviček s lakem na nehty, odlakovač, pilníky a vata.

Obešel jsem postel a podíval se na oběti. Dvě velmi mladé ženy, obě nahé od pasu dolů. Kamikadze tam byl- cítil jsem to.

Dívky ležely jedna na druhé jako milenky, které si to rozdávají na podlaze. Jedna z nich měla modré tričko, druhá černou podprsenku. Na nohou měly obě plážové pantofle. Jane Doeové byly většinou nahé, ale na rozdíl od ostatních jsme u těchto neměli velké problémy s identifikací.

„Nejsou tady žádné doklady," řekl Sampson, aniž by zvedl hlavu od své práce.

„Ale jedna z nich si musela ten byt pronajmout," odpověděl jsem.

Přikývl. „Nejspíš platí hotově. Svoji výplatu taky nenosí do banky."

Sampson měl na ruku gumové rukavice a skláněl se nad oběťmi.

„Vrah měl rukavice," poznamenal. „Asi tady nebudou žádné otisky. Aspoň technik to říká. Obě byly zastřelený, Alexi. Jednou ranou do čela."

Rozhlížel jsem se po místnosti a sbíral informace. Každý detail mohl být důležitý. Všiml jsem si poličky s věcmi na vlasy - laky, tužidla, kartáče, několik paruk. Na jedné z nich ležela zelená vojenská čepice, mezi vojáky nazývaná prcačka, protože se na ni dobře balí holky, zvláště na Jihu. Na poličce ležel i operátor.

Obě dívky byly mladé a hezké. Měly hezké nohy a na prstech u nohou stříbrné prstýnky, které vypadaly, jako by pocházely ze stejného obchodu. Jejich šaty se povalovaly v pomačkaných hromádkách na krvavé dřevěné podlaze.

V jednom rohu místnosti byly pozůstatky dětství: panenka Barbie, ošoupaný plyšový medvěd, který vypadal stejně starý jako dívky, skládačka.

„Pořádně si to prohlídni, Alexi. Je to čím dál divnější. Náš Kamikadze začíná magořit."

Povzdychl jsem si a sklonil se, abych si prohlédl, co Sampson objevil. Menší a nejspíš i mladší z dívek byla nahoře. Dívka pod ní ležela na zádech. Její hnědé oči ztrnule hleděly na strop, jako by tam spatřila něco strašného.

Dívka nahoře byla nasměrovaná obličejem - nebo přesněji ústy - do rozkroku té druhé.

„Vrah si s nima po smrti fakt pěkně pohrál," poznamenal Sampson. „Zvedni tý nahoře trochu hlavu. Vidíš to, Alexi?"

Viděl jsem to. Bylo to úplně něco nového, něco, co jsem zatím u žádné Jane Doeové neviděl. Přemýšlel jsem, jestli to má být nějaký „vzkaz" od vraha. Dívka navrchu byla spojená s tou pod ní - svým jazykem.

Sampson si odkašlal a řekl: „Myslím, že vrah tam ten jazyk přicvaknul sešívačkou. Vlastně jsem si tím docela jistej, Alexi."

Podíval jsem se ještě jednou a zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Sešívačka by jazyk neprocvakla... Ale myslím, že vteřinové lepidlo by tohle dokázalo."

Kapitola 30

VRAH ZAČAL PRACOVAT rychleji a já musel udělat totéž. Obě mrtvé dívky dostaly brzy svá pravá jména. Znal jsem je ještě toho večera před zprávami o desáté. Ignoroval jsem přímé rozkazy velitele detektivů a pokračoval ve vyšetřování.

Následující den jsem se sešel časně se Sampsonem ve Stamfordu ve střední škole, kterou Toni Gloverová a Marion Cardinalová dříve navštěvovaly. Zabitým dívkám bylo sedmnáct a čtrnáct let.

Prohlídka místa činu ve mně zanechala nepříjemný pocit, který nepolevoval. Pořád mi znělo v hlavě: *Christine má pravdu. Sekni s tím, běž dělat něco jiného. Už je načase.*

Ředitelkou střední školy byla malá, křehce vypadající rusovláška jménem Robin Schwartzová. Její zástupce Nathan Kemp už sehnal několik studentů, kteří oběti znali, a uvolnil nám dvě třídy, kde bychom je Sampson, Jerome Thurman a já mohli vyslechnout. Jerome si vzal jednu a já se Sampsonem druhou.

Letní škola dosud probíhala a bylo v ní rušno jako v sobotu v obchodním domě. Cestou do tříd jsme prošli kolem kantýny, která byla narvaná i přesto, že bylo půl jedenácté. Bylo to tam cítit hranolky, stejný pach přepáleného tuku, který byl v bytě dívek.

Několik dětí dělalo hluk, ale většina z nich se chovala slušně. Ze sluchátek zněla hudba Wu Tanga a Jodeciho. Zdálo se, že škola je dobře vedená. Na chodbách se něžně objímalo několik chlapců a dívek.

„Nebyly to špatné dívky," řekl nám Nathan Kemp cestou. „Myslím, že to uslyšíte i od jejich spolužáků. Tori vypadla v minulém semestru, ale hlavním důvodem byla její rodina. Marion patřila k nejlepším studentkám. Jak říkám, pánové, nebyly to špatné dívky."

Sampson, Thurman a já jsme strávili celé odpoledne s dětmi. Dozvěděli jsme se, že Tori a Marion byly populární, přátelské a byla s nimi legrace. Většina dětí nevěděla, čím si přivydělávají, ale o Tori Gloverové se povídalo, že má vždycky dost peněz.

Zaujal mě jeden konkrétní výslech. Evita Cardinalová byla studentka druhého stupně a zároveň Marionina sestřenice.

Začala plakat, jakmile se posadila ke stolu proti mně.

„Marion je mi opravdu líto," řekl jsem, a myslel to vážně. „Chceme chytit toho, kdo jí tu strašnou věc udělal. Detektiv Sampson a já bydlíme oba nedaleko v Southeast. Moje děti chodí do školy Sojourner Truthové."

Dívka se na mě podívala. Její oči byly zarudlé a ostražitě. „Nechytíte nikoho," vypadlo z ní nakonec. Tenhle názor v okolí převažoval a bohužel byl většinou správný. Sampson a já jsme tam ani neměli být. Své sekretáře jsem řekl, že se věnuji vraždě Franka Odenkirka. Několik dalších detektivů nás krylo.

„Jak dlouho pracovaly Tori a Marion v Petworthu? Znáš nějaká další děvčata ze školy, která tam taky pracují?"

Evita zavrtěla hlavou. „To *Tori* dělala na ulici v Petworthu, ne Marion. Moje sestřenka byla slušná holka. Měla jsem ji moc ráda," řekla Evita a z očí se jí znovu vyřinuly slzy.

„Marion tam s *Tori* *byla*," prozradil jsem jí pravdu. „Mluvili jsme s lidmi, kteří ji tu noc viděli na Princeton Place."

Sestřenice se na mě upřeně podívala. „Nevíte, o čem mluvíte, pane detektive. Nemáte pravdu. Jste úplně vedle."

„Poslouchám tě, Evito. Proto jsem tady."

„Marion tam nebyla, aby se prodávala nebo tak. Jenom se bála o *Tori*. Šla tam, aby ji *chránila*. Nikdy by nic takovýho pro peníze neudělala, to vím jistě."

Dívka začala zase natahovat. „Moje sestřenice byla slušná holka, moje nejlepší kamarádka. Jenom se snažila *Tori* chránit a někdo ji za to zabil. Policie nic neudělá. Vy už se tady nikdy neukážete. Nic se nestane. Kašlete na nás. Jsme pro vás vzduch," vychrlila ze sebe Evita Cardinalová, a to mluvilo za vše.

Kapitola 31

JSME PRO VÁS VZDUCH. Byla to strašná pravda, která také ležela u kořenů vyšetřování vražd Jane Doeových. Velmi dobře to shrnovalo cynickou filozofii George Pittmana o této části města. Byl to také důvod, proč jsem byl toho večera o půl sedmé tak utahaný. Věřil jsem, že se vraždy Jane Doeových stupňují.

Na druhou stranu jsem v posledních několika dnech skoro neviděl děti, tak jsem se rozhodl raději zamířit domů. Cestou jsem myslel na Christine a brzy se uklidnil. Od dětství mám představu, která mi dělá dobře. Stojím sám na chladné, prázdné planetě. Jsem opuštěný a mám strach. Pak se objeví žena. Vezmeme se za ruce, obejmeme se a všechno je v pořádku. Tou ženou byla Christine a já nemohl pochopit, jak dokázala vystoupit z mých představ do skutečného světa.

Když jsem zahrnul na příjezdovou cestu, Nana, Damon a Jannie právě vycházeli z domu. *O co jde?* přemýšlel jsem.

Ať už šli kamkoliv, byli nastrojení a vypadali opravdu skvěle. Nana a Jannie měly na sobě své nejlepší šaty a Damon měl modrý oblek, bílou košili a kravatu. Chodí takhle jen nerad a říká tomu „šaty na funus“.

„Kampak se chystáte?“ zeptal jsem se, když jsem vystoupil ze svého starého porsche. „Co se to děje? Stěhujete se ode mě pryč?“

„Damon se dostal do Washingtonského chlapeckého sboru!“ vysypala ze sebe hrdě Jannie. „Nechtěl, abys o tom věděl, dokud to nebude jistý. A podařilo se mu to. Z Damona je teď zpěvák.“

Bratr ji uhodil do ramene. Jen lehce, ale dost na to, aby jí ukázal, že si nepřál, aby vyrazila jeho skryté tajemství.

„Hej!“ vykřikla Jannie a zaujala postoj boxera muší váhy, kterým se pod mým ostražitým vedením pomalu stávala.

„No tak!“ řekl jsem a vstoupil mezi ně jako rozhodčí. „Žádné souboje mimo ring. Znáte pravidla. A teď, jak to je s tím sborem?“

„Damon dělal zkoušky do chlapeckého sboru a vzali ho,“ vysvětlila Nana a hrdě se na Damona usmála. „Zvládl to úplně sám.“

„A to taky zpíváš?“ usmál jsem se na něj také. „To koukám.“

„Mohl by zpívat v Boyz Two Men, tati. Je tak sladkej a mám nádhernej hlas.“

„Když to říká takový odborník," obrátil jsem se k Jannii. Bylo vidět, jak je na něj hrdá. Byla jeho největší fanyнка, i když si to ještě neuvědomovala. Jednoho dne jí to dojde.

Damon se neubráníl úsměvu. „Nic velkýho. Jenom trochu zpívám.“

„Snažily se tam dostat *tisíce* kluků," oponovala Jannie. „Je to největší věc v tvém životě, brácho.“

„Stovky," opravil ji Damon. „Zkoušely to jenom stovky dětí. Měl jsem prostě kliku.“

„*Statisíce!*“ trumfla ho Jannie a uskočila, než ji stačil plesknout. „A ty ses s klikou *narodil*.“

„Můžu s vámi na zkoušku?" zeptal jsem se. „Budu se chovat slušně. Budu potichu. Nebudu nikoho rušit.“

„Jestli si na to najdeš čas," rýpla do mě Nana. „Máš přece spoustu práce. Ale jestli můžeš trochu času obětovat, pojď s námi.“

„Jasně, tati," ozval se konečně Damon.

Tak jsem šel s nimi.

Kapitola 32

HRDĚ JSEM SE NESL s Nanou a dětmi kolem šesti krátkých bloků do školy Sojourner Truthové. Nebyl jsem nastrojený jako oni, ale na tom nezáleželo. Nana se do mě zavěsila a usmáli jsme se na sebe.

„Takhle je to lepší. Jako za starých časů," prohlásil jsem.

„Jsi bezostyšný lichotník," zasmála se Nana nahlas. „Už od doby, kdy jsi byl tak starý jako Damon."

„Na tom, jaký jsem, máš i svůj podíl, stařeno," připomněl jsem jí.

„A jsem na to velmi pyšná. A jsem *tak* pyšná na Damona."

Došli jsme ke škole Sojourner Truthové a zamířili přímo do malé posluchárny vzadu. Přemýšlel jsem, jestli bych tam nenašel Christine, ale nikde jsem ji neviděl. Pak mě napadlo, jestli vůbec ví, že se Damon dostal do sboru, jestli jí to řekl jako první. Docela se mi ta představa líbila. Přál jsem si, aby si byli blízcí. Věděl jsem, že Damon a Jannie potřebují matku.

„Ještě nám to moc nejde," informoval mě Damon, než se přidal k ostatním chlapcům. Bylo na něm jasně vidět, že má strach, aby se neztrapnil. „Tohle je teprv naše druhá zkouška. Pan Dayne říká, že to zní, jako když taháš kočku za ocas. Je fakt drsněj, tati. Nutí nás stát celou hodinu bez hnutí."

„Pan Dayer je drsnější než ty, tati, drsnější než paní Johnsonová," usmála se zlomyslně Jannie.

Už jsem slyšel, že Nathaniel Dayne je náročný sbormistr - měl přezdívku „Velký Dayne" -, že jeho sbory patří k nejlepším v zemi a většina chlapců si nemůže vynachválit, co všechno je naučil. Už byl na pódiu a rovnal chlapce. Byl to silný muž s podprůměrnou výškou. Na sobě měl černý oblek s černou košilí bez kravaty, upnutou až ke krku. Začal s několika hravými slokami písničky *Tři slepé myši*. Neznělo to tak špatně.

„Jsem opravdu šťastný za Damona. Tváří se tam nahoře tak hrdě," pošeptal jsem Naně a Jannie. „A je to taky fešák."

„Pan Damon bude na podzim otevírat dívčí sbor," sdělila mi Jannie do ucha. „Počkej a uvidíš. Teda *uslyšíš*. Dostanu se tam."

„Jdi do toho," řekla Nana a objala Jannie. Dokáže výborně dodat druhým odvalu.

Náhle jsem koutkem oka zahlédl v chodbě Christine. Sledovala Dayna a chlapce, ale pak se podívala mým směrem. Nejdříve se tvářila jako přísná paní ředitelka, ale pak se usmála a mrkla na mě.

Vydal jsem se k ní. Buď klidné, mé srdce.

„To je můj chlapec," naparoval jsem se, když jsem k ní došel. Měla na sobě šedý kalhotový kostým a blůzu v barvě růžového korálu. Bože, tak rád jsem ji viděl a byl jí nablízku!

Christine se usmála. Vlastně se mi trochu posmívala. „Vede si výborně. Doufala jsem, že tady budeš, Alexi," zašeptala. „Strašně jsi mi chyběl. Znáš ten pocit?"

„Ano, ten pocit a já jsme dobří kamarádi."

Drželi jsme se za ruce, zatímco sbor procvičoval Bacha. Všechno se zdálo být tak v pořádku, že jsem si na to nemohl zvyknout.

„Někdy... pořád se mi zdá o tom, jak zemřel George," řekla, když jsme tam tak stáli. Christinin manžel byl zastřelen u ní doma a ona ho viděla umírat. To byl hlavní důvod, proč váhala, jestli má se mnou zůstat: strach, že bych mohl zemřít při práci, a také strach, že bych mohl přivést hrůzu a násilí domů.

„Pamatuju si všechno z toho odpoledne, kdy jsem se dozvěděl, že Maria byla zastřelena. Čas pomáhá, ale nikdy to úplně neodezní."

Christine to věděla. Dokázala si odpovědět na většinu svých otázek sama, ale ráda si o podobných věcech promluvila. V tom jsme se shodovali.

„A přesto dál pracuju tady v Southeast. Jezdím sem každý den. Mohla jsem si vybrat nějakou hezkou školu v Marylandu nebo ve Virginii," řekla.

Přikývl jsem. „Ano, Christine, rozhodla ses pracovat tady."

„Stejně jako ty."

„Stejně jako já."

Stiskla mou ruku pevněji. „Myslím, že jsme stvořeni jeden pro druhého," prohlásila. „Proč se tomu bránit."

Kapitola 33

BRZY RÁNO následujícího dne jsem seděl v pracovně na stanici sedmého okrsku a pracoval na vraždě Johna Doea. Byl jsem tam první.

Bylo zjevné, že si někdo nevšiml, jak Odenkirk odjíždí z letiště. Jeho šaty se ještě nenašly. V koronerově zprávě stálo, že byl po smrti zcela jistě znásilněn. Podle mého očekávání tam nebylo žádné sperma. Vrah použil kondom. Stejně jako u Jane Doeových.

Policejní komisař se zajímal o případ a vyvinul tlak na oddělení. Každého tím jenom naštvál. Velitel Pittman držel své detektivy zkrátka, ale zdálo, že ze všech případů se zajímá jen o vraždu Odenkirka, zvláště od doby, kdy v případě zabití toho německého byl zatčen podezřelý.

Kolem jedenácté se u mého stolu zastavil Rakeem Powell. Sklonil se ke mně a zašeptal: „Možná mám něco zajímavého, Alexi. Dole v cele, jestli máš chvílku. Mohl by to být první průlom v případě těch dvou zavražděných dívek v Shaw.“

Cely byly o patro níž, hned vedle malých místností pro výsledky. Celý strop a zdi byly popsány jmény, které tam vězni vyškrabali nebo napsali černou barvou pro snímání otisků prstů. Bylo to od nich hrozně hloupé, protože nám tím poskytovali informace pro naše materiály.

Ve vězení byla úmyslně tma. Každá cela má dva metry na metr a půl, je v ní železná postel, umyvadlo a záchod. Na chodbě před několika celami se válely boty. Dělají to tak zkušení vězni, kteří si z nich nechťejí vyndávat tkaničky. Ty nejsou ve vězení povoleny v zájmu bezpečnosti.

V jedné z cel byl usazen kšeftař s drogami a zlodějíček Alfred „Slizoun“ Streek. Pouliční otrapa zvedl hlavu a ušklíbl se, když jsem vstoupil do jeho cely.

Slizoun měl na nose velké sluneční brýle, na hlavě zaprášené dredy a zelenožlutou čepici. Na jeho bílém tričku byl obličej Haile Selassieho a nápis LOVEC HLAV. RASTAFARIÁN.

„Ste vod oblastního obhájce? *Neřek bych.* Bez obhájce nepokecáme, čéče," oslovil mě. „Tak se rychle ztrat' te.“

Rakeem ho ignoroval a obrátil se ke mně. „Slizoun tvrdí, že má nějaké informace o vraždách Gloverové a Cardinalové. Na oplátku by od nás chtěl nějakou laskavost. Je tady pro podezření, že se vloupal do jednoho bytu v Shaw. Chytili ho, když vylézal z okna do ložnice s televizí Sony. Představ si to. Je to břídil."

„Do žádnýho kvartýru sem nevlez. Na telku se ani *nekoukám*. A nevidím tady žádnýho obhájce."

„Sundej si ty brýle," řekl jsem mu.

Nepodíval se na mě, tak jsem mu je sundal sám. Jak říká jedno rčení z ulice, jeho oči byly jako náhrobní kameny. Na první pohled mi bylo jasné, že Slizoun už drogy jenom neprodává; užívá je.

Stoupl jsem si nad Slizouna a díval se na něj. Bylo mu něco přes dvacet, byl rozčilený, cynický, ztracený

v prostoru i čase. „Jestlis ten byt nevyhloupil, tak proč se tak staráš o to, abys dostal právníka? To mi nedává smysl, Alfrede. A teď moje nabídka, kterou nebudu opakovat, tak poslouvej pozorně. Až odtud vyjdu, už se *nevrátím*."

Slizoun vypadal, jako že mě poslouchá.

„Jestli nám poskytneš informace, které nám pomohou vyřešit vraždy těch dvou dívek, sám ti pomůžu s tím vloupáním. Jestli nám nic neřekneš, nechám tě tady s detektivy Powellem a Thurmanem. Tuhle štědrou nabídku už podruhé neuslyšíš. To ti slibuju, a jak ti tady detektiv může potvrdit, vždycky držím slovo."

Slizoun stále mlčel. V očích se mu zablesklo.

Nakonec jsem pokrčil rameny a otočil se na Rakeema Powella a Jeroma Thurmana. „Dobře, pánové. Potřebujeme zjistit, co ví o těch zabitých dívkách v Shaw. Až s ním skončíte, nic od nás nedostane. Možná je do těch vražd zapletený sám. Dokonce by to mohl být náš vrah a my potřebujeme tenhle případ rychle vyřešit. Chovejte se k němu tak, dokud nezjistíme něco jiného."

Obrátil jsem se k odchodu, když Slizoun promluvil:

„Šmírák, čče. Potlouká se po parku Downing. Možná šmírák viděl, kdo oddělal ty holky. Aspoň se tím vytahuje po parku. Tvrdí, že toho vraha viděl. Co teda uděláte pro mě?"

Vyšel jsem z cely. „Už jsem ti to řekl, Alfrede. Jestli nám ta informace pomůže vyřešit případ, pomůžu i já tobě."

Kapitola 34

MOŽNÁ JSME SE K NĚČEMU PŘIBLÍŽILI. U branky v plotu malého hřiště v parku Downing zastavily dva policejní vozy a dva neoznačené sedany. Rakeem Powell a Sampson přijeli se mnou navštívit Joea „šmíráka“ Bookera, dobře známý místní postrach.

Znal jsem šmíráka od vidění a okamžitě jsem si ho všiml. Byl malý, ne víc než metr sedmdesát, a tak dobrý v basketu, že někdy hrál v pracovních botách, aby se předvedl. Dnes měl na nohou oranžové pracovní boty pro stavební dělníky. Oblečený byl do vybledlé černé silonové bundy a stejných kalhot.

Na hřišti právě probíhal zápas v basketbalu, rychlá, kvalitní hra, něco mezi univerzitním týmem a profesionály. Hřiště nemohlo být jednodušší - černý makadam, vybledlé bílé lajny, plechové desky u košů a kruhy se sítěmi z řetězů.

Hráči ze dvou nebo tří dalších týmů seděli kolem a čekali, až si budou moci zahrát s vítězi. Všude bylo vidět silonové bundy, kalhoty a boty Nike. Hřiště, kterému se říkalo klec, obklopoval vysoký drátěný plot. Když jsme přijeli, všichni včetně Bookera se po nás ohlédlí.

„Hrajem taky!“ zavolal Sampson.

Muži na hřišti a kolem něj se po sobě podívali a několik se jich usmálo nad Sampsonovým vtípkem. Věděli, kdo jsme. Pravidelné bušení míče dále pokračovalo.

Šmírák byl na hřišti. Nebylo nic neobvyklého, aby se jeho tým stal vítězem celého odpoledne. Od svých čtrnácti let vystřídal už několik polepšoven a vězení, ale s míčem to uměl. Provokoval jednoho protihráče v šedivých kalhotách a kotníčkových botách a s odhaleným hrudníkem. „Nech si ty kalhoty do kostela, ty zmrde. Vyklepnu tě v basketu, v tenisu, v kuželkách -na co si vzpomeneš. Tak nesor a hraj.“

Rakeem Powell hvízdal na stříbrnou píšťalku rozhodčího, kterou nosí všude s sebou. Ve volném čase dělá fotbalového rozhodčího. Píšťalka je trochu neortodoxní způsob jak si získat pozornost na hlučných místech. Hra se zastavila.

Došli jsme k šmírákovi, který stál před košem. Sampson a já jsme se na něj dívali svrchu, stejně jako většina ostatních hráčů. Nezáleželo na tom; i přesto byl nejlepší široko daleko. Nejspíš by mě a Sampsona porazil, i kdybychom hráli dva na jednoho.

„Ále, nechte ho být. Nic neudal," ozval se jeden z jeho spoluhráčů, čahoun s hlubokým hlasem. Po celých zádech a pažích měl vězeňské tetování. „Je tady, aby hrál, chlapi."

„Šmírák byl *celej den* tady," ozval se někdo jiný. „Je tady už celý dni. A za celou dobu neprohrál jedinou hru!"

Několik mladíků se zasmálo jejich vtipům. Sampson se otočil k největšímu muži na hřišti. „Koukej sklapnout. A přestaň driblovat. Někdo zabil dvě mladý holky. Proto jsme tady. My si nehrajem."

Hráč zmlkl a položil míč. Celé hřiště ztichlo. Slyšeli jsme, jak malé holčičky vně klece skáčí přes švihadlo a zpívají si.

Vzal jsem Bookera kolem ramen a odvedl ho od jeho přátel.

Sampson pokračoval v řeči. „Bookere, bude to rychlovka a ty a tví kámoši budete moct hrát dál dřív, než se vrátíme do aut."

„Jo, dobrý," řekl Joseph Booker, který se snažil zůstat klidný v žáru mého a Sampsonova pohledu.

„Myslím to smrtelně vážně, kamaráde. Viděls něco, co by nám mohlo pomoci vyřešit vraždu Toni Gloverové a Marion Cardinalové. Je to jednoduchý. Řekneš nám to a my půjdem pryč."

Booker se na nás podíval, jako bychom spadli z nebe. „Neviděl jsem ani hovno. Jak říká Luki, sem tady už celý dni. Ani jednou jsem s těma chcípákama neprohrál."

Zvedl jsem mu ruku před jeho pomačkaný obličej.

„Běží mi tady čas, Bookere, tak mě nepřerušuj. Slibuju ti, že za dvě minuty budeme pryč. A teď co to znamená pro tebe. Za prvé, my půjdem pryč a vy to dohrajete. Za druhé, detektivové Powell a Sampson ti budou zavázáni. Za třetí, sto dolarů za tvůj čas a námahu.

„Stopky tikají," oznámil jsem. „*Tik, tak, tik, tak*. Snadno vydělané peníze."

Nakonec přikývl a mávl rukou. „Viděl jsem dvě mladý holky, jak nastupují do auta. Mezi druhou nebo třetí v noci na ulici E. Řidiče sem neviděl, ani nic jinýho. Bylo moc tma. Ale byl to taxál. Starej a červenomodrej. Něco takovýho. Holky nastoupily dozadu a vodjely."

„Je to všechno?" zeptal jsem se ho. „Nechci se sem vracet a zase vás rušit ve hře."

Booker zvážil, co jsem říkal, a znovu promluvil. „Řidič taxálu byl bílej. Viděl sem jeho ruku vystrče-

nou z vokýnka. Nikdy sem neviděl žádnýho bílýho šoféra v noci v Shaw."

Přikývl jsem, chvílku počkal a pak se usmál na ostatní hráče. „Pánové, prosím. Pokračujte ve hře."

Bum, bum, bum.

Svist.

Booker to s balonem opravdu uměl.

Kapitola 35

TA NOVÁ INFORMACE nám dala něco, s čím se dalo pracovat. Odvedli jsme už spoustu nevděčné práce v ulicích a něco z toho se konečně vyplatilo. Měli jsme barvu taxíku, který dívky naložil krátce před dobou, kdy došlo k vraždám. Fakt, že ho řídil běloch, byl ta nejlepší stopa, kterou jsme zatím měli.

Sampson a já jsme jeli raději ke mně než do kanceláře. Bylo snadnější pracovat na nové stopě tady na Páté ulici. Pět minut mi trvalo, než jsem se dozvěděl víc z telefonního hovoru se Sdružením taxikářů. Žádná firma operující ve Washingtonu neměla v současnosti Červenomodré taxíky. To nejspíš znamenalo, že to byl někdo bez licence. Dozvěděl jsem se, že společnost zvaná Vanity Cabs kdysi Červenomodré taxíky používala, ale Vanity neexistovala od roku 95. Člověk ze sdružení říkal, že pár těch aut by mohlo být ještě v ulicích. Původně ta společnost měla patnáct vozů, což nebylo tolik, i kdyby všechny z nich stále jezdily, a to se nedalo předpokládat.

Sampson zavolal všem společnostem, které pravidelně jezdily do Southeast a hlavně do Shaw. Podle jejich záznamů měli tu noc službu jen tři bílí řidiči.

Pracovali jsme v kuchyni. Sampson byl na telefonu a já seděl u počítače. Nana nám uvařila čerstvou kávu a naservírovala ovoce a půlku pekanového koláče.

Rakeem Powell nám zavolal domů kolem čtvrt na pět. Zvedl jsem to já. „Alexi, Pittmanův slídl čenichá kolem. Fred Cook chce vědět, na čem se Sampsonem dnes večer pracujete. Jerome mu řekl, že je to Odenkirkova vražda.”

Přikývl jsem a prohlásil: „Jestli spolu ty vraždy v Southeast souvisejí, je to i pravda.”

„Ještě něco,” dodal Rakeem, než zavěsil. „Promluvil jsem si s dopraváky. Možná mají něco užitečného. Poslali obsílku řidiči červenomodrého taxíku, který nezastavil na stopce kolem jedné ráno v Eckingtonu, poblíž univerzity, na Druhé ulici. Možná tam náš muž bydlí.”

Spráskl jsem ruce a pogrataloval Rakeemovi. Dlouhé hodiny, které jsme strávili na případě Jane Doeových, se konečně začaly vyplácet.

Možná už brzy dostaneme Kamikadze.

Kapitola 36

V POSLEDNÍ DOBĚ byl mnohem opatrnější. Návštěva George Bayera - Hladomoru - ve Washingtonu byla varováním, výstřelem nad hlavou, a on ho bral vážně. Ostatní hráči mohli být stejně nebezpeční jako on. Byli to *oni*, kdo ho naučil vraždit, ne naopak. Hladomor, Dobyvateľ a Válka nesměli být podceňováni, hlavně když chtěl v té hře vyhrát.

Den po návštěvě Hladomoru ho ostatní informovali, že Bayer navštívil Washington, aby ho sledoval. Považoval to za *druhé* varování. Jeho aktivita je poděsila a oni teď podnikali protiopatření. To všechno byla součást hry.

Ten zamířil po práci do svého úkrytu v Eckingtonu. Na ulici spatřil dobře půl tuctu policistů.

Okamžitě podezíral ostatní Jezdce. Nakonec ho udali. Nebo že by si s ním zahrávali? Co tam ti poldové dělají?

Zaparkoval jaguár a pak pěšky zamířil k úkrytu a garáži. Musel to prozkoumat. Měl na sobě proužkovaný oblek, košili a kravatu. Věděl, že vypadá dostatečně důvěryhodně. Nesl kožený kufřík a vypadal jako obchodník na cestě domů.

Dva černí policisté chodili od jedněch dveří ke druhým a vyptávali se lidí na Uhland Terrace. To nebylo dobré - policie nebyla ani pět bloků od jeho úkrytu.

Proč tam jsou? V hlavě mu bušilo, nervový systém zaplavoval příliv adrenalinu. Možná to s ním nemělo nic společného, ale nemohl být dost opatrný. Rozhodně podezíral ostatní hráče, zvláště George Bayera. *Ale proč?* Plánovali snad, že takhle ukončí hru, tím, že ho zničí?

Když dva policisté před ním zmizeli ve vedlejší uličce, Shafer se rozhodl zastavit u jednoho z domů, kde se vyptávali. Bylo to trochu riskantní, ale potřeboval vědět, co se děje. Na schodech tam seděli dva starci. Ze starého rádia zněl přenos z baseballu.

„Taky se vás ptali na nějaké problémy v okolí?“ prohodil tím nejledabylejším tónem, na jaký se zmohl. „Mě zastavili o blok dál.“

Jeden z mužů se na něj jen našťavaně podíval, ale druhý přikývl a promluvil: „Taky, pane. Hledaj taxík, červenomodrej. Prej de vo

nějaký vraždy. Já ale takovej taxík v poslední době neviděl. Takový mívala společnost, co se jmenovala Vanity. Pamatuješ, Earle?"

„Už je to nějakých pár let," přikývl druhý muž. „Zkrachovali."

„Asi to byli městský poldové. Ani mi neukázali průkazy," řekl Shafer a pokrčil rameny. Dal si záležet a mluvil s americkým přízvukem, který uměl dobře napodobit.

„Detektivové Cross a Sampson," prozradil mu hovornější z mužů. „Detektiv Cross mi ukázal odznak. Byla to vážná věc."

„Jo, to určitě byla," souhlasil Shafer. „Mimochodem, není špatný vidět v týhle čtvrti policii."

„To máte pravdu."

„Pěkněj večer."

„Jo, vám taky."

Shafer se vrátil k autu a odjel na ambasádu. Šel přímo do své kanceláře, kde se cítil bezpečně. Uklidnil se, zapnul počítač a hledal washingtonské detektivy Crosse a Sampsona. Našel víc, než doufal, hlavně na detektiva Crosse.

Přemýšlel o tom, jaký vliv by ta nová zjištění mohly mít na hru. Pak poslal vzkaz ostatním Jezdcům. Napsal jim o Crossovi a Sampsonovi a dopsal, že se detektivové rozhodli přidat ke hře. Měl své plány i pro ně.

Kapitola 37

ZACHARY SCOTT TAYLOR je podrobný, pečlivý a velice zvědavý reportér *Washington Postu*. Respektuji jeho profesionalitu. Jeho nepolevující cynismus a skepticismus je na mě trochu příliš, abych se s ním mohl setkávat denně; na druhou stranu bychom mohli být ještě bližší přátelé. Máme ale dobrý vztah a důvěřuji mu víc než ostatním novinářům.

Setkal jsem se s ním toho večera v Irish Times na ulici F, poblíž nádraží Union. Ona restaurace se nachází ve staromódní budově, obklopené moderní kancelářskou výstavbou. Zachary má rád její bar a prohlásil, že je to nejlepší místo pro naši schůzku.

Podle staré dobré tradice Washingtonu jsem občas býval jedním z jeho „spolehlivých zdrojů“ a ten večer jsem se chystal svěřit s něčím důležitým. Doufal jsem, že bude souhlasit a přesvědčí své nakladatele v *Postu*, aby ten příběh otiskli.

„Jak se má pan Damon a slečna Jannie?“ zeptal se Zachary, když se posadil naproti mně v tmavém koutě pod starou fotografií strnulého muže v černém cylindru. Zachary je vysoký a hubený a trochu se tomu člověku na fotografii podobal. Má ve zvyku mluvit příliš rychle, takže jeho slova splývají: *JaksemápanDamonaslečna Jannie?* V jeho hlase je možné rozeznat náznak měkkého jižanského přízvuku.

Konečně k našemu stolu došla číšnice. Oba jsme si objednali černou kávu.

„Takže dvě kávy?“ zeptala se, aby se ujistila, že slyšela dobře.

„Dvě vaše *nejlepší kávy*,“ prohlásil Zachary.

„Žádná břečka z K-martu, však víte,“ odpověděla.

Usmál jsem se jejímu žertu a pak tomu, co řekl Zachary, když přišel. Nejspíš jsem před ním kdysi vyslovil jména svých dětí a jeho encyklopedická paměť je bezpečně zaznamenala.

„Sám by sis měl pořídit nějaké děti, Zachary,“ doporučil jsem mu s úsměvem.

Vzhlédl ke starému, rozvrzanému větráku, který vypadal, že nám brzy spadne na hlavu. Vypadalo to jako dobrá metafora pro moderní

život ve Washingtonu - stárnoucí infrastruktura, hrozící, že se vymkne kontrole.

„Zatím mi na to chybí žena, Alexi. Pořád hledám tu pravou," odvětil Zachary.

„No tak dobře, nejdřív si poříd' ženu a pak teprv pár dětí. Pomůže ti to od tvých neuróz."

číšnice před nás postavila kouřící šálky černé kávy. „Bude to všechno?" zeptala se. Potřásla hlavou a pak odešla.

„Možná nechci o své neurotické chování přijít. Možná právě to ze mě dělá tak dobrého reportéra a bez něj bych ztratil svou cenu pro Dona Grahama a celou společnost."

Usrkl jsem si té den nebo dva dny staré kávy. „Kromě toho, že kdybys měl jedno nebo dvě děti, nikdy bys nemohl ztratit svou cenu."

Zachary na mě mrkl a ušklíbl se levým koutkem úst.

„Kromě případu, že by mě moje děti neměly ve zvláštní oblibě."

„A ty si nemyslíš, že by tě mohl někdo milovat? Ale mohl, Zachary, věř mi. Tvoje děti by tě obdivovaly a ty bys obdivoval je."

Konečně se zasmál a hlasitě spráskl ruce.

„Tak si mě vezmeš a budeš mít se mnou děti?" Zamrkal na mě přes šálek kávy. „Tady se dobře balí. Chodí sem nezadaní ze Statistického úřadu a Vládní tiskárny, aby si tady našli někoho perspektivního do postele."

„Tohle je ta nejlepší nabídka, kterou jsem za celý den měl. Kdo vlastně tuhle schůzku svolal? Proč tady takhle vysedáváme a pijeme to mizerný kafe?"

Taylor si usrkl. „Je docela silné, co? O co jde, Alexi?"

„Máš zájem o dalšího Pulitzera?" zeptal jsem se ho.

Předstíral, že o tom přemýšlí, ale v očích se mu zablesklo. „No, možná jo. Potřeboval bych ještě něco na krbovou římsu. Řekla mi to jedna z mých přítelkyň. Nikdy jsem ji pak už neviděl."

Následujících pětadvaceti minut jsem Zacharymu vyprávěl, o co se jedná. Řekl jsem mu o sto čtrnácti nevyřešených vraždách v Southeast a části Northeast. Detailně jsem mu popsal rozdílný přístup k vyšetřování vraždy Franka Odenkirka a německého turistu v Georgetownu a vyšetřování vražd černých dívek Tori Gloverové a

Marion Cardinalové. Seznámil jsem ho s velitelem detektivů, jeho sklony a předsudky a mým názorem na něj. Připustil jsem dokonce, jak moc nemám Pittmana rád, a on ví, že kromě vrahů není moc lidí, ke kterým bych choval podobné pocity.

Zatímco jsem mluvil, pokyvoval hlavou a nepřestal, ani když jsem skončil. „Ne že bych nevěřil tomu, cos mi řekl, ale máš nějaké důkazy?“ zeptal se.

„Jsi hrozný detailista,“ napomenul jsem ho. „Reportéři jsou hrozní šťourové, když přijde na věc.“

Sáhl jsem pod židli a vyndal dvě tlusté obálky. Oči se mu rozzářily.

„Tohle by ti s tou reportáží mělo pomoci. Kopie zpráv o šedesáti sedmi nevyřešených vraždách. Je tam i kopie zpráv o vraždách Gloverové a Cardinalové. Všimni si, kolik detektivů bylo k těm případům přiděleno. Podívej se, kolik hodin jejich vyšetřování zabralo. Najdeš tam velké rozdíly. To je všechno, co jsem mohl sám sehnat - ale ty ostatní zprávy samozřejmě také existují.“

„A proč dochází k těmhle trestuhodným zanedbáním?“ zeptal se.

Pokývl jsem nad jeho případnou otázkou. „Uvedu ten nej cyničtější důvod,“ odpověděl jsem. „Někteří policajti rádi mluví o Southeast jako o samočisticí troubě. To zní jako trestuhodné zanedbání, ne? Je to mimochodem výraz velitele Pittmana.“

Zachary rychle prolistoval zprávy. Pak mi potřásl rukou. „Uchýlím se do svého nuzného obydlí, které zkrášluje jen má jediná Pulitzerovka. Čeká me vzrušující četba policejních materiálů a pak pilné psaní reportáže. Uvidíme. Jako vždycky mi bylo potěšením, Alexi. Pozdravuj ode mě Damona, Jannii a Nanu. Jednoho dne bych se s nimi rád seznámil a spojil si ta jména s tvářemi.“

„Přijď na příští představení Washingtonského chlapeckého sboru,“ poradil jsem mu. „Všechny naše tváře tam budou. Damon v tom sboru zpívá.“

Kapitola 38

TEN VEČER jsem pracoval do půl deváté a pak se vypravil do Kinkead's ve Foggy Bottom, kde jsem se měl setkat s Christine. Kinkead's je jednou z našich oblíbených restaurací a zároveň je to i skvělé místo pro mazlení a poslouchání jazzu.

Seděl jsem u baru a užíval si hudbu Hiltona Feltona a Ephraima Woodfolka, dokud Christine nepřišla. Přesně na čas. Je přesná a velmi ohleduplná. Dokonalá po všech stránkách, aspoň v mých očích. *Ano, stanu se tvou ženou.*

„Máš hlad? Chceš jít ke stolu?“ zeptal jsem se, když jsme se objali, jako bychom byli celá léta na tisíce mil daleko od sebe.

„Co kdybychom chvíli jen tak poseděli na baru. Nevadí?“ zeptala se. Její dech lehce voněl mátou. Tvář měla tak jemnou a hladkou, že jsem ji prostě *musel* vzít do dlaní.

„Nic na světě bych nedělal raději,“ ujistil jsem ji.

Christine si objednala Harvey's Bristol Cream a já si dal sklenici piva. Povídali jsme si a vlny hudby proplouly kolem nás a přímo našimi těly. Měl jsem za sebou dlouhý den a přesně tohle jsem potřeboval.

„Na tohle jsem čekal celý den a nemohl se dočkat. Nejsem zase moc staromódní a romantický?“ usmál jsem se na ni.

„Pro mě nemůžeš být nikdy dost staromódní a romantický. To se nemůže stát, Alexi,“ opětovala úsměv Christine. Hrozně rád jsem ji takhle viděl. Její oči se leskly a tančily. Někdy jsem se v nich ztratil jako v hlubokých tůních.

Hilton a Ephraim začali hrát *Stardust*. Je to jedna z mých oblíbených melodií. Napadlo mě, jestli ti dva nehrají jen pro nás. Když jsem se na ně podíval, Hilton na mě mrkl.

Sedli jsme si blíž k sobě a začali tančit v sedě. Na své hrudi jsem cítil tlukot jejího srdce. Zůstali jsme tak dobrých deset nebo patnáct minut. Nezdálo se, že by si toho někdo na baru všiml; nikdo nás nerušil, nenabízela nám, že nám doleje pití nebo nás odvede ke stolu. Řekl bych, že nás chápali.

„Tady v Kinkead's se mi opravdu líbí,“ zašeptala Christine. „Ale víš ty co? Radši bych s tebou byla dneska večer doma. Někde v

soukromí. Udělám ti vajíčka, když budeš chtít. Souhlasíš? Nevadí ti to?"

„Ne, vůbec mi to nevadí. Je to výborný nápad. Pojd'me."

Zaplatil jsem účet a zrušil rezervaci na večeři. Pak jsme jeli k Christine.

„Začneme zákuskem," řekla a šibalsky se usmála. I takhle se mi moc líbila.

Kapitola 39

DLOUHO JSEM ČEKAL, až se znovu zamiluju, ale to čekání se mi vyplatilo. Jakmile jsme vstoupili do domu, pevně jsem Christine objal. Začal jsem ji hladit v pase a na bocích; pak jsem jí přejel rukama po nadrech a ramenou a dotkl se křehkých kostí jejího obličej. Rádi jsme to dělali pomalu, nebylo proč spěchat. Políbil jsem ji na rty a lehce ji poškrábal na zádech a ramenou. Přitáhl jsem si ji ještě blíž.

„Tak něžně se mě dotýkáš," pošeptala mi do ucha. „Tohle bych dokázala dělat celou noc. Takhle se k tobě tisknout. Dal by sis trochu vína nebo něco jiného? Dám ti všechno, co mám."

„Miluju tě," řekl jsem jí a nepřestával ji hladit po zádech. „Budeme to dělat pořád. O tom nepochybuj."

„A já miluju tebe," odpověděla a pak jsem zaslechl, jak zadržela dech. „Tak buď prosím tě opatrný, Alexi. V práci."

„Dobře, budu. Ale ne dnes v noci," řekl jsem.

Christine se usmála. „Dneska v noci ne. Dnes v noci můžeme žít nebezpečně. Na policajta jsi opravdu fešák."

„Nebo na mezinárodního zloděje klenotů."

Zvedl jsem ji a nesl chodbou do ložnice. „Hmm. Taky silák," pochválila mě. Když jsme procházeli kolem vypínače, rozsvítila světlo na chodbě. Položil jsem ji na postel.

„Co takhle výlet?" navrhl jsem. „Potřebuju odtud vypadnout."

„To zní dobře. Ano - než začne škola. Kamkoliv. Vezmi me od toho všeho pryč."

Její pokoj voněl čerstvými květinami. Na nočním stolku stály růžové a rudé růže. Má vášeň pro květiny a zahradničení.

„Tys tohle celou dobu plánovala, že?" zeptal jsem se. „Je to past. Ty zákeřnice."

„Promýšlela jsem to celý den," přiznala a úlevně si povzdychla. „Celý den jsem myslela na to, jak budu s tebou - v mé kanceláři, na chodbách, na školním dvoře a v autě cestou do restaurace. Celý den me pronásledovaly erotické představy."

„Doufám, že naživo nezklamu."

„Tak toho se vůbec nebojím."

Jediným pohybem jsem jí sundal hedvábnou blůzu. Ústa jsem přitiskl k její krajkové podprsence. Měla na sobě koženou sukni, kterou jsem nesundal, jen jemně vyhrnul. Klekl jsem si a políbil jí kotníky, nártý a pomalu postupoval nahoru po nohou. Masírovala mi krk, záda a ramena.

„Že ale jsi dneska večer nebezpečný," zašeptala. „To je dobře."

„Léčba sexem."

„Ano, prosím. Postarejte se o mě, doktore."

Přitlačila na má ramena a ještě víc na krk. Oba jsme rychle dýchali. Pohnula se proti mně a rozevřela nohy.

Vnikl jsem do ní. Pálila jako oheň. Pružiny postele se rozezpívaly a čelo začalo narážet do zdi.

Odhrnula vlasy na stranu za jedno ucho. Vzrušoval mě i ten pohyb, kterým to udělala.

„To je krása. Ach Alexi, nepřestávej, nepřestávej, nepřestávej," šeptala.

Poslechl jsem ji a miloval každý okamžik, a jednu chvíli mě dokonce napadlo, jestli jsme nepočali dítě.

Kapitola 40

MNOHEM POZDĚJI té srpnové noci jsme si ukuchtili pár vajec s cibulí, čedarem a mozarelou a otevřeli láhev Pinot Noir. Pak jsem pustil klimatizaci naplno a zapálil oheň v krbu.

Seděli jsme před krbem, smáli se, povídali si a plánovali krátký výlet z Washingtonu. Shodli jsme se na Bermudách a Christine se zeptala, jestli bychom mohli vzít Nanu a děti. Cítil jsem, že se můj život rychle mění k lepšímu. Kdybych jen měl štěstí a podařilo se mi chytit Kamikadze. Byl by to dokonalý závěr mé kariéry u policie.

Domů na Pátou ulici jsem se vrátil pozdě a do postele se dostal kolem třetí. Nechtěl jsem, aby se Damon a Jannie ráno vzbudili a zjistili, že tam nejsem. Následující ráno jsem vstal v osm a sešel ze schodů, veden delikátní vůní kávy a Naniných světově proslulých koblih.

Ta hrozná dvojka se právě chystala vyrazit do školy Sojourner Truthové, kde navštěvovali ranní hodiny pro pokročilé. Vypadali jako párek andílků. Takhle dobře jsem se necítil moc často, a proto jsem si ten pocit chtěl pořádně užít.

„Jaký bylo včera tvoje rande, tati?“ vykulila na mě Jannie svá veliká kukadla.

„A kdo říká, že jsem byl na rande?“ udělal jsem jí místo na svém koleni. Ukousla si kus veliké koblihy, kterou přede mě Nana položila na talíři.

„Třeba mi to zazpíval nějaký ptáček,“ zašvitořila.

„Hm, hm. Malí ptáčci dělají výborné koblihy,“ odvětili jsem. „Moje rande bylo docela dobré. A co tvoje? Bylas včera na rande, ne? Nesedělas přece sama doma?“

„Tak *docela* dobré? Přišels domů za svítání,“ rozesmála se Jannie. Damon se také pochechtával. Už od doby, kdy byla mimino, nás dokáže dostat tam, kam potřebuje.

„Jannie Crossová,“ napomenula ji Nana, ale pak to nechala být. Nemělo cenu snažit se nutit Jannie, aby se chovala jako normální sedmiletá holčička. Byla na to příliš chytrá, příliš otevřená, příliš plná života a radosti. Kromě toho se doma řídíme heslem *Kdo se směje, dlouho žije*.

„Jak to, že spolu vy dva nejdřív nežijete?" zeptala se Jannie. „V kině a televizi to tak dělají všichni."

Zjistil jsem, že se směju a mračím současně. „Nechod' na mě s pitomostmi z televize. Tam dělají vždycky všechno špatně. Christine a já se brzy vezmeme a pak budeme žít spolu."

„Ptal ses jí?" vykřikli oba.

„Ptal."

„A řekla ano?"

„Proč se všichni tváříte tak překvapeně? Jistě že řekla ano. Kdo by mohl odolat návrhu patřit do téhle rodiny?"

„Hurá!" zajásala Jannie. Poznal jsem, že to myslí upřímně a od srdce.

„Hurá!" přidala se Nana. „Díkybohu. Ach, díkybohu."

„Souhlasím," přisadil si Damon. „Je načase, abychom tady žili normálně."

Všichni mi několik minut gratulovali, dokud Jannie neprohlásila: „Už musím jít do školy. Nechtěla bych zklamat paní Johnsonovou tím, že bych přišla pozdě. Tady máš svoje ranní noviny."

Jannie mi podala *Washington Post* a srdce mi vyskočilo až do krku. Tohle byl ještě lepší den, než jsem čekal. Na začátku přední strany jsem spatřil reportáž Zacharyho Taylora. Neměla takový titulek, jaký by si zasloužila, ale stačil na to, aby se dostala na první stranu.

POTENCIÁLNÍ SKANDÁL KOLEM NEVYŘEŠENÝCH VRAŽD V SOUTHEAST MOŽNOST RASISTICKÝCH MOTIVŮ V POLICEJNÍ PRÁCI

„To určitě vypadá na skandál," řekla Nana a podrbala se pod bradou. „Genocida je vždycky skandál, ne?"

Kapitola 41

NA POLICEJNÍ STANICI jsem přišel kolem osmé a hned se ke mně přitočil Pittmanův poskok. Starý Fred Cook býval špatný detektiv a teď z něj byla stejně špatná administrativní síla, ale jako patolízal by se skvěle uplatnil v jakémkoliv úřadu ve Washingtonu.

„Velitel detektivů vás chce okamžitě ve své kanceláři. Je to důležité," oznámil mi Fred. „Měl byste sebou hodit."

Přikývl jsem a snažil se uchovat si svou dobrou náladu nedotčenou. „Jistě že je to důležité, je to přece velitel detektivů. Máte pro mě nějaký tip, Frede? Nevíte čistě náhodou, o co jde, co mě tam čeká?"

„Je to velká věc," nedokázal Cook skrýt svou radost. „To je tak všechno, co vám můžu říct, Alexi."

Odešel a nechal mě tápat. Cítil jsem, jak se ve mně začíná vařit žluč. Dobrá nálada mě už opustila.

Došel jsem po praskající podlaze chodby k šéfově kanceláři. Neměl jsem ani tušení, co mohu čekat, ale výsledek předčil má očekávání.

Hned se mi vybavilo, co řekl ráno Damon: *Je načase, abychom tady žili normálně.*

Ve velitelově kanceláři seděl Sampson. Nechyběl tam ani Rakeem Powell a Jerome Thurman.

„Pojďte dál, doktore Crossi," pokynul mi velitel Pittman. „Pojďte dál, prosím. Čeká se už jen na vás."

„O co jde?" přitáhl jsem si židli vedle Sampsona a zašeptal mu do ucha.

„Ještě nevím, ale nic dobrého to nebude," řekl. „Z šéfa ještě nevypadlo ani slovo. Ale vypadá jako kanár, kterež snědl kočku."

Pittman se postavil před svůj stůl a opřel se o něj zadkem. To ráno se tvářil mimořádně nadutě. Vlasy barvy myši šedi měl ulíznuté dozadu a na jeho šišaté hlavě vypadaly jako přílba.

„Řeknu vám, co chcete vědět, detektive Crossi," prohlásil. „Nechtěl jsem o tom mluvit, dokud nebudete všichni pohromadě. K dnešnímu ránu byli detektivové Sampson, Thurman a Powell suspendováni z aktivní služby. Pracovali na případech mimo

působnost našeho oddělení. Důkazy o rozsahu jejich aktivit se stále sbírají stejně jako informace o tom, kteří další detektivové v tom byli zapleteni."

Chtěl jsem něco říct, ale Sampson mi pevně stiskl paži. „Klid, Alexi."

Pittman se na ně podíval. „Detektive Sampson, Thurman a Powelle, můžete jít. Zástupce odborů byl o celé situaci informován. Jestli máte otázky nebo námitky proti mému rozhodnutí, informujte jeho."

Sampsonovi ztvrdly rysy, neřekl ale ani slovo. Vstal a odešel z kanceláře. Thurman a Powell ho beze slova následovali v těsném závěsu. Všichni tři byli pracovití a dobří detektivové a nemohl jsem se dívat na to, jak je s nimi zacházeno.

Přemýšlel jsem, proč šéf zatím ušetřil mě. Také by mě zajímalo, proč tam nebyl Shawn Moore. Nabízela se odpověď, že nás Pittman chce poštvat proti sobě, že chce, abychom uvěřili, že nás Shawn udal.

Pittman sáhl na stůl a zvedl přeložený výtisk *Washington Postu*. „Neviděl jste náhodou tenhle článek?"

Postrčil noviny ke mně. Chytil jsem je dřív, než mohly spadnout na zem.

„Skandál kolem nevyřešených vražd v Southeast," četl jsem. „Ano, viděl jsem ho. Doma jsem si ho v klidu přečetl."

„To bych řekl, že jste ho četl. Pan Taylor z *Postu* cituje nejmenovaný zdroj z policejního oddělení. Máte s tím článkem něco společného?" zeptal se Pittman a upřeně se na mě podíval.

„Proč bych měl mluvit s někým z *Washington Postu*?" zeptal jsem se místo odpovědi. „O tom problému v Southeast jsem vám říkal. Myslím, že by tam mohl pracovat masový vrah. Proč bych měl zacházet takhle daleko? Suspendováním těch detektivů problém rozhodně nevyřešíte, hlavně jestli ten šílenec začne opravdu zuřit, což předpokládám."

„Tu historku o masovém vrahovi si nechte. Nevidím tady žádný patrný vzorec, stejně jako ho nevidí nikdo jiný kromě vás." Pittman zavrtěl hlavou a zamračil se. Byl rozčilený, ale snažil se ovládat.

Sklonil hlavu ke mně a snížil hlas do chraptivého šepotu: „Rád bych s vámi pořádně zatočil, a udělám to. Ale prozatím by nebylo

vhodné stáhnout vás z té Odenkirkovy vraždy. Nevypadalo by to dobře a řekl bych, že by se to objevilo v *Postu*. Těším se na vaše denní zprávy o tom takzvaném případě Johna Doea. Víte, je načase smést některé z těch nevyřešených vražd ze stolu. Budete se zodpovídat přímo mně. Půjdu po vás, Crossi. Nějaké otázky?"

Rychle jsem odešel z kanceláře, abych ho nemusel uhdít.

Kapitola 42

KDYŽ JSEM VYŠEL z šefovy kanceláře, Sampson, Thurman a Rakeem Powell už odešli ze stanice. Měl jsem pocit, že bych s tím klidně seknul. Málem jsem se vrátil do Pittmanovi kanceláře a vytřel s ním podlahu.

Došel jsem ke stolu a přemýšlel o tom, co budu dělat dál, snažil jsem se uklidnit dřív, než udělám nějakou pitomost. Přemýšlel jsem o své zodpovědnosti, o lidech v Southeast, a to mi pomohlo. Ale i přesto jsem se málem vrátil k Pittmanovi.

Zavolal jsem Christine a vypustil trochu páry. Pak jsem se jí bez přemýšlení zeptal, jestli by se mnou strávila dlouhý víkend, nejlépe od čtvrtka. Řekla, že by to šlo. Vyplnil jsem žádost o dovolenou a nechal ji na stole Freda Cooka. Byla to ta poslední věc, kterou by on a Pittman ode mě čekali. Ale já se už rozhodl, že bude nejlepší odtamtud vypadnout, uklidnit se a rozmyslet si, co dál.

Když jsem zamířil k východu z budovy, zastavil mě jeden detektiv. „Jsou tamhle v Hartově baru," řekl. „Sampson ti vzkazuje, že ti tam drží místo."

Hartův bar je velmi populární podnik na Druhé ulici. Není to policejní bar, což některým z nás vyhovuje. Bylo jedenáct a bar byl už plný života a celkem přátelský.

„Tady je!" pokynul mi Jerome Thurman poloprázdným püllitrem, když jsem vešel dovnitř. Bylo tam i několik dalších detektivů a přátel. Zpráva o suspendování se rychle roznesla.

Všude se rozléhal smích a křik. „Máme pánskej mejdan!" zašklebil se na mě Sampson. „Dostal jsem tě, Zlatíčko, i když trochu mi pomohla Nana. Měl bys vidět, jak se tváříš."

Další hodinu a půl přicházeli do baru další přátelé. Kolem poledne se začali objevovat pravidelní zákazníci, aby si snědli oběd. Majitel baru Mike Hart byl nadšený. Vlastně jsem ani nepřemýšlel o tom, že bych pořádal pánský večírek, ale když teď vypukl, byl jsem rád. Hodně mužů stále skrývá své pocity, ale na podobném večírku se uvolní, hlavně když jsou mezi přáteli.

Byl to dobrý večírek. Na ranní suspendování se na pár hodin skoro zapomnělo. Gratulovalo mi víc lidí, než jsem dokázal spočítat,

a jednou nebo dvakrát mě dokonce někdo políbil. Všichni mi podle Sampsona říkali Zlatíčko. Poslouchal jsem sentimentální řeči, které byly v tu chvíli legrační. Skoro všichni toho trochu moc vypili.

Kolem čtvrté odpoledne jsme se se Sampsonem podpírali před barem na Druhé ulici. Mike Hart osobně nám zavolal taxi.

Na krátký okamžik jsem si vzpomněl na červenomodrý taxík bez licence, který jsme hledali - ale pak se ta myšlenka rozplynula ve slunečním světle.

„Zlatíčko," pošeptal mi Sampson do ucha, když jsme nastupovali do taxíku. „Mám tě rád víc než život sám. Miluju tvoje děti, miluju Nanu a miluju tvoji nastávající, krásnou Christine. Odvezte nás domů," obrátil se k řidiči. „Alex se bude ženit."

„A on je můj svědek," prozradil jsem řidiči, který se usmál.

„To jsem," potvrdil Sampson. „To si piš."

Kapitola 43

VE ČTVRTEK VEČER hrál Shafer znovu *Čtyři jezdce*. Zamkl se ve své pracovně, ale na začátku večera slyšel z domu zvuky své rodiny. Cítil se hodně osamělý; byl nervózní, ustrašený, rozčilený a ani nevěděl proč.

Zatímco čekal na spojení s ostatními hráči, přistihl se, jak myslí na svou divokou jízdu Washingtonem. Znovu a znovu si vybavoval ten pocit: představu náhlého nárazu do zdi. Viděl, jak se v záblesku jasného světla všechno včetně jeho tříští na malé kousky, které se znovu stávají součástí vesmíru. I ta bolest, kterou by cítil, by byla součástí té proměny v jiné fascinující formy a tvary.

Mám sebevražedné sklony, pomyslel si nakonec. Je to jenom otázka času. Opravdu jsem Smrt.

Přesně v devět hodin začal vyklepávat na klávesnici zprávu. Ostatní Jezdci byli napojení a čekali na jeho reakci na návštěvu a varování George Bayera.

Nechtěl je zklamat. To, co udělal, ho ještě víc nadchlo pro hru. Psal:

Smrt kupodivu nepřekvapilo, když se hladomor objevil ve Washingtonu. jistěže měl plné právo tam přijet. Stejně jako smrt by mohla jet do Londýna nebo Singapuru nebo Manily nebo Kingstonu, kde by mohla brzy pocítit jednoho z vás svou návštěvou.

V tom je půvab hry, kterou hrajeme - může se stát cokoli. Jde tady o důvěru, ne? Věřím, že mě necháte pokračovat ve hře tak, jak si přeji? Právě to dělá naši hru tak půvabnou a přitažlivou: svoboda, kterou nám přináší.

A hra se teď změnila, ne? vyvinula se v něco nového. Zvýšili jsme sázky. Dopřejme si tedy trochu opravdového vzrušení, draží spoluhráči. Mám pár nápadů, které bychom mohli vyzkoušet. Všechno v duchu hry. Nebudeme zbytečně riskovat.

Hrajme naši hru, jako by na ní závisely naše životy.

Možná o tom mém to už platí?

Jak jsem už řekl, máme dva nové hráče, jsou to detektivové z Washingtonu, Alex Cross a John Sampson. Důstojní protivníci. Sleduji je, ale nevím, jestli oni nebudou brzy sledovat mě.

A teď dovolte, abych vás seznámil se scénářem, který jsem vymyslel, abych je přivítal do hry. Posílám vám fotografie - detektivové Cross a Sampson.

Kapitola 44

JEDEN DEN NÁM TRVALO, než jsme náš výlet zorganizovali, ale všichni jsme měli radost z té nečekané možnosti jet poprvé na výlet společně. A tak jsme, Damon, Jannie, Nana, Christine a já odstartovali ve čtvrtek dvacátého pátého srpna odpoledne z Washingtonu a plni nadšení dorazili pozdě večer na Bermudské mezinárodní letiště.

Hrozně jsem chtěl vypadnout na pár dní z Washingtonu. Vraždy Jane Doeových přišly příliš brzy po případu pana Smithe. Potřeboval jsem si odpočinout. Měl jsem přítele, který byl spolumajitelem hotelu na Bermudách, a nebyl to zas tak dlouhý let. Perfektní podmínky.

Jednu scénu z letiště si budu pamatovat navždy -Christine, jak si prozpěvuje a objímá přitom Jannie kolem ramen. Hned me napadlo, že vypadají jako matka a dcera, a velice mě to dojalo. Byly tak nadšené a hravé, tak přirozené. Věděl jsem, že mi tenhle obrázek nikdy nevymizí z mysli, že je to jeden z momentů, na který nikdy nezapomenu.

Měli jsme štěstí na mimořádně dobré počasí. Každý den byl slunečný a jasný od rána až do večera, kdy se obloha zabarvila magickou kombinací červené, oranžové a nachové. Dny patřily nám všem, ale hlavně dětem. Plavali jsme a potápěli se v zátokách Elbow a Horseshoe a pak závodili na mopedech po malebných ulicích Middle a Harbour.

Noci patřily Christine a mně a užívali jsme si je naplno. Večery patřily Christine a mně. Důkladně jsme vymetali ty nejlepší podniky - bar Terrace, Gazebo Lounge v hotelu Princess, Clay House Inn, Once Upon a Table v Hamiltonu, Horizons v Pagetu. Byl jsem s ní čím dál raději. Cítil jsem, že to, co sdílíme, se ještě posílilo, protože jsem se trochu stáhl a poskytl jí víc prostoru a času. Vzpomínal jsem na den, kdy jsem ji poprvé uviděl ve škole Sojourner Truthové. *Ona je ta pravá, Alexi. Je ta pravá.* Ta věta mi stále zněla v hlavě.

Seděli jsme v baru Terrace a dívali se na město a Hamiltonský přístav. Vodní hladina byla posetá malými ostrůvky, bílými plachetnicemi a trajekty do Warwicku a Pagetu. Drželi jsme se za ruce a já nemohl a nechtěl spustit oči z jejích.

„Na co myslíš?" zeptala se mě nakonec.

„Hodně v poslední době Uvažuju, že bych se vrátil do soukromé praxe," prozradil jsem jí. „Myslím, že to je nejlepší, co bych mohl udělat."

Upřeně se mi dívala do očí. „Nechci, abys to dělal jenom kvůli mně. Víím, že svoji práci miluješ. Aspoň většinou."

„Moje práce mě v poslední době ničí. Pittman není jen obtížný šéf; myslím, že je to špatný člověk. To, co se stalo Sampsonovi a ostatním, je opravdu svinstvo. Pracovali na nevyřešených případech ve svém volném čase. Jsem v pokušení poskytnout tu informaci

Zachu Taylorovi z *Postu*. Vzbudilo by to pozdvižení. A právě proto to do novin *nedám*."

Poslouchala a snažila se mi pomoci, ale netlačila na to, což jsem oceňoval. „To opravdu zní jako složitá a špinavá záležitost, Alexi. Také by se mi chtělo Pittmana praštit. Dává přednost politice před lidmi. Jsem si jistá, že v pravý čas budeš vědět, co máš udělat."

Druhý den ráno jsem ji uviděl chodit po zahradě s květinami ve vlasech. Zářila ještě víc než obvykle a já cítil, jak se do ní znovu zamilovávám.

„Je jedno staré přísloví, které jsem poprvé slyšela, když jsem byla malá holčička," řekla mi, když jsem se k ní připojil. „*Když máš jen dvě pence, kup za jednu bochník chleba a za druhou lilii.*"

Políbil jsem ji do vlasů mezi květiny. Políbil jsem ji na její sladké rty, na tváře, na hrdlo.

Děti a já jsme se to odpoledne vrátili do zátoky Horseshoe. Nemohly se nabažit hlubokého modrého moře, plavání, potápění a stavění hradů s písku. Kromě toho už se také blížila škola, takže si chtěly zbytek prázdnin co nejvíc užít.

Christine si udělala výlet na motocyklu do Hamiltonu, aby tam nakoupila nějaké dárky pro učitelky z její školy. Všichni jsme se jí mávali, dokud nezmizela z dohledu na Middle Road. A pak zpátky k vodě!

Okolo páté jsem se vrátil s dětmi do hotelu Belmont, který stál jako na strážní na zeleném kopci, orámovaném modrou oblohou. Všude kolem, kam jsme se jen podívali, byly chalupy pastelových

barev s bílými střechami. Nana seděla na verandě a povídala si se svými novými přáteli. *Ráj na zemi*, pomyslel jsem si.

Když jsem se díval na to dokonale modré nebe, zalitoval jsem, že tam Christine není se mnou. Chyběla mi už po tak krátké době. Objal jsem děti a společně jsme se zasmáli tomu, co bylo jasné na první pohled: byli jsme rádi spolu a měli veliké štěstí, že máme jeden druhého.

„Tobě se po ní Stejská," zašeptala Jannie. Bylo to konstatování, ne otázka. „To je dobře, tati. Takhle by to mělo být, vid'?"

Když bylo šest a Christine se ještě neukázala, nevěděl jsem, jestli mám čekat dál v hotelu, nebo se sám vypravit do Hamiltonu. Mohla mít nehodu. *Tyhle zatracené mopedy*, říkal jsem si. Ještě včera mi připadaly zábavné a bezpečné.

Zahlédl jsem, jak do Belmontu vchází vysoká, štíhlá žena a kráčí mezi ibišky a oleandry. S úlevou jsem si povzdychl, ale když jsem seběhl ze schodů, zjistil jsem, že to není Christine.

O půl sedmé se Christine ještě nevrátila ani nezavolala do hotelu. Ani v sedm.

Zavolal jsem policii.

Kapitola 45

INSPEKTOR PATRICK BUSBY z hamiltonské policie dorazil do hotelu Belmont v půl osmé. Byl to plešatějící mužík, který na dálku vypadal tak na padesát nebo šedesát. Když se ale přiblížil k přední verandě, poznal jsem, že mu je kolem čtyřiceti, stejně jako mně.

Poslechl si a mě a pak řekl, že návštěvníci často ztrácejí na Bermudách pojem o čase. Občas také na Middle Road dochází k nehodám mopedů. Ujišťoval mě, že se Christine brzy objeví se silničním lišejem nebo s podvrtnutým kotníkem.

Věděl jsem, že to tak není. Byla velice přesná, a kdyby přece něco, určitě by zavolala.

Projel jsem s inspektorem trasu mezi hotelem a Hamiltonem a pak jsme pročesávali ulice hlavního města, hlavně ulice Front a Reid. Mlčel jsem a upíral zrak ven z auta v naději, že zahlédnu Christine, jak nakupuje ve stánku ve vedlejší ulici, nemaje ani tušení, kolik je hodin. Nikde jsme ji ale neviděli a nezavolala ani do hotelu.

Když bylo devět a stále se neobjevila, připustil inspektor Busby neochotně, že se Christine mohla ztratit. Položil mi spoustu otázek, ze kterých bylo patrné, že jde o pečlivého policistu. Chtěl vědět, jestli mezi námi nedošlo k nějakým neshodám.

„Jsem detektiv z oddělení vražd z Washingtonu," přiznal jsem mu konečně. Zatím jsem si to nechával pro sebe. „Pracoval jsem na složitých případech s masovými vrahy. Setkal jsem se při tom s opravdu špatnými lidmi. Mohla by tady být spojitost. Doufám, že ne, ale jistota je jistota."

„Chápu," řekl Busby, pečlivý, upravený muž s tenkým knírkem. Vypadal spíš jako nervózní učitel než policista, víc jako psycholog než já. „Jsou ještě nějaká překvapení, o kterých bych měl být informován, detektive?"

„Ne, nejsou. Ale chápete, proč si dělám starosti a proč jsem vás zavolal. Právě teď pracuji ve Washingtonu na sérii ošklivých vražd."

„Ano, je mi to jasné. Ohlásím ji jako pohřešovanou osobu."

Zhluboka jsem se nadechl a šel to říct Naně a dětem. Dělal jsem, co jsem mohl, abych je nevyplašil, ale Damon a Jannie se rozplakali. Pak se přidala i Nana.

Až do půlnoci jsme neměli o Christine žádné zprávy. Inspektor Busby odjel z hotelu ve čtvrt na jednu. Byl tak laskavý, že mi dal svoje číslo domů a požádal mě, abych mu zavolal jen co se něco dozvím. Pak dodal, že se bude za mě a mou rodinu modlit.

Ve tři jsem byl stále vzhůru a přecházel po svém hotelovém pokoji a sám si přeříkával modlitby. Měl jsem za sebou telefonát do Quantika. FBI tam teď prověřovala mé případy, jestli tam není nějaká spojitost s Bermudami. Zároveň se soustředili na sérii nevyřešených vražd v Southeast. Odfaxoval jsem jim svůj profil Kamikadze.

Neměl jsem *žádný* logický důvod k obavám, že by vrah mohl být tady na Bermudách, jen strach, že by to tak mohlo být. Byl to podobný pocit, jaký šéf zavrhl v případech vražd v Southeast.

Bylo mi jasné, že se mi FBI neozve dřív než ráno. Byl jsem v pokušení zavolat přátelům v Interpolu, ale udržel jsem se... A pak jsem zavolal i tam.

Hotelový pokoj byl zařízený mahagonovým nábytkem a na podlaze ležel zaprášený růžový koberec. Stál jsem jako duch před vysokým oknem, díval se do černých stínů noci a vzpomínal, jaké to je mít Christine v náručí. Cítil jsem se hrozně bezmocný a osamělý. Nemohl jsem uvěřit, že se to opravdu stalo.

Je Christine někde venku na ostrově? Musí být. Modlil jsem se, aby byla v bezpečí. Musí být v bezpečí. Odmítal jsem jen pomyslet, že by tomu tak přece jen nebylo.

Něco po čtvrté ráno zazvonil v mém pokoji krátce telefon. Srdce jsem měl náhle až v krku. Naskočila mi husí kůže. Přeběhl jsem místnost a popadl sluchátko, než stačil zazvonit podruhé. Třásla se mi ruka.

Podivný, tlumený hlas mě vyděsil: „Máte e-mail.“ Nemohl jsem jasně uvažovat. Pak mi došlo, o co jde.

Vzal jsem si s sebou na dovolenou svůj notebook.

Kdo věděl, že tady mám počítač? Kdo o mně věděl takovou podrobnost? Kdo mě sledoval?

Rozrazil jsem dveře skříně, popadl počítač, zapnul ho a napojil se na Internet. Našel jsem rychle poslední informaci.

Byla krátká a velmi jasná.

PROZATÍM JE V BEZPEČÍ. MÁME JI.

Ten strohý vzkaz byl horší, než jsem si dokázal představit. Každé slovo se mi vpalovalo do mozku. *Prozatím je v bezpečí. Máme ji. Máme ji.*

Kniha třetí

ELEGIE

Kapitola 46

Sampson dorazil do hotelu Belmont den poté, co zmizela Christine. Seběhl jsem mu do malé přední haly naproti. Sevřel mě pevně, ale jemně, svými velkými pažemi, jako by držel v náručí dítě.

„Jseš v pořádku? Držíš se?“ zeptal se.

„Ani náhodou,“ odpověděl jsem. „Strávil jsem půl dne prověřováním té e-mailové adresy, ze které jsem tu zprávu v noci dostal. Přišla z adresy curtainminspring.com. Ta adresa byla falešná. Nic se mi nedaří.“

„Dostaneme Christine zpátky. Najdeme ji.“ Říkal mi to, o čem věděl, že chci slyšet, ale já věděl, že tomu také ze srdce věří. Sampson je ten nejoptimističtější člověk, kterého jsem kdy viděl. Nikdo se s ním nepře.

„Díky, žes přišel. Hodně to pro nás všechny znamená. Vůbec mi to nemyslí. Jsem úplně mimo, John. Nemám ani tušení, kdo nám to mohl udělat. Možná Kamikadze -já nevím.“

„Kdyby ti to dneska myslelo,“ podotkl John, „měl bych o tebe ještě větší strach, než už mám. Proto jsem tady.“

„Zaregistroval jsem, že tady jsi.“

„Jasně že jo. Já jsem Sampson. Geniální mozek a tak podobně.“

V hotelové hale bylo asi půl tuctu hostů a všichni se dívali naším směrem. Hotelový personál věděl o Christinině zmizení a byl jsem si jistý, že hosté hotelu Belmont o něm vědí také, stejně jako skoro každý na tomhle malém ostrově plném drben.

„Je to všechno na první straně místních novin,“ řekl Sampson. „Lidi je četli v letadle.“

„Bermudy jsou malé, většinou mírumilovné a spořádané. Zmizení turisty nebo nějaký násilný čin jsou tady neobvyklé. Nevím, jak se

ten příběh dostal tak rychle do novin. Muselo to prosáknout z policejní stanice," nadhodil jsem.

„Místní policie nám nepomůže. Nejspíš se bude plíst do cesty," zamumlal Sampson, když jsme se blížili k recepci. Zapsal se a pak jsme spěchali nahoru ukázat Naně a dětem, že strýček John je tady.

Kapitola 47

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO jsme Sampson a já měli dlouhou schůzku s policií v Hamiltonu. Byli to profesionálové, ale únos pro ně byla mimořádná událost. Dovolili nám usadit se v jejich stanici na Front Street. Stále jsem se nemohl soustředit na to, co bylo třeba udělat.

Velká Bermuda je ostrov o rozloze padesáti čtverečných kilometrů. Přestože britská kolonie je malá, brzy jsme zjistili, že na ostrově je více než dvanáct set silnic. Sampson a já jsme se rozdělili a snažili se pročesat co největší území. Následující dva dny jsme se nezastavili od šesti ráno do deseti nebo jedenácti večer. Nechtěl jsem přestat, ani abych se vyspal.

Nevedli jsme si ale o nic lépe než místní policie. Nikdo nic neviděl. Skončili jsme ve slepé uličce. Christine zmizela beze stopy.

Byli jsme k smrti unavení. Poté, co jsme se třetího večera sešli na stanici, jsme se jeli se Sampsonem vykoupat na pláž Elbow, kousek od hotelu.

Oba jsme se naučili plavat v městském bazénu ve Washingtonu. Nana na tom trvala. Bylo jí tenkrát dvacet čtyři a byla tvrdohlavá. Rozhodla se chodit s námi na lekce plavání, které pořádal Červený kříž. Většina lidí v Southeast tenkrát plavat neuměla a ona cítila, že tím překračujeme hranice předměstí omezujícího naše zkušenosti.

Jednou v létě jsme se tedy s Nanou pustili do plavání v městském bazénu. Měli jsme tři hodiny dopoledne v týdnu a po každé jsme ještě tak hodinu trénovali. Nana brzy plavala jako delfín. Měla stejnou vytrvalost jako teď. Často, když lezu do vody, se mi vybaví ty letní dny mého mládí, kdy jsem se stal docela slušným plavcem.

Teď jsme Sampson a já pluli po klidné hladině asi sto metrů od břehu. Obloha nad námi měla nejtemnější odstín večerní modři, ve které probleskovaly hvězdy. Kam jsem se podíval, viděl jsem bílou zahnutou linii pláže. Palmy a přesličníky se kývaly v mořském vánku.

Byl jsem naprosto zdrcený. Ať jsem měl oči otevřené nebo zavřené, stále jsem před sebou viděl Christine. Nemohl jsem uvěřit, že je pryč. Ničila mě pouhá myšlenka na to, co se stalo, na tu hroznou životní nespravedlnost.

„Chce se ti mluvit o vyšetřování? Co si o tom zatím myslím? O drobnostech, které jsem dosud zjistil? Nebo si chceš dneska večer odpočinout?“ zeptal se mě Sampson, když jsme se klidně vznášeli na zádech. „Nebo budeme jen tak mlčet?“

„Radši mluvit. Stejně nemůžu myslet na nic jiného než na Christine. Nemůžu se soustředit. Mluv o všem, co tě napadne. Nebo máš něco konkrétního?“

„Takovou drobnost, ale možná je důležitá.“

Mlčel jsem a nechal ho pokračovat.

„Vrtaj mi hlavou ty první články v novinách.“ Sampson se odmlčel a pak pokračoval: „Busby říká, že tu

první s nikým nemluvil. Ty taky ne. Ale ten článek byl v ranním vydání.“

„Tohle je malý ostrov, John. Viděls to sám.“

Ale Sampson trval na svém a já začal mít pocit, že by na tom mohlo něco být.

„Poslouchej, Alexi, Věděls o tom jenom ty, Patrick Busby a ten, kdo Christine unesl. To *on* zavolal do novin. Mluvil jsem s holkou v novinách, co ten hovor vyřizovala. Včera z ní ještě nic nevypadlo, ale nakonec mi to dneska večer řekla. Myslela si, že to byl nějaký starostlivý občan. Řek bych, že si s tebou někdo zahrává, Alexi. Někdo s tebou hraje pěkně hnusnou hru.“

„*Máme ji.*“

Hra? O jakou ďábelskou hru by mohlo jít? Kdo byli ostatní hráči? Byl Kamikadze mezi nimi? Bylo možné, že je ještě na Bermudách?

Kapitola 48

KDYŽ JSEM SE VRÁTIL do hotelu, nemohl jsem usnout. Stále jsem se nemohl soustředit a byl jsem neuvěřitelně nešťastný. Bylo to, jako bych ztrácel rozum.

Hra? Ne, to nebyla hra. Byl to šok a hrůza. Byla to oživlá noční můra, která překonala všechno, s čím jsem se až dosud setkal. Kdo to mohl Christine udělat? Proč? Byl to Kamikadze?

Pokaždé, když jsem zavřel oči a pokusil se usnout, jsem viděl Christinin obličej, viděl jsem ji, jak mi na Middle Road naposledy mává na rozloučenou, viděl jsem ji, jak prochází hotelovou zahradou s květy ve vlasech.

Celou noc jsem slyšel Christinin hlas - a pak bylo zase ráno. Můj pocit viny za to, co se stalo, se zdvojnásobil, ztrojnásobil.

Sampson a já jsme pokračovali ve vyšetřování na Middle Road, Harbour Road a South Road. Každý člověk u policie a armády, se kterým jsme mluvili, si byl jistý, že Christine nemohla na ostrově jen tak zmizet. Každý den jsme slyšeli tu samou písničku: žádný prodáváč, řidič taxíku nebo autobusu ji neviděl ani v Hamiltonu, ani v St. George, takže bylo možné, že to odpoledne do žádného z těch měst vůbec ani nedorazila.

Nikdo, žádný svědek si nepamatoval, že by ji viděl na mopedu na Middle Road nebo Harbour Road, takže se možná ani tak daleko nedostala.

Nejvíce nás znepokojovalo, že od prvního e-mailu se se mnou nikdo nepokusil spojit. Jeden agent FBI tu adresu prověřil a zjistil, že neexistuje. Ať mi e-mail poslal kdokoliv, byl to zkušený hacker, který dokázal utajit svou totožnost. Slova, která jsem si té noci přečetl, mi stále zněla v hlavě.

„Prozatím je v bezpečí.“

„Máme ji.“

Kdo byl „my“? A proč nedošlo k dalšímu kontaktu? Co ode mě chtěli? Věděli, že mě přivádějí k šílenství? Co chtěli, abych udělal? Představoval Kamikadze víc než jednoho vraha? Začalo mi to připadat čím dál pravděpodobnější.

Sampson se vrátil v neděli do Washingtonu a vzal Nanu a děti s sebou. Nechtěly beze mě odjet, ale přišel jejich čas. Já sám jsem se nedokázal přimět k odjezdu. Měl jsem pocit, jako bych nemohl Christine opustit. V neděli večer se kolem deváté v hotelu Belmont objevil Patrick Busby. Požádal mě, abych s ním jel do Southamptonu. Říkal, že je to asi deset kilometrů a zabere to tak dvacet minut. Bermud'ané měří vzdálenost vzdušnou čarou, ale cesty se tady různě krouť, takže dostat se někam trvá vždycky déle, než byste čekali.

„O co jde, Patricku? Co je v Southamptonu?“ zeptal jsem se, když jsme jeli po Middle Road. Srdce jsem měl v krku. Jeho mlčení mě děsilo.

„Paní Johnsonovou jsme nenašli. Objevili jsme ale muže, který mohl být svědkem únosu. Chci si ho poslechnout. Závěr si uděláte sám. Vy jste detektiv z velkoměsta, ne já. Můžete položit všechny otázky, které vás napadnou. Mimo záznam, samozřejmě.“

Ten muž se jmenoval Perri Graham a sešli jsme se s ním v jeho malém služebním bytě v golfovém klubu Port Royal. Byl vysoký a vyzábělý a měl dlouhou bradku. Zjevně ho nijak nenadchlo, když na svém prahu uviděl inspektora a mě.

Busby mi cestou řekl, že Graham pochází z Londýna a teď pracuje v tom polosoukromém golfovém klubu jako portýr a údržbář. Předtím žil v Miami a New Yorku, odkud si přivezl záznam v trestním rejstříku za prodávání cracku.

„Už jsem jim řek všechno, co jsem viděl,“ bránil se Graham, jakmile otevřel dveře a spatřil nás dva. „Děte pryč. Nechte mě být. Proč bych něco skrejšval nebo-“

Skočil jsem mu do řeči: „Jmenuju se Alex Cross. Jsem detektiv z oddělení vražd ve Washingtonu. Žena, kterou jste viděl, je moje snoubenka, pane Grahame. Můžeme jít dál a promluvit si? Bude to jen pár minut.“

Otráveně přikývl.

„Řeknu vám, všechno co vím. Znova,“ svolil nakonec. „Tak jo, pojďte dál. Ale jenom proto, že jste mě oslovil pane Grahame.“

„Přesně to chci. Nebudu vás otravovat s ničím jiným.“

Busby a já jsme vešli do pokoje, který byl jen o málo větší než komora. Dlaždice na podlaze a všechen nábytek pokrývaly pomačkané šaty, převážně spodní prádlo.

„Znám jednu ženu v Hamiltonu,“ začal Graham otráveně. „Minulý úterý jsem jel k ní. Vypili jsme moc vína. Nějak se mi povedlo vstát. Musel jsem bejt do

půlnoci v klubu, ale bylo bylo mi jasný, že to nestihnu, a strhnou mi to z platu. Nemám auťák, tak jsem šel z Hamiltonu pěšky po pobřeží po South Shore Road. Bylo zatracený vedro. Sešel jsem k vodě, abych se zchladil.“

„Vyškrábal jsem se zpátky do kopce a na silnici se nachomejtnul k bouračce. Znáte to tam?“

Přikývl jsem a zadržel dech. Vzpomínal jsem na to dusné odpoledne. Znovu jsem před sebou viděl Christine, jak odjíždí na jasně modrém mopedu, směje se a mává na me.

„Viděl jsem, jak do ženský na modrým mopedu narazila bílá dodávka. Nejsem si jistej, ale skoro to vypadalo, jako kdyby do ní ta dodávka narazila schválně. Řidič vyskočil a pomoh jí vstát. Nevypadala nijak extra zraněná. Pak jí pomoh nasednou do dodávky a šoupnul dovnitř i moped. Myslel jsem, že ji veze do špitálu, a pustil jsem to z hlavy.“

„Jste si jistý, že nebyla vážně zraněná?“ zeptal jsem se.

„Jistej ne, ale mohla vstát a jít.“

Když jsem znovu promluvil, zadrhl se mi hlas. „A vy jste o té nehodě nikomu neřekl, ani když jste viděl ty články v novinách?“

Muž zavrtěl hlavou. „Žádný jsem nečet. V místních novinách jenom rozmazávají malicherný kraviny a drby. Ale řekla mi vo tom moje holka. Nechtěl jsem jít na policii, ale ukecala mě, tak jsem si promluvil s tímdle inspektorem.“

„Víte, jaká dodávka to byla?“ zeptal jsem se.

„Bílá. Řek bych, že mohla bejt z půjčovny. Čistá a nová.“

„Poznávací značka?“

Graham zavrtěl hlavou. „Nemám šajna.“

„A jak vypadal ten člověk v dodávce?“ naléhal jsem. „Sebemenší detail by nám mohl pomoci, pane Grahame. Už teď jste nám hodně pomohl.“

Pokrčil rameny, ale bylo vidět, že se snaží vybavit si to odpoledne. „Nic zvláštního na něm nebylo. Byl vysokej, i když nějak vy. Vypadal jako každej druhej černoch.“

Kapitola 49

DETEKTIVKA PATSY HAMPTONOVÁ ležela v posteli ve svém malém bytě na předměstí Washingtonu jménem Mount Rainier a neklidně obracela stránky *Postu*. Nemohla spát, ale to u ní nebylo nic neobvyklého. Často měla problémy se spaním od doby, kdy žila jako malá holčička v Harrisburgu v Pennsylvánii. Matka jí říkávala, že musí mít kvůli něčemu špatné svědomí.

Podívala se na opakovaný díl *Pohotovosti*, pak si přinesla z ledničky jogurt s borůvkami a napojila se na America Online. Našla e-mail od svého otce, který žil v Delray Beach na Floridě, a další od své spolubydlící z Richmondské univerzity, se kterou si nikdy nebyla zvlášť blízká.

Spolubydlící se nedávno dozvěděla od jejich společné známé, že z Patsy je slavná detektivka ve Washingtonu a jaký vzrušující život musí vést. Napsala jí, že má čtyři děti a žije na předměstí Charlotte v Severní Karolíně, ale dodala, že ji její život nudí. Patsy Hamptonová by dala všechno za to, aby měla aspoň jedno dítě.

Vrátila se do kuchyně a přinesla si láhev vychlazené minerálky. Měla strach, že nežije tak, jak by měla. Trávila příliš času v práci, ale také příliš času sama doma, hlavně o víkendech. Nebylo to tím, že by ji nikdo nepozval na schůzku; prostě muže v poslední době odmítala.

Stále přemýšlela o tom, že by si mohla najít někoho, s kým by měla děti. Problém byl v tom, že ji unavoval ten bludný kruh hledání někoho zajímavého. Obvykle skončila buď s někým beznadějně nudným, nebo s chlápkem přes třicet, který se pořád chová jako puberták, ale chybí mu ten šarm a mládí. *Beznadějně, beznadějně, beznadějně*, pomyslela si, když posílala svému otci na Floridu pár optimistických lží.

Zazvonil telefon a ona mrkla na hodinky - bylo dvacet minut po dvanácté.

Hrábla po sluchátku. „Hamptonová.“

„Tady je Chuck, Patsy. Promiň, že volám tak pozdě. Nevadí? Jseš vzhůru?“

„V pohodě, Chucky. Jsem vzhůru s ostatními upíry - včetně mě.“

Bylo už trochu pozdě, ale Chucka Hufstedlera, počítačového specialistu FBI ve Washingtonu, slyšela ráda. Jeden druhému už několikrát pomohl a nedávno mu vyprávěla o nevyřešených vraždách ve Washingtonu, zvlášť o Jane Doeových. Chuck jí tehdy řekl, že byl také ve spojení s Alexem Grossem, který má teď dost vlastních starostí. Jeho snoubenka byla unesena a Patsy přemýšlela, jestli by to mohlo mít něco společného se zabíjením v Southeast.

„Poslouchám tě, Chucku. Co máš na srdci?“

Začal vykrucováním, které ukazovalo na jeho mimořádně nízkou sebedůvěru. „Možná nic, ale možná by se to mohlo týkat vražd v Southeast a hlavně těch dvou dívek v Shaw.“

Počítačový specialista upoutal její pozornost. „Povídej, Chucku. Řekni mi, co máš. Tohle mě dost zajímá.“

Chuck chvilku něco mumlal. Byl takový vždycky, což byla škoda, protože jinak to byl opravdu milý kluk. „Víš něco o hrách, ve kterých má každý svou roli, Patsy?“ zeptal se.

„Něco jsem o nich slyšela. Populární je prý jedna, co se jmenuje *Draci a kobky* nebo *Kobky a draci*... Tak nějak.“

„Je to *Kobky a draci*. Abych se přiznal, sám občas jednu hraju. Jmenuje se *Konec milénia*. Většinou ji hraju pár hodin denně.“

„To je pro mě novinka. Pokračuj, Chucku.“ *Proboha*, pomyslela si, *zpověď z kyberprostoru uprostřed noci*.

„Je to oblíbená hra, i mezi takzvanými dospělými. Postavy v *Konci milénia* pracují v organizaci Černý orel. Necháávají se najímat pro vyšetřování po celém světě. Jsou to všechno ti hodní, křižáci dobra.“

„Tak jo, Chucku. Dej si rychle šest zdrávasů a jeden otčenáš a pak už jdi konečně k věci. Je po půl jedné, člověče.“

„Jasně, strašně se omlouvám, je mi to hrozně líto. Takže. Navštěvuju taky jeden on-line chat. Jmenuje se *U karbaníka* a je na severu AOL. Tuhle tam běžela zajímavá debata o nové hře. I když je to spíš anti-hra. Ve všech těchhle hrách, které znám, se hráči snaží porazit zlo. Hra, o které se tam mluvilo, má několik *zlých* postav, které se snaží porazit dobro. Konkrétně, Patsy, jedna z těch postav přepadá a vraždí ženy v Southeast. Je tam spousta hnusných detailů.

Tohle nejsou skuteční hráči, ale o hře vědí. Hra samotná je nejspíš chráněná. Jmenuje se *Čtyři jezdci*."

Patsy Hamptonová byla už úplně probuzená. „Půjdu za tím. Díky, Chucku. Zůstane to prozatím mezi námi, dobře?"

„Jasně, jak chceš."

Několik minut jí trvalo napojit se na AOL a pak na chat *U karbaníka*. Nepřipojila se k debatě, jen si četla, co říkají ostatní. Bylo to zajímavé. Napadlo ji, jestli právě neudělala svůj první velký průlom v případě Jane Doeových.

Na chatu právě byli Zmije, Pozemšťan, J-Boy a Lancelot. Donekonečna mluvili o nejnovějších fantasy hrách a časopisech, čímž se jim málem podařilo ji uspat. *Čtyři jezdci* přišli na přetřes dvakrát, ale jen mezi řečí. Lancelot byl jedním z těch, kdo se o něm zmínili. Chuck měl pravdu: tohle nejspíš nebyli skuteční hráči, ale nějak se o hře dozvěděli.

Nadšenci přes fantasy ji kolem čtvrt na dvě začali už pořádně otravovat. Ze zoufalství jednomu sama napsala vzkaz. Pojmenovala se Sapfó.

PŘIŠLA JSEM POZDĚ, ALE JEZDCI MI PŘIPADAJÍ JAKO ÚPLNĚ NOVÁ VĚC, LANCELOTE. DOCELA ODVAZ, CO?

Lancelot odpověděl:

ANI NE, SAPÓ. V POSLEDNÍ DOBĚ JICH JE SPOUSTA. ANTIHRDINOVÉ, MAGOŘI. HLAVNĚ V KRUZÍCH KOLEM UPÍŘÍCH HER.

Hamptonová naklepala:

NEČETLA JSEM O PODOBNÝCH VRAŽDÁCH V NOVINÁCH? MIMOCHODEM, JE TO SAPFÚ, JAKO TA BÁSNÍŘKA.

Lancelot opáčil:

JO, ALE SPOUSTA HER VYUŽÍVÁ SKUTEČNÉ UDÁLOSTI. NA TOM NIC NEBUDE, SAPÓ.

Hamptonová se ušklíbala. Byl to protivný cvok, ale dostala ho - aspoň na chvíli. A potřebovala ho. Kolik toho ví o *Čtyř jezdcích*? Mohl by to být hráč? Chtěla se podívat na Lancelotův profil, ale byl k němu zablokovaný přístup.

JE S TEBOU LEGRACE, LANCELOTE. TAKY HRAJEŠ, NEBO JSEŠ JENOM UMĚLECKÝ KRITIK?

KONCEPT ČTYŘ JEZDCŮ SE MI NELÍBÍ. KROMĚ TOHO TO JE SOUKROMÁ HRA. *PŘÍSNĚ* SOUKROMÁ. ZAKÓDOVANÁ.

A TY ZNÁŠ NĚKOHU Z HRÁČŮ? MOŽNÁ BYCH TU HRU SAMA ZKUSILA.

Na tuhle otázku už odpověď nepřišla. Patsy si pomyslela, že možná moc tlačila na pilu. Kruci! Měla si dávat větší pozor. Kruci, kruci! Vrat' se, Lancelote. No tak!

OPRAVDU BYCH SI RÁDA ZAHRÁLA ČTYŘI JEZDCE. ALE TOLIK MI NA TOM NESEJDE. LANCELOTE?

Patsy Hamptonová čekala, ale Lancelot se odhlásil z chatu. A s ním zmizelo i spojení na někoho, kdo hrál hru, do které patřilo páchání hrůzných vražd ve Washingtonu - vražd ke kterým skutečně docházelo.

Kapitola 50

DO WASHINGTONU jsem se vrátil v prvním zářijovém týdnu a ještě nikdy jsem se necítil tak mizerně. Odjel jsem na Bermudy se svou rodinou a Christine a teď jsem se vracel bez ní. Ten, kdo Christine unesl, me kontaktoval jen jednou.

Když jsem se vrátil do města, bylo neobvykle chladno a větrno. Skoro to vypadalo, jako by se léto náhle změnilo na pokročilý podzim, jako bych byl pryč mnohem déle než ve skutečnosti. Nikdy dříve mi nebylo tak zle. Byl jsem tak ztracený, tak vykořeněný, tak zdrcený.

Přemýšlel jsem, jestli je Christine součástí šílencovi složité halucinace, které psychologové říkají stupňující se fantazie. Jestli ano, co je ten šílenec zač a kde je teď? Je to Kamikadze? Potkal jsem ho někde ve své minulosti? Ten krutý parchant mi napsal *Máme ji*. To bylo všechno. Pak už ani slovo. Jen ohlušující ticho.

Vzal jsem si na letišti taxi a vzpomněl si, co se stalo Franku Odenkirkovi, který nic netuše nasedl v srpnu do taxíku a skončil mrtvý v Alabama Avenue poblíž Dupontova parku. Za poslední tři týdny jsem na Odenkirkův případ ani nepomyslel. Jen zřídka jsem si na Bermudách vzpomněl na vraždy Jane Doeových, ale teď se mi vzpomínka na ně vrátila spolu s provinilým pocitem. Nebyl jsem jediný, kdo díky tomu vrahovi utrpěl ztrátu.

Napadlo mě, jestli došlo k nějakému pokroku a kdo z oddělení má asi případ na starost, alespoň jeho Odenkirkovu část. Na druhou stranu jsem cítil, že bych v té chvíli nedokázal pracovat na žádné z těch nevyřešených vražd. Cítil jsem, že moje místo je stále na Bermudách, a skoro jsem hned po přistání zamířil zpět.

Pak jsem před sebou uviděl náš dům na Páté ulici. Dělo se tam něco divného - velké sročení lidu.

Kapitola 51

PŘED DOMEM a na verandě postávala spousta lidí. V ulici parkovala auta ve dvou řadách.

Poznal jsem tetu Tiu. Moje švagrová Cilla a Nana byly na verandě s dětmi. Sampson tam byl se svou přítelkyní Millie, advokátkou z Ministerstva spravedlnosti.

Někteří z nich mi mávali, když jsem přijížděl, takže jsem poznal, že všechno je v pořádku. Žádné další neštěstí. Co ale mělo znamenat tohle?

Viděl jsem tam svou neteř Naomi a jejího manžela Setha Taylora, kteří přijeli až z Durhamu v Severní Karolíně. Na trávníku před domem stáli i Jerome Thurman, Rakeem Powell a Shawn Moorová.

„Ahoj, Alexi, rád tě vidím," zaduněl Jeromův hluboký hlas, když jsem se k němu přiblížil cestou na verandu. Nakonec jsem položil svou cestovní tašku a začal si potřásat rukama, všechny objímal, nechal se ze všech stran líbat a poklepávat si na ramena.

„Už tady na tebe všichni čekáme," řekla Naomi. Došla ke mně a pevně mě objala. „Všichni tě tak milujeme. Ale odejdeme, jestli nás tady nechceš."

„Ne, ne. Jsem rád, že jsi tady, Mazlíčku," odpověděl jsem a políbil svou neteř na obě tváře. Před časem byla unesena v Durhamu v Severní Karolíně. Jel jsem tam a spolu se Sampsonem jsme ji našli. „Hrozně rád tady tebe a Setha vidím. Všechny vás tady rád vidím. Nedokážete si představit, jakou jste mi udělali radost."

Objal jsem příbuzné a přátele, svou babičku, dvě krásné děti a uvědomil si, jaké mám štěstí, že je v mém životě tolik dobrých lidí. Navštívit mě přišly i dvě učitelky ze školy Sojourner Truthové. Byly to Christininy přítelkyně a rozplakaly se, když jsem k nim přišel. Chtěly vědět, jestli došlo k nějakému pokroku ve vyšetřování, a jestli je něco, co by mohly udělat.

Řekl jsem jim, že máme svědka únosu a s ním i víc naděje než předtím. Učitelky zpráva povzbudila, i když nebyla zdaleka tak dobrá, jak jsem ji podal. Svědectví jediného očitého svědka únosu nám už nic dalšího nepřineslo. Nikdo jiný tu bílou dodávku, která odvezla Christine, neviděl.

Okolo deváté si mě Jannie odvedla do rohu zahrady. Právě jsem strávil půl hodiny s Damonem ve sklepě, kde jsme si povídali jako muž s mužem a trochu trénovali box.

Damon se mi svěřil, že mu dělá problémy vybavit si Christinin obličej. Uklidnil jsem ho, že se to stává, a je to v pořádku.

Jannie trpělivě čekala, až si se mnou bude moci promluvit.

„Už jsem na řadě?" zeptala se.

„Rozhodně, drahoušku."

Jannie mě pak vzala za ruku a táhla do domu. Potichu mě odvedla nahoru - ne do svého pokoje, ale do mého.

„Kdyby ti tady dneska večer bylo smutno, můžeš přijít ke mně. Myslím to *vážně*," řekla, když za námi tiše zavřela dveře. Má tak rozumný pohled na svět. Ona i Damon jsou dobré děti.

„Děkuju ti, miláčku. Když mi tady bude špatně, přijdu za tebou. Jseš moc hodná."

„To jsem, tati. Ale je to jenom tvoje zásluha. A teď bych se tě tati chtěla na něco zeptat. Moc se mi do toho nechce, ale musím."

„Klidně se ptej," vyzval jsem ji, i když jsem se pod jejím zkoumavým pohledem necítil moc dobře. Nemohl jsem se úplně soustředit a nebyl si jistý, jestli si dokážu poradit s jednou ze zkoumavých otázek své dcery. „Poslouchám, zlato. Jdi rovnou na věc."

Pustila předtím moji ruku, ale teď mě za ni znovu popadla a pevně ji stiskla.

„Tati, je Christine mrtvá?" zeptala se mě. „Jestli ano, můžeš mi to říct. Řekni mi pravdu. Chci to vědět."

Otázka mě málem porazila. Jsem si jistý, že netušila, jak mě tím zraní a jak těžké bude odpovědět.

Pohyboval jsem se po tenkém ledě, ale přesto jsem se pokusil odpovědět na upřímnou otázku své dcery co nejlépe.

„Já to ještě nevím," přiznal jsem jí. „Taková je pravda. Pořád doufáme, že ji najdeme. Zatím jsme našli jednoho svědka."

„Mohla by být mrtvá, tati?"

„Povím ti tu nejlepší věc, kterou o umírání vím," řekl jsem Jannie. „Tu nejlepší a vlastně i jedinou věc."

„Odejdeš a pak už jsi navždy s Ježíšem," zašeptala. Z toho, jak to řekla, jsem ale nepoznal, jestli tomu opravdu věří. Znělo to jako jedna z Naniných „božích pravd", nebo to možná slyšela v kostele.

„Ano, vědět tohle může být velká úleva. Ale já myslel něco jiného. Možná je to jen jiný pohled na stejnou věc."

Upřela na mě své velké oči. „Řekni mi to, tati. Prosím. Chci to slyšet. Hrozně mě to zajímá."

„Pomáhá mi to pokaždé, když někdo umře. Přemýšlej o tom. Přicházíme na svět tak snadno - odněkud, z vesmíru, od Boha. Proč by mělo být o tolik těžší ze světa odejít? Odcházíme z dobrého místa - a na dobré místo přijdeme. Dává ti to smysl, Jannie?"

Přikývla a nespustila ze mě oči. „Rozumím," zašeptala. „Je v tom rovnováha."

Na okamžik se odmlčela, promyslela si to a pak promluvila. „Ale tati, Christine není mrtvá. Prostě to vím. Ona *není mrtvá*. Neodešla ještě na to dobré místo. Tak neztrácej naději."

Kapitola 52

POVAHOVÉ RYSY SMRTI jsou tak podobné jeho vlastním, přemýšlel Shafer, když spěchal na jih po dálnici I-95. Smrt nebyla geniální, ale byla vždy pečlivá a nakonec vždy vyhrála.

Když jeho černý jaguár míjel výjezdy k mnoha malým městům, uvažoval Shafer o tom, jestli se nechce nechat chytit, jestli si nechce nechat strhnout masku a ukázat všem svou pravou tvář. Boo Cassadyová si o něm myslela, že se skrývá i před ní, ale hlavně sám před sebou. Měla možná pravdu. Možná opravdu chtěl, aby Lucy a děti viděly, kdo opravdu je. Oni a policie. Ale hlavně ti upjatí pokrytci na ambasádě.

Jsem Smrt - to opravdu jsem. Jsem mnohonásobný vrah - to opravdu jsem. Už nejsem Geoffrey Shafer; možná jsem jím ani nikdy nebyl. Ale jestli ano, bylo to už dávno.

Vždycky měl přirozený sklon ke zlu. Vzpomínal na léta svého mládí, kdy se jeho rodina stěhovala po Evropě, pak do Asie a nakonec zpátky do Anglie. Jeho otec byl v armádě a doma vládl pevnou rukou. Často Shafera a jeho dva bratry bil, ale skoro stejně často bil jejich matku, která umřela na podzim roku, kdy Shaferovi bylo dvanáct.

Shafer byl statný chlapec, tyran a surovec. Ostatní chlapci se ho báli včetně jeho bratrů Charlese a George, kteří věřili, že je Geoff schopný všeho. Opravdu byl.

Konečně našel sám sebe, když začal pracovat v MI6. Tam přišel na to, že dokáže zabít jinou lidskou bytost -a zjistil, že se mu to líbí. Odhalil, co je jeho pravou životní vášní. Byl ten největší „drsnák“; byl Smrt.

Pokračoval v cestě na jih po mezistátní dálnici. Protože bylo pozdě, doprava byla slabá, většinou rychlé nákladňáky mířící na Floridu.

V duchu skládal zprávu pro ostatní hráče.

SMRT JEDE DNES VEČER DO FREDERICKSBURGU V MARYLANDU. ŽIJE TAM POHLEDNÁ SEDMATŘICETILETÁ

ŽENA S PATNÁCTILETOU DCEROU/KTERÁ JAKO BY JI Z OKA VYPADLA. TA ŽENA JE ROZVEDENÁ MALOMĚSTSKÁ PROKURÁTORKA. DCERA JE VÝBORNÁ STUDENTKA A FOTBALOVÁ ROZTLESKÁVAČKA. OBĚ ŽENY BUDOU SPÁT. SMRT JEDE DO MARYLANDU, PROTOŽE WASHINGTON JE TEĎ PŘÍLIŠ NEBEZPEČNÝ. (ANO, VZAL JSEM SI VAŠE VAROVÁNÍ K SRDCI.) WASHINGTONSKÁ POLICIE TEĎ HLEDÁ VRAHA JANE DOEOVÝCH. NA PŘÍPADU PRACUJE DETEKTIVKA S DOBROU POVĚSTÍ PATSY HAMPTONOVÁ A DETEKTIV CROSS SE VRÁTIL Z BERMUD. BUDE ZAJÍMAVÉ SLEDOVAT, JESTLI SE JEHO POVAHA NĚJAK ZMĚNILA. POVAHA JE VŠECHNO, NEMYSLÍTE?

UŽ PŘED SEBOU VIDÍM JEJICH DŮM. VYBAVUJI SI OBĚ KRÁSNÉ ŽENY. ŽIJÍ V PŘÍZEMNÍM DOMĚ SE ČTYŘMI LOŽNICEMI. PŘEDMĚSTSKÁ

ULICE JE V JEDNU V NOCI ÚPLNĚ TICHÁ. NIKDO SI NESPOJÍ TYHLE DVĚ VRAŽDY S JANE DOEOVÝMI. PŘÁL BYCH SI, ABYSTE TADY MOHLI BYT SE MNOU. PŘÁL BYCH SI, ABYSTE MOHLI CÍTIT, CO CÍTÍM JÁ.

Kapitola 53

SHAHER ZAPARKOVAL svůj jaguár v temné ulici a cítil se podivně osamělý a nesvůj. Vlastně děsil sám sebe tím, co si myslel a dělal. Nikdo nebyl tak šílený jako on. Nikdo neměl tak zvrhlé představy, které on navíc i uváděl v život.

Ostatní hráči žili také komplikované a úchylné fantaskní životy, ale ty byly šedé a nezajímavé ve srovnání s jeho. Hladomor se chlubil autorstvím série psychosexuálních vražd v Thajsku a na Filipínách. Válka se ráda považovala za jejich nekorunovanou hlavu - tvrdila, že ovlivňuje dobrodružství ostatních. Dobyvateľ byl upoutaný na vozík a spřádal své příběhy, ve kterých používal svou nemohoucnost jako návnadu, která přilákala jeho oběti dost blízko, aby je mohl zabít.

Shafer pochyboval, že by někdo z nich měl žaludek na to, aby hrál hru ve skutečném životě.

Ale možná by ho překvapili. Možná vraždí i ve skutečnosti. Nemohlo by to tak být?

Ženy ve Fredericksburgu se cítily tak bezpečně ve svém domě ani ne padesát metrů od něj. Viděl zelený plot kolem kamenné terasy a kruhový bazén vzadu, ke kterému vedly zasouvací dveře. Bylo tam tolik možností, mezi kterými si mohl vybrat.

Mohl by vejít do domu a zabít obě jako při popravě. Pak by odjel rovnou zpátky do Washingtonu.

Místní policie a FBI by byly naprosto zmatené. Reportáž by se mohla dostat až do kabelovky. Dvě ženy zastřelené ve spánku, matka a dcera, které obdivuje celé město. Žádný motiv, žádný podezřelý.

Měl teď erekci a špatně se mu šlo. To bylo na Shaferovi komické, ta jeho nadržaná chuze. Na ústech se mu objevil úsměv.

O dva nebo tři domy dál zaštěkal pes - podle hlasu nějaký zakrslík. Pak se k němu přidal větší pes. Ucítili Smrt. Věděli, že tam je.

Shafer si dřepl pod javor na kraji zahrady za domem. Zůstal ve stínu, který vrhal strom osvětlený měsícem.

Vytáhl z kapsy kostku s dvaceti plochami a hodil ji na trávník. *Tak to má být. Všechno podle pravidel. Uvidíme, co tahle noc může nabídnout.* Sečetl body na kostce. Ve tmě byly špatně vidět.

Shafer nemohl uvěřit vlastním očím. Chtělo se mu výt jako těm čoklům v sousedství.

Na kostce bylo pět.

Smrt musí odejít! Okamžitě! Žádné vraždy dnes večer nebudou!

Ne! To nemůže udělat! K čertu s kostkou! Neodejde. Nemůže. Ztrácí sebekontrolu, že? Budiž. Alea jacta es, jak si pamatoval ze své školní latiny -Julius Caesar, než překročil Rubikon: Kostky jsou vrženy.

Tohle byla úžasná noc. Poprvé poruší pravidla. Hra se tím změní už navždy.

Potřeboval vraždit a to nutkání pro něj bylo vším.

Doběhl k domu, než si to mohl rozmyslet, byl nervózní. Nejdřív chtěl použít sklářský diamant, ale pak prostě rozbil malé okénko rukou v rukavici.

Jakmile byl uvnitř, prošel rychle temnou chodbou. Potil se - to se mu nepodobalo. Vstoupil do Deidřiny ložnice. Spala, ani tříštění skla ji nevbudilo. Holé paže měla založené za hlavou.

„Nádhera," zašeptal.

Na sobě měla bílé kalhotky a podprsenku. Nohy měla trochu roztažené, jako v očekávání. Musela vidět ve svých snech, že přichází. Shafer věřil, že sny vám říkají pravdu, stačí jen lépe poslouchat.

Měl stále erekci a byl rád, že se nakonec rozhodl neřídít pravidly.

„Kdo sakra jste?" ozvalo se mu náhle za zády.

Shafer se rychle otočil.

Byla to Lindsay, dcera. Na sobě měla jen růžové spodní prádlo. Pomalu zvedal pistoli, až jí mířil přímo mezi oči.

„Pšt. Ty to nechceš vědět, Lindsay," pronesl tím nejklidnějším hlasem a nesnažil se zakrýt svůj anglický přízvuk. „Ale stejně ti to řeknu."

Stiskl spoušť.

Kapitola 54

PODRUHÉ V ŽIVOTĚ jsem pochopil, jaké to je být v kůži oběti zločinu. Byl jsem dezorientovaný a nesoustředěný. Potřeboval jsem udělat v tom případě něco pozitivního nebo se vrátit ke své dobrovolné práci u Svatého Antonína - cokoliv, co by mohlo odvést mé myšlenky od toho, co se stalo.

Musel jsem něco dělat, ale věděl jsem, že jsem ztratil svou schopnost soustředit se, něco, co pro mě dřív bylo naprosto přirozené. Padl jsem na dvě šokující vraždy v Marylandu, které mě z neznámého důvodu zaujaly. Nezabýval jsem se jimi. Měl jsem.

Nebyl jsem sám sebou; byl jsem ztracený. Trávil jsem nekonečné hodiny v myšlenkách na Christine, vzpomínal na všechny chvíle, kdy jsme byli spolu a kam jsem šel, viděl jsem její tvář.

Sampson se mě snažil probrat. Jezdili jsme spolu po ulicích Southeast. Pustili jsme zprávu, že hledáme červenomodrý taxík, nejspíš bez licence. Chodili jsme od jedněch dveří ke druhým v Shaw nedaleko místa, kde byly nalezeny Tori Gloverová a Marion Cardinalová. často jsme bývali venku ještě v deset nebo jedenáct večer.

Nevadilo mi to. Stejně jsem nemohl spát.

Sampsonovi to vadilo. Byl můj přítel.

„Měl bys pracovat na případu Odenkirk, ne? Já bych neměl pracovat vůbec. Šéf bude zuřit. Docela se mi ta představa líbí," řekl Sampson, když jsme se jednoho večera potloukali po ulici S. Sampson v téhle čtvrti žil celá léta a znal místní lidi.

„Jamale, víš něco, co bych měl vědět?" zavolal na mladíka s bradkou, který seděl na žulovém zápraží.

„Nevim nic. Dávám si hlavně voraz. Užívám si chladnej večerní vánek. A co ty?"

Sampson se obrátil ke mně. „Zatracený dýleři cracku jsou tady dneska, kam se podíváš. Fakt dobrý místo na spáchání vraždy. Mluvíš v poslední době s bermudskou policií?"

Přikývl jsem a můj pohled ustrnul na jednom bodě nad jeho hlavou. „Patrick Busby říkal, Christininu zmizení se už ztratilo z

předních stránek. Nevím, jestli je to dobře nebo špatně. Nejspíš špatně."

Sampson souhlasil. „Nebude je to nutit do práce. Pojedeš tam?"

„Ne hned. Ale jo, musím se tam vrátit. Musím zjistit, co se stalo."

Podíval se mi do očí. „Vnímáš mě vůbec, Zlatíčko? Jseš tady?"

„Jo, jsem tady. Aspoň většinou. Funguju dobře." Ukázal jsem na blízký dům z červených cihel. „Odtud je vidět na vchod do domu, kde zemřely ty dívky. Ze všech oken. Zpátky do práce."

Sampson přikývl. „Budu s tebou, dokud mě budeš potřebovat."

Prošli jsme celý dům a mluvili s každým, koho jsme našli doma. Nikdo neviděl v ulici červenomodrý taxík; nikdo neviděl ani Tori a Marion. Nebo to aspoň tvrdili.

„Cítíš někde nějakou spojitost?" zeptal jsem se, když jsme sešli do přízemí. „Co na to říkáš? Co mi sakra uniklo?"

„Ani ň, Alexi. Ani nemohlo. Kamikadze po sobě nenechává stopy. Nikdy."

Dole u vchodu jsme potkali staršího muže, který nesl tři igelitové tašky s nákupem ze Stop & Shop.

„Jsme detektivové z oddělení vražd," oslovil jsem ho. „Naproti přes ulici někdo zabil dvě mladé dívky."

Muž přikývl. „Tori a Marion. Ty znám. Chcete vědět něco vo tom chlápku, co vočumoval u toho baráku? Seděl tam skoro celou noc. V takovém černém fáru. Moh to bejt meďour. Myslíte, že je zabil von?"

Kapitola 55

„BYL SEM NÁKOU CHVÍLI PRYČ, víte. Na tejden na návštěvě u svezch sester v Severní Karolíně, na pokec a trochu tý domácí bašty," řekl starší muž, když jsme s ním došli do čtvrtého patra. „Proto sem tady nebyl, když tady vobcházeli vaši detektivové."

Tohle je ta pravá policejní práce, uvažoval jsem, když jsem stoupal do schodů - práce, které se mnoho detektivů snaží vyhnout. Muž se jmenoval DeWitt Luke a byl v důchodu po práci u Bell Atlantic, velké telefonní společnosti, která pokrývala většinu severovýchodu. Byl to padesátý třetí člověk, se kterým jsem v Shaw až dosud mluvil.

„Sem ho tam viděl sedět kolem jedný v noci. Nic extra sem si vo něm nejdřív nemyslel, jenom že tam na někoho čeká. Vypadal, že se stará vo svý. Ve dvě tam eště byl, seděl v auťáku. To už mi přišlo divný." Na chvíli se odmlčel a zavzpomínal.

„Co se stalo pak?" naléhal jsem.

„Usnul sem. Ale vo půl čtvrtý sem se šel vychcat. *Pořád* seděl v tom černým fáru. To už sem se na něj mrknul pořádně. Sledoval druhou stranu ulice. Jako nákej špion nebo něco. Nebylo poznat, na co tak čumí, ale tutově ho tam něco zajímalo. Napadlo mě, že by to moh bejt polda. Akorát na to měl moc fajnovej auťák."

„To jste na to kápnul," rozesmál se Sampson. „V mý garáži žádnej mercedes nestojí."

„Přitáhnul sem si k voknu židli. Dal sem si bacha, aby se u mě nesvítilo, takže mě nemoh vidět. Tou dobou už mě fakt začal zajímat. Viděli ste ten starej film *Okno do dvora!* Snažil sem se přijít na to, proč tam jen dřepí a čumí. Žárlívej milenec, žárlívej manžel, možná nákej noční čmuchal. Ale nezdálo se mi, že by někomu škodil."

Znovu jsem promluvil: „To nemáte nic lepšího, na co byste se díval? Na muže, co sedí v autě?"

„Asi tou dobou, co sem se šel vychcat, vystoupil z auta. Votevřel dveře, ale světlo vevnitř se nerozsvítilo. To mě překvapilo, protože to byl tak pěkněj auťák. Zamhouřil sem voči, abych líp viděl." Další dlouhá pauza.

„A?"

„Byl to vysokej blondák. Bílej chlápek. Takovejch tady moc nevídáme ani ve dne, natož v noci.“

Kapitola 56

PRÁCE DETEKTIVKY PATSY HAMPTONOVÉ na případu vražd Jane Doeových se pohnula kupředu a začala přinášet ovoce. Věřila, že je schopná ty vraždy vyřešit. Věděla z vlastní zkušenosti, že je chytřejší než ostatní.

Pomáhalo jí to udržet si velitele Pittmana a zbytek oddělení na své straně. Právě strávila půl druhého dne s Chuckem Hufstedlerem v budově FBI. Věděla, že Chucka trochu využívá, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Byl osamělý a moc se mu líbila její společnost. O půl čtvrté odpoledne seděli ještě u počítače, když se na chat *U karbaníka* vrátil Lancelot.

„Nemohl odolat, co?“ obrátila se Hamptonová na Hufstedlera. „Máme tě, ty magore přes fantasy.“

Hufstedler se na ni podíval a zvedl své husté černé obočí. „Půl čtvrté odpoledne, Patsy. Co to znamená? Řeknu ti, co to znamená. *Možná* hraje z práce. Ale já bych se vsadil, že náš Lancelot chodí do školy.“

„Nebo je to někdo, kdo rád hraje se školáky,“ nadhodila možnost, která ji vážně znepokojila.

Tentokrát Lancelota neoslovila. Spolu s Chuckem jen sledovali úmornou debatu o několika hrách. Mezitím se Chuck snažil Lancelota vystopovat.

„Je skutečně dobrý, opravdový hacker. Má ve svém systému hodně ochranných prvků. Ale snad ho stejně dostaneme.“

„Máš moji plnou důvěru, Chucku.“

Lancelot zůstal na chatu do půl páté. Pak to všechno skončilo a Chuck měl jeho jméno a adresu: Michael Ormson, Hutchins Place, Foxhall.

Několik minut po páté zastavily před domem Ormsonových dvě tmavě modré dodávky. Pět agentů FBI v modrých bundách a detektivka Patsy Hamptonová obklíčili velký dům v tudorovském slohu s velikým trávníkem a nádherným výhledem.

Starší agentka FBI Brigid Dwyerová a Patsy Hamptonová došly k předním dveřím a našly je otevřené. S tasenými zbraněmi vstoupily potichu do domu a našly Lancelota v jeho pokoji.

Vypadal tak na třináct let. Seděl u počítačů v šortkách a černých ponožkách.

„Hej, co se to kruci děje? Hej! Co děláte v našem domě? Nic jsem neprovedl. Kdo jste?“ zeptal se Michael Ormson pronikavým dětským hlasem, který měl znít otráveně, ale příliš se na to třásl.

Byl hubený a obličej měl posetý uhry. Na zádech a ramenou měl vyrážku, která vypadala jako ekzém. Chuck Hufstedler se trefil přímo do černého. Lancelot byl počítačový maniak v pubertě, který si hrál po škole se svým miláčkem. Nebyl to ale Kamikadze. Tenhle kluk nemohl být Kamikadze.

„Jsi Michael Ormson?“ zeptala se chlapce Patsy Hamptonová. Sklonila zbraň, ale do pouzdra ji raději nevrátila.

Klučina sklopil hlavu a zdálo se, že se rozpláče. „Bože, bože,“ vzlykal. „Ano, jsem Michael Ormson. A kdo jste vy? Neřeknete to našim?“

Kapitola 57

MICHAELŮV OTEC A MATKA byli okamžitě kontaktováni v zaměstnání v Georgetownské univerzitní nemocnici a v Námořní observatoři. Ormsonovi spolu momentálně nežili, ale oba dorazili do Foxhallu ani ne za deset minut, což byl vzhledem k počínající dopravní špičce slušný výkon. Zbývající Ormsonovic děti Laura a Anne Marie se mezitím vrátily domů ze střední školy.

Patsy Hamptonová přesvědčovala rodiče, aby ji nechali se synem promluvit v domě. Řekla jim, že mohou být u toho, vměšovat se do hovoru nebo ho přerušit, kdykoliv si budou přát. V opačném případě by museli vzít Michaela na ústředí FBI k výsledku.

Mark a Cindy Ormsonovi souhlasili, aby si s Michaellem promluvila. Zjevně je poděsila přítomnost agentů FBI, ale zdálo se, že detektivce Hamptonové důvěřují. Věděla, že si dokáže získat důvěru většiny lidí. Byla hezká a upřímná a měla odzbrojující úsměv, na který se zmohla, když bylo třeba.

„Zajímá mě hra, která se jmenuje *Čtyři jezdci*,” vysvětlila Hamptonová chlapci. „To je jediný důvod, proč jsem tady. Potřebuji tvoji pomoc.”

Chlapci spadla znovu brada na hrudník a začal kývat hlavou dopředu a dozadu. Hamptonová se dívala, jak je nervózní, a rozhodla se, že to s ním zkusí. Měla tušení a chtěla se jím řídit.

„Michaeli, ať jsi udělal cokoli špatného, pro nás to nic neznamená. *Vůbec nic*. Nezajímá nás, cos dělal na svém počítači. Nejde o tebe, tvoji rodinu nebo to, cos dělal na síti. Ve Washingtonu došlo k několika hrozným vraždám a mohla by tu být spojitost s hrou, zvanou *Čtyři jezdci*. Pomoz nám, Michaeli. Jsi jediný, kdo to dokáže. Jenom ty.”

Mark Ormson, radiolog z Georgetownské univerzitní nemocnice, se opřel v černém koženém gauči v Michaelově pokoji. Vypadal teď ještě vystrašeněji, než když přijel domů. „Myslím, že bych měl zavolat právníkovi,” prohlásil.

Patsy Hamptonová zavrtěla hlavou a vlídně se usmála na oba rodiče. „Tady *nejde* o vašeho syna, pane a paní Ormsonovi. Nechceme mu dělat žádné problémy, ujišťuji vás.”

Obrátila se zpátky k chlapci. „Michaeli, co víš o *Čtyřech jezdcích*”? Víme, že nejsi jeden z hráčů. Víme, že je to soukromá hra.”

Chlapec vzhlédl. Poznala, že se mu líbí a že jí začíná věřit. „Skoro nic, paní. Moc toho nevím.”

Hamptonová přikývla. „Je to pro nás velmi důležité, Michaeli. Někdo vraždí v Southeast ve Washingtonu - *doopravdy*, Michaeli. To už není hra. Myslím, že nám můžeš pomoci. Můžeš někomu zachránit život.”

Michael znovu sklopil hlavu. Na své rodiče se skoro ani nepodíval od doby, co přijeli. „Umím to s počítači. Na to už jste nejspíš přišli.”

Detektivka Hamptonová znovu přikývla, aby chlapce povzbudila. „To víme, Michaeli. Dalo nám spoustu práce tě vystopovat. Jsi opravdu machr. Na mého přítele Chucka Hufstedlera udělalo velký dojem, co umíš. Až tohle skončí, můžeš se podívat, kde pracuje. Bude se ti líbit - on i jeho vybavení.”

Michael se usmál a odhalil velké, křivé zuby s rovnátky. „Někdy začátkem léta, nejspíš koncem června, přišel na chat *U karbaníka* ten chlápek.”

Patsy Hamptonová se dívala chlapci upřeně do očí. Hrozně ho potřebovala - cítila, že je na pokraji velkého odhalení, největšího v její kariéře.

Michael mluvil potichu dál. „Hned ovládl konverzaci. Pořád mluvil o Highlanderovi, D & D, Miléniu a ostatních hrách, co jsou teď in. Nepustil ostatní ke slovu. Skoro to vypadalo, jako by byl zfetovaný.”

„Pořád dělal narážky na úplně odlišnou hru, které říkal *Čtyři jezdci*. Bylo to, jako by o ní nechtěl mluvit, ale každou chvíli z něj něco vypadlo. Ne a ne přestat.”

„Říkal, že postavy v *Kobkách a dracích*, *Duně* a *Žoldákovi* jsou předvídatelné a nudné - což měl pravdu. Pak řekl, že některé postavy v jeho hře představují *chaos a zlo*, místo *řádu a práva*. Říkal, že to nejsou falešní hrdinové jako v jiných hrách; jeho postavy se mnohem víc chovají jako ve skutečném životě. Jsou sobecké, nestarají se o ostatní, neřídí se společenskými pravidly. To je všechno, co o

Čtyřech jezdcích pověděl, ale to stačilo. Chci říct, bylo z toho jasné, že je to hra pro naprosté psychopaty."

„Jaká byla jeho přezdívka?" zeptala se ho agentka Dwyerová.

„Přezdívka, nebo skutečné jméno?" opáčil Michael a spiklenecky se na ně ušklíbl.

Agentka Dwyerová a detektivka Hamptonová se na sebe podívaly. *Přezdívka, nebo skutečné jméno?* Obrátily se zpátky k Michaelovi.

„Vystopoval jsem ho, stejně jako vy jste vystopovali mě. Dostal jsem se přes jeho zašifrování. Zním jeho jméno a vím, kde žije a pracuje. Je to Shafer - Geoffrey Shafer. Pracuje na britské ambasádě, na Massachusetts Avenue. Podle webové stránky ambasády je něco jako informační analytik. Je mu čtyřicet čtyři."

Michael Ormon se zaraženě rozhlédl po místnosti. Pohlédl na své rodiče, kterým se konečně ulevilo. Pak se podíval zpátky na Hamptonovou. „Je to k něčemu? Pomohl jsem vám?"

„To jsi tedy pomohl, Lancelote."

Kapitola 58

GEOFFREY SHAFER se zapřísáhl, že se dnes večer nenadopuje léky. Také se rozhodl, že udrží své fantazie pod kontrolou. Věděl přesně, co by si psychologové pracující na jeho případu mysleli: jeho fantazie se stupňují a blíží se ztráty sebekontroly. A měli by naprostou pravdu - proto se musí na čas zklidnit.

Byl zručný kuchař - vlastně byl zručný v mnoha věcech. Občas vařil rodině složitá jídla nebo pořádal bohaté večeře pro přátele. Když vařil, měl rád rodinu kolem sebe v kuchyni; miloval obecenstvo, i když to byla jen jeho žena a děti.

„Dneska večer budeme mít klasické thajské jídlo," oznámil Lucy a dětem, které ho sledovaly při práci. Cítil se v povznesené náladě a připomněl si, že nesmí dovolit, aby se mu to doma vymklo z rukou. Možná by si měl vzít nějaké valium, než začne vařit, zatím si vzal jen trochu xanaxu.

„To, co odlišuje thajská jídla od ostatních jihoasijských kuchyní jsou přesná pravidla pro množství přísad a hlavně koření," vysvětloval, zatímco krájel zeleninu.

„V thajské kuchyni se projevují vlivy kuchyně čínské, indonéské, indické, portugalské a malajaské. Vsadím se, že jste to nevěděly, Tricie a Erico."

Obě dívky se rozpačitě zasmály - stejně jako jejich matka.

Zasadil Lucy do vlasů jasmínový květ. Pak stejně ozdobil obě dvojčata. Pokusil se udělat totéž s Robertem, ale syn ho se smíchem odstrčil.

„Nedělej to moc pálivé, ano, miláčku?" připomněla mu Lucy. „Kvůli dětem."

„Kvůli dětem, jistě, drahá. Když už o tom mluvíme, to, co je v jídle opravdu pálivé, je kapsaicin, který je obsažen v těchhle čili paprikách. Kapsaicin je dráždivo a popálí všechno, čeho se dotkne, včetně kůže, proto je rozumné vzít si rukavice. Já ale rukavice nemám, protože nejsem rozumný. Vlastně jsem trochu blázen." Zasmál se. Ostatní se přidali, ale Lucy se zatvářila znepokojeně.

Shafer servíroval večeři sám a neopomněl uvést název každého chodu v thajštině a angličtině. „*Plaa meuk yaang*, neboli pečená

oliheň. Delikátní." „*Mieng kum*, listové rolky s ‚pokladem‘. Skvělé." „*Plaa yang kaeng phet*, grilovaná kaj manka s červenou kari omáčkou. Lahodná. I když *trochu pálivá*. Hmmm."

Pozorně sledoval, jak ochutnávají každý; když kousli do kaj manky, z očí se jim vyvalily slzy. Erica se rozkašlala.

„Tati, to moc pálí!" lapal po dechu Robert.

Shafer se usmál a vesele přikývl. Tohle miloval -slzy v očích, bolest ve tvářích členů jeho skvělé rodinky. Vychutnával každý okamžik jejich utrpení. Přece se mu podařilo změnit večeři v mučivou hru.

Ve tři čtvrtě na deset políbil Lucy a začal se chystat na svou „zdravotní procházku", jak říkal svému kaž-

dovečernímu odchodu. Nasedl do jaguáru a ujel několik bloků do Phelps Place, tiché, málo osvětlené ulice. Vzal si rozumné dávky thorazinu a libria a dal si injekci toradolu. Polkl další xanax. Pak se vydal za svou doktorkou.

Kapitola 59

SHAHER NESNÁŠEL ty arogantní vrátné v domě Boo Cassadyové a oni nesnášeli jeho.

Kdo vlastně potřeboval jejich souhlas? Byli to líní pitomci, neschopní dělat nic jiného než držet dveře a protivně se tlemit na prominentní nájemníky.

„Jdu za doktorkou Cassadyovou," oznámil Shafer jednomu z těch diletantů, černochovi se jménem *Mal* na jmenovce. Nosil ji zřejmě pro případ, že by zapomněl své vlastní jméno.

„Ano," řekl Mal.

„Nemá to být *Ano, pane'*?"

„Ano, pane. Zavolám doktorce Cassadyové. Počkejte prosím, pane."

Slyšel hlas Boo mezi praskáním ze sluchátka telefonu. Bez pochyb už dřív nechala přesné instrukce, že má být okamžitě vpuštěn dál. Věděla, že přijde - mluvil s ní z auta cestou sem.

„Už můžete jít nahoru, pane," řekl konečně vrátný.

„Vyšukám jí mozek z hlavy," prohlásil Shafer. S úsměškem vtančil do výtahu. „Dávej pozor na dveře, ať ti je někdo neukradne."

Boo na něj čekala na chodbě, když výtah zastavil v desátém patře. Na sobě měla šaty od Escady v ceně nejméně pěti set dolarů. Měla skvělé tělo, ale vypadala jako toreador nebo kapelník vojenské kapely. Nebylo divu, že se s ní první dva manželé rozvedli. Její druhý manžel byl lékař a psychoterapeut. Přesto byla ale dobrou, stálou milenkou, která uměla víc dávat než žádat. A hlavně mu dokázala sehnat thorazin, librium, aktivan a xanax. Většina léků byly vzorky od zástupců farmaceutických společností; zůstaly tam po jejím manželovi, když se rozvedli. Množství „vzorků" Shafera překvapilo, ale ona ho ujistila, že je to běžná praxe. Měla další „přátele" lékaře, kteří jí za příležitostný sex mohli sehnat pro Shafera všechny léky, které potřeboval.

Shafer si ji chtěl vzít už na chodbě a věděl, že by tu spontánnost a vášeň, která jí v životě tolik chyběla, ocenila. Ten večer to ale nešlo. Měl mnohem důležitější potřebu: drogy.

„Nevypadáš moc šťastně, že mě vidíš, Geoffe," postěžovala si. Vzala jeho tvář do svých udržovaných rukou. Bože, jak ho její dlouhé, červeně nalakované nehty děsily! „Co se stalo, drahoušku? Něco se stalo. Řekni Boo, co to je."

Shafer ji objal a pevně si ji přitiskl k hrudi. Měla velká, měkká nadra a skvělé nohy. Zabořil bradu do jejích blond vlasů. Miloval moc, kterou nad ní měl -nad tou zatracenou cvokařkou.

„Teď se mi o tom nechce mluvit. Jsem tady s tebou. Už teď se cítím mnohem líp."

„Co se stalo, miláčku? O co jde? Musíš mi takové věci říkat."

Vymyslel si tedy historku a na místě ji přehrál. „Lucy tvrdí, že o nás ví. Byla paranoidní, ještě než jsem si s tebou začal. Lucy vždycky vyhrožovala, že mi zničí život. Říká, že mě opustí a bude se se mnou soudit o to málo, co mám. Její otec by mě nechal vyhodit a pomluvil by mě jak ve státním sektoru, tak mezi soukromníky. To nejhorší je, že obrací děti proti mně. Používají ty samé ponižující fráze jako ona: ‚kolosální neúspěch‘, ‚propadák‘, ‚najdi si pořádnou práci, tati‘. Někdy přemýšlím, jestli nemají pravdu.

Boo ho lehce políbila na čelo. „Ne, ne, miláčku. Na velvyslanectví si tě váží. Ví, že jsi milující otec. Máš jenom zlou, zkaženou manželku, která tě ponižuje. Nedovol jí to."

Věděl, co chce dál slyšet, a řekl jí to: „No, nebudu mít tu zlou manželku už dlouho. Přísahám, že ne, Boo. Miluju tě a brzy Lucy opustím."

Díval se, jak jí po tvářích stékají slzy a ničí jí silný make-up. „Miluju tě, Geoffe," zašeptala, a Shafer se usmál, jako by to rád slyšel.

Bože, byl v tom tak dobrý.

Lži.

Fantazie.

Hry, ve kterých byl někým jiným.

Rozepnul jí fialovou hedvábnou blůzu, hladil ji a pak odnesl dovnitř na gauč.

„Takhle si představuju terapii," pošeptal horce Boo do ucha. „Tohle je jediná terapie, kterou potřebuju."

Kapitola 60

VSTAL JSEM PŘED PÁTOU. Musel jsem zavolat inspektorovi Patricku Busbymu na Bermudách. Chtělo se mi volat mu každý den a někdy i častěji, ale udržel jsem se.

Nic dobrého by to nepřineslo, jen bych zkomplikoval své vztahy s místní policií a naznačoval, že nedůvěřuji jejich schopnosti zvládnout vyšetřování.

„Patricku, tady Alex Cross z Washingtonu. Nevolám nevhod? Mohu s vámi chvilku mluvit?“ zeptal jsem se. Vždycky jsem se snažil mluvit tak vesele, jak to jen šlo.

Rozumí se, že jsem veselý nebyl ani trochu. Už jsem posnídal a teď jsem přecházel po domě. Netrpělivě jsem čekal na půl devátou, abych mohl zavolat Busbymu na stanici v Hamiltonu. Byl to velmi pracovitý muž a věděl jsem, že tam je každý den na osmou.

Dokázal jsem si vybavit toho hubeného, šlachovitého policistu na druhém konci linky. Viděl jsem naklizenou, krychlovou kancelář, kde pracoval. A nad tím vším jsem měl před očima obraz Christine na mopedu, jak mi to krásné, slunečné odpoledne ještě mává na rozloučenou.

„Mám pro vás pár věcí od svého známého v Interpolu,“ informoval jsem ho. Řekl jsem mu o únosu ženy na Jamaice, ke kterému došlo začátkem léta, a o dalším na Barbadosu. Oba se podobaly zmizení Christine. Nemyslel jsem si, že je mezi nimi souvislost, ale chtěl jsem dát aspoň něco, cokoliv.

Patrick Busby byl uvážlivý a trpělivý muž; vydržel mlčet, dokud jsem se nevymluvil, aniž by se snažil položit mi očekávané logické otázky. Už dříve jsem si všiml, že není příliš dobrý při výsleších, protože je tak slušný. Ale aspoň se nevzdával.

„Předpokládám, že ani jeden z únosů nebyl vyřešen. Co ty zmizelé ženy, Alexi? Byly nalezeny?“

„Ne, ani jednu z nich už nikdo neviděl. Není po nich ani stopy. Jsou stále pohřešované.“

Povzdechl si do sluchátka. „Doufám, že vaše informace budou k něčemu dobré, Alexi. Zavolám samozřejmě na ty ostrovy a zjistím, co se dá. Ještě něco od Interpolu nebo FBI?“

Chtěl jsem ho udržet na lince co nejdéle, jako by na tom závisel Christinin život. „Několik mlhavých možností na Dálném východě, v Bangkoku, na Filipínách, v Malajsii. Unesené a zavražděné ženy, všechny Jane Doeové. Upřímně řečeno, nic slibného.“

Představoval jsem si, jak krčí svůj tenký ret a zamyšleně přikyvuje. „Chápu, Alexi. Informujte mě prosím o všem, co se dozvíte od svých zdrojů. Pro nás je obtížné získat pomoc mimo tenhle malý ostrov. Na mé žádosti o pomoc často nikdo neodpovídá. Upřímně si přeju, abych pro vás měl nějaké dobré zprávy, ale bohužel tomu tak není.“

„Nikdo jiný než Perry Graham tu dodávku nespatriřil. Vypadá to, že Christine Johnsonovou nikdo neviděl ani v Hamiltonu, ani v St. George. Je to opravdu záha-

da. Nevěřím, že se vůbec do Hamiltonu dostala. Také nás to trápí. Modlím se za vás a vaši rodinu a samozřejmě i za Johna Sampsona.“

Poděkoval jsem Patricku Busbymu a zavěsil. Šel jsem se nahoru obléknout do práce.

Stále jsem neměl nic zásadního v případě vraždy Franka Odenkirka a šéf mě denně bombardoval e-maily. Jistě že jsem věděl, jak se Odenkirkova rodina cítí. Zájem médií o vraždu poklesl, jak se to obvykle stává. Naneštěstí se totéž stalo s reportážemi *Postu* o nevyřešených vraždách v Southeast.

Když jsem se sprchoval, přemýšlel jsem o DeWittu Lukovi a tom záhadném „špehovi“ na ulici S. Co tam ten člověk v mercedesu dělal tak dlouho? Měl něco společného s vraždami Tori Gloverové a Marion Cardinalové? Nic z toho mi nedávalo smysl, stejně jako vraždy ostatních Jane Doeových a postava Kamikadze. Nebyl jako ostatní masoví vrazi. Nebyl to zločinecký génius jako Gary Soneji, ale byl výkonný. *Má rád dobře vykonanou práci, že?*

Potřeboval jsem si pořádně promyslet, proč někdo cíhal před bytem Tori Gloverové. Byl to soukromý detektiv? Nějaký šmírák? Nebo to byl vrah? Napadla mě jedna možnost. Ten muž v autě mohl být vrahův komplic. Že by byli dva a pracovali společně? S něčím takovým už jsem se setkal dřív v Severní Karolíně.

Přidal jsem si horkou vodu. Snad mi to pomůže lépe se soustředit. Vyčistí mi to hlavu. Probere k životu.

Nana začala dole v kuchyni tlouct do trubek. „Slez dolů a jdi do práce, Alexi. Vypotřebuješ mi všechnu horkou vodu," snažila se přehlušit šumění sprchy.

„Když jsem se díval posledně, bylo na účtech za vodu a plyn moje jméno," oponoval jsem.

„Ale stejně je to moje horká voda. Vždycky byla, vždycky bude," neodpustila si Nana poslední slovo.

Kapitola 61

KAŽDÝ DĚNA NOC jsem trávil v ulicích Southeast, pracoval víc než kdykoliv předtím, ale mé úsilí nepřinášelo kýžené ovoce. Nepřestával jsem pátrat po záhadném červenomodrém taxíku a po posledním modelu mercedesu, který DeWitt Luke viděl v ulici S.

Někdy jsem si připadal jako náměsíčník, ale snažil se chodit ve spánku tak rychle, jak jsem jen uměl. Všechno se v tom vyšetřování jevilo přinejlepším jako výstřel naslepo. Každý den jsem získával tipy a stopy, které jsem musel prověřit, ale nic z toho nikam nevedlo.

Domů jsem se toho večera vrátil něco po sedmé, a přestože jsem byl unavený, dovolil jsem dětem, aby si me zatáhly do sklepa na lekci boxu. Damon mi ukázal, jak má rychlé ruce a také dobrou práci nohama. Neměl násilnické sklony a věřil jsem, že své boxerské umění nezneužije ve škole.

Jannie byla stále ještě začátečník, ačkoliv se zdálo, že už pochopila, jaký význam má umět se bránit.

Rychle si osvojovala techniku, i když bylo vidět, že do toho sportu nedává celé srdce. Raději trápila svého bratra a mě svými vtípkami a narážkami.

„Alexi, telefon," zavolala Nana ze schodů do sklepa. Podíval jsem se na hodinky, na kterých bylo za pět minut tři čtvrtě na osm.

„Procvičujte práci nohou," pobídl jsem děti. Pak jsem vyšplhal po příkrých kamenných schodech ze sklepa. „Kdo to je?"

„Nepředstavil se," odpověděla Nana, když jsem vstoupil do kuchyně. Vařila garnáty a kukuřičné lívanečky a místností se linula báječná vůně pečených jablek a medového perníku. Na nás bylo už s večerí trochu pozdě - Nana čekala, až se vrátím domů.

Zvedl jsem telefon na kuchyňské lince. „Alex Cross."

„Já vím, kdo jste, detektive Crossi." Hned jsem ten hlas poznal, i když jsem ho slyšel jen jednou - v hotelu Belmont na Bermudách. Přeběhl mi mráz po zádech a roztřásl se mi ruce.

„Před drogerií Budget na Čtvrté ulici je telefonní budka. *Prozatím je v bezpečí. Máme ji. Ale pospěšte si. Rychle! Možná je právě teď v té budce! Myslím to vážně. Spěchejte!*"

Kapitola 62

VYRAZIL JSEM Z DOMU zadními dveřmi, aniž bych cokoliv řekl Naně a dětem. Neměl jsem čas vysvětlovat, kam jedu a proč. Kromě toho jsem vůbec netušil, co se to děje. Mluvil jsem právě s Kamikadze?

Rychle! Možná je právě teď v té budce! Myslím to vážně.

Přeběhl jsem Pátou ulici, proběhl vedlejší uličkou a byl na Čtvrté. Pádil jsem další čtyři bloky na jih směrem k řece Anacostia. Lidé na ulicích se za mnou ohlíželi. Byl jsem jako tornádo řítící se skrz Southeast.

Když jsem se blížil k drogerii Budget, viděl jsem kovovou telefonní budku na vzdálenost celého bloku. O grafity pokrytou zeď drogerie se opírala mladá dívka a držela v ruce sluchátko.

Vytáhl jsem policejní placku a uběhl zbývajícím blokem.

Tahle budka byla velmi často používaná. Lidé v okolí nemívají doma telefony.

„Policie. Jsem z oddělení vražd. *Jděte od toho telefonu!*“ křikl jsem na dívku, která vypadala tak na deva-

tenáct. Lhostejně se na mě podívala. Detektiv, který se jí snaží zabavit telefon, ji nemohl vyvést z míry.

„Ale já *telefonuju*, člověče. Je mi jedno, kdo jste. Holt musíte počkat jako každé jiné.“ Otočila se ke mně zády.

Vytrhl jsem jí sluchátko z ruky a přerušil hovor.

„Kdo si sakra myslíte, že jste?“ vyjela po mně dívka s tváří zkřivenou hněvem. „Telefonovala jsem. Co si sakra myslíte?“

„Myslím, že by ses mi měla ztratit z očí. Tady jde o život. Padej od toho telefonu. *Hned! Padej odsud!*“ Viděl jsem, že vůbec nemá v úmyslu odejít. „Došlo k únosu!“ řval jsem jako šílenec.

Konečně ucouvla. Dostala strach, že jsem se opravdu zbláznil, a možná měla pravdu.

Stál jsem u telefonního automatu s rukou na sluchátku, třásl se a čekal na zazvonění. Zrychleně jsem dýchal a řinul se ze mě pot.

Rozhlížel jsem se po Čtvrté ulici.

Neviděl jsem nic podezřelého. Nikde neparkoval červenomodrý taxík. Nikdo mě nesledoval. Někdo rozhodně věděl, kdo jsem. Zavolal mi do hotelu Belmont; zavolal mi domů.

V hlavě mi stále hlasitě zněl mužský hlas z telefonu. Ten hluboký, chraplavý hlas jsem slyšel už týdný.

„Prozatím je v bezpečí.“

„Máme ji.“

To byla slova vzkazu, na který mě hlas upozornil na Bermudách. Až do teď se volající neozval.

Srdce mi divoce tlouklo a krev mi bušila ve spáncích. Krevním řečištěm se mi valily vlny adrenalinu. Bylo to k nevydržení. Volající přece zdůrazňoval, abych *spěchal*.

K telefonní budce se přiblížil nějaký mladík. Podíval se na moji ruku na sluchátku. „Vo co de, čéče? Potřebuju si zavolat. Slyšíš?“

„Policejní záležitost.“ Přísně jsem se na něj podíval. „Dej si odchod. Padej!“

„Totle mi jako policejní záležitost nepřipadá,“ zamumlal.

Mladík se klátil pryč, občas se zamračeně ohlédl, ale nezastavil, aby se se mnou hádal.

Volající je rád pánem situace, říkal jsem si, když jsem stál bezmocně před drogerií. Donutil mě čekat tak dlouho od e-mailu na Bermudách, nejspíš aby demonstroval svou moc. Ted' to dělal znovu. Co ale opravdu chce? Proč Christine unesl? *Máme ji*, napsal a opakoval ta slova, když mi zavolal domů. Kdo byl *my*? Jakou skupinu zastupuje? Co chtějí?

Stál jsem u telefonu deset patnáct dvacet minut. Měl jsem pocit, že se zblázním, ale zůstal bych tam celou noc, kdybych musel. Začal jsem pochybovat, jestli je to správný telefon, i když jsem věděl, že tam jiný není. Jeho instrukce byly naprosto jasné.

Poprvé za posledních pár týdnů jsem zadoufal, že by Christine mohla být naživu. Představoval jsem si její tvář, hluboké hnědé oči, ze kterých vyzařovalo tolik lásky a tepla. Možná, snad, si s ní budu moci aspoň promluvit.

Rostl ve mně vztek na neznámého volajícího. Pak jsem ale potlačil emoce a čekal s chladnou hlavou.

Kolem chodili lidé. Někteří si chtěli zavolat. Stačil jim jediný pohled na mě a šli si hledat jiný telefon.

Za pět minut devět telefon zazvonil. Okamžitě jsem zvedl sluchátko.

„Tady Alex Cross," řekl jsem.

„Ano, vím, kdo jste. A teď co máte udělat. *Dejte od toho ruce pryč. Prostě jděte od toho. Dřív než přijdete o všechno, na čem vám záleží.* Může se to stát velmi rychle. Mžiknutím oka. Jste snad dost chytrý, abyste to pochopil, ne?"

Pak volající zavěsil.

Praštil jsem sluchátkem. Hlasitě jsem zaklel. Z drogerie vyšel prodavač a díval se na mě.

„Zavolám policii," varoval mě. „Tohle je veřejný telefon." Neobtěžoval jsem se s vysvětlováním, že policie jsem já.

Kapitola 63

BYL TO KAMIKADZE, kdo volal? Měl jsem co dělat s jedním vrahem, nebo jich bylo víc?

Kdybych tak měl nějaké tušení, kdo by mohl být volající a co znamenalo *my*. Vzkaz mě vyděsil stejně jako ten první, možná ještě víc; dodal mi ale také naději, že by Christine mohla být ještě naživu.

S nadějí přišla další vlna bolesti. Kéž bych si mohl s Christine promluvit! Potřeboval jsem slyšet její hlas.

Co mohli chtít? „*Dejte od toho ruce pryč.*” Ruce pryč od čeho?

Od případu vraždy Odenkirka? Od Jane Doeových? Nebo snad od Christininu zmizení? Narazil Interpol nebo FBI na něco, co ho vyděsilo? Neměli jsme nic, co by mohlo některý z těch případů vyřešit, a věděl jsem, že jde o čas.

Ve středu jsem časně ráno vyrazil se Sampsonem do Eckingtonu. Jedna žena odtamtud věděla, kde garážuje červenomodrý taxík. Několik desítek podobných stop jsme už prověřovali, ale na tom nezáleželo. Bylo nutné se zabývat každou, i tou nejnepravděpodobnější.

„Majitel taxíku se jmenuje Arthur Marshall,” světil jsem Sampsonovi, když jsme vystoupili z mého auta a kráčeli k domu z červených cihel se zahradou, který zažil lepší časy. „Problém je, že Arthur Marshall bude nejspíš falešné jméno. Domácí si o něm myslí, že pracuje v obchodě Target. Podle Targetu to tak není. Nikdy v žádné z jejich poboček nepracoval. Podle domácích se tady v poslední době neobjevil.”

„Možná jsme ho vyplašili,” nadhodil Sampson.

„Doufám, že ne, ale možná máš pravdu.”

Rozhlédl jsem se po čtvrti nižší střední třídy. Nad hlavami se nám klenula jasně modrá obloha, skoro bez mráčku. Ulici tvořily jedno nebo dvoupatrové domky. Z každého okna se na nás mohl dívat Kamikadze. „*Ruce pryč,*” varoval mě. Nemohl jsem. Ne potom, co udělal. Věděl jsem ale, že hodně riskuji.

Nejspíš nás viděl, jak chodíme po ulicích a vyptáváme se. Jestli byl zodpovědný za vraždy Jane Doeových, dařilo se mu dlouho unikat spravedlnosti. Byl šikovný, uměl zabíjet a nenechat se chytit.

Domáci nám řekla všechno, co o Arthuru Marshallovi věděla, což bylo prakticky jen to, že mu pronajala jedna plus jedna s garáží. Dala nám náhradní klíče od bytu, abychom se tam porozhlédli sami.

Druhý dům byl stejný jako ten, ve kterém bydlela domáci, kromě toho, že byl natřený na světle modro. Sampson a já jsme šli nejdřív do garáže.

Stál v ní červenomodrý taxík.

Arthur Marshall řekl domáci, že má taxikaření jako vedlejší zaměstnání. Bylo to možné, ale nepravděpodobné. Kamikadze byl blízko. Cítil jsem to. Věděl, že taxík najdeme? Nejspíš ano. A co teď? Co bude dál? Co má v plánu?

„Jdu zjistit, jak bych sem mohl dostat pár techniků," oznámil jsem Sampsonovi. „V tom autě nebo nahoře v bytě musí něco být. Vlasy, vlákna, otisky."

„Doufám, že ne někdo rozřezanej na kousky," ušklíbl se Sampson. Byl to typický policejní humor, tak automatický, že jsem si ho ani nevšímal. „U těchtohle případů se vždycky objevují kusy těl, Alexi. Nerad bych viděl něco takovýho. Mám rád nohy a ruce pěkně u těla a hlavu na krku, i když je to tělo mrtvý."

Sampson si natáhl gumové rukavice a prohledal přední sedadlo taxíku. „Jsou tady papírky. Taky obaly od bonbonů a žvejkaček. Proč nepožádat o službu Kyla Craiga a neposlat sem pár maníků od FBI?"

„Vlastně jsem s Kylem mluvil včera večer," přiznal jsem. „FBI už se tím nějakou dobu zabývá. Stačí říct a pomůže nám."

Sampson mi hodil pár rukavic a já prohlédl zadní sedadlo. Na čalounění jsem viděl něco, co mohly být skvrny od krve. Bude velmi snadné to zjistit.

Konečně jsme s Johnem vyšli po schodech do bytu nad garáží. Byl špinavý a nebylo tam příliš mnoho nábytku. Na první pohled ošklivý a depresivní. Nezdálo se, že by tam někdo bydlel, a pokud ano, musel být opravdu divný.

Kuchyň byla skoro prázdná. Jediným luxusem tam byl drahý odšťavovač. Žádný šunt - *drahý* přístroj. Vzal jsem si kapesník a otevřel lednici. Nebylo tam nic než láhev vody a pár kousků hnijícího ovoce. Napadlo mě, jaký nález na nás v bytě ještě čeká.

„Magor na zdravou stravu," poznamenal Sampson.

„Magor určitě," souhlasil jsem. „Cítím tady zvířecí strach. Bývá velmi napjatý a vzrušený, když sem přijde."

„Jo," přikývl Sampson. „Znám ten pocit."

Vešli jsme do ložnice, která byla zařízená jen skládacím lehátkem a dvěma čalouněnými křesly. I tam jsem cítil strach.

Otevřel jsem dveře šatníku a to, co jsem uviděl, mi vyrazilo dech. Byly tam jedny khaki kalhoty, modrá košile a modré sako - a ještě něco.

„Johne, pojd' sem," zavolal jsem. „Johne!"

„Ale do prdele. Fakt musím? Žádný další těla!"

„Tak už pojd'. Je to jeho byt. Je to Kamikadze. Jsem si jistý. A tohle je horší než mrtvola."

Otevřel jsem dveře šatníku dokořán a ukázal Sampsonovi, co jsem tam našel.

„Do prdele," zasténal. „K čertu s tím, Alexi."

Někdo tam dal fotografie. Na dveřích šatníku bylo nalepených půl tuctu černobílých fotografií. Nebyla to vrahova svatyně; chtěl, abychom je našli.

Byly tam fotografie Nany, Damona, Jannie, me a Christine. Christine skoro vypadala, jako by se usmívala do objektivu.

Fotografie byly pořízené na Bermudách. Konečně jsem měl něco, co spojovalo Christinin únos s vraždami ve Washingtonu. Věděl jsem, kdo je fotograf.

„Ruce pryč."

„Dřív než přijdete o všechno."

Znovu jsem vycítil strach. Tentokrát byl můj.

Kapitola 64

PATSY HAMPTONOVÁ se rozhodla, že ještě není připravená svěřit se veliteli Pittmanovi. Nechtěla, aby se jí do toho šéf pletl nebo na ni tlačil. Kromě toho se toho parchanta štítila.

Ještě nepřišla na to, co udělá s Alexem Crossem. Cross znamenal komplikaci. Čím víc ho prověřovala, tím víc se jí líbil. Zdálo se, že je to velmi dobrý, zapálený detektiv, a neměla dobrý pocit z toho, že před ním tají informaci od Chucka Hufstedlera. Chuck býval původně Alexův zdroj, ale ona využila toho, že se technikovi líbí, aby získala výhodu. Vyčítala si, že to udělala.

Večer dojela ve svém džípu k britské ambasádě. Měla Geoffreyho Shafera pod omezeným dohledem -svým. Mohla si sehnat posily, ale to by znamenalo zajít za Pittmanem a ona nechtěla, aby se někdo dozvěděl, co má. Nechtěla, aby na ni někdo tlačil.

Už si získala o Shaferovi předběžné informace. Byl v tajné službě, což znamenalo, že provozoval zpravodajskou činnost mimo území Británie. S největší pravděpodobností to byl špion, který pracoval ze své základny na Massachusetts Avenue. Jeho reputace byla v pořádku. Jeho momentální pověření se mělo týkat programů britské vlády, orientovaných na lidská práva, což znamenalo, že se zabýval pitomostmi. Zil v Kaloramě, obvodu s vysokými nájmy, v domě, který by si se svým platem nemohl dovolit. Kdo tedy tenhle Shafer byl?

Hamptonová zaparkovala u ambasády na California Street. Zapálila si marlboro light a zamyslela si. Opravdu by si měla promluvit s Crossem o probíhajícím vyšetřování. Ví něco, co by jí mohlo pomoci? Možná i on jde po Shaferovi. Bylo od ní skoro zločinné nekontaktovat Crosse a nepodělit se s ním o to, co věděla od Chuckyho.

Pittmanova antipatie vůči Crossovi byla dobře známá; považoval ho za konkurenci. Neznala Crosse tak dobře, ale příliš se o něm psalo v novinách. Přesto by si přála vědět, co má Cross ve svých složkách a hlavně jestli se Geoffrey Shafer objevil na Crossově radaru.

Ulice poblíž britské ambasády byla příliš hlučná. Na druhé straně California Street pracovali dělníci na budově tureckého

zastupitelství. Hamptonovou bolela hlava - její život byl jeden velký boolehav - a přála si, aby mohla zastavit to bušení, vrtání a broušení. Z nějakého důvodu se před Národní mešitou rojil dav lidí.

Pár minut po páté nasedl Shafer do svého jaguáru, zaparkovaného před prosklenou Rotundou.

Už ho před tím viděla dvakrát. Byl ve velmi dobré formě, atraktivní, i když nebyl její typ. Shafer si rozhodně nepotrpěl na přesčasy. Hamptonová si pomyslela, že buď někam spěchá, nebo svou práci opravdu nenávidí. Možná obojí.

Sledovala černý jaguár v bezpečné vzdálenosti po přecpané Massachusetts Avenue. Nezdálo se, že by Shafer mířil domů, a nejel ani do Southeast.

Kampak asi dneska večer jedeš? přemýšlela, když ho sledovala. A co to má společného se Čtyřmi jezdci? Jakou hru to vlastně hraješ? Jaké jsou tvé fantazie?

Jsi zlý člověk, vrah, Geoffrey? Nevypadáš na to, blond'áku. Tak parádní auto pro hnusného vrahouna.

Kapitola 65

PO PRÁCI SE GEOFFREY SHAFER vnořil do pulzující arterie dopravní špičky v Massachusetts Avenue. Když se odlepil od chodníku před ambasádou, všiml si černého džípu za sebou.

Vůz ho pronásledoval celou cestu po Massachusetts Avenue.

Kdo je v tom džípu? Jeden ze spoluhráčů? Policie? Detektiv Alex Cross? Našli jeho garáž v Eckingtonu. Ted' našli mě. Určitě to je ta všivá policie.

Sledoval černý džíp, který jel čtyři auta za ním. Uvnitř seděl jen jeden člověk a vypadal jako žena. Mohla by to být Lucy? Přišla snad na to, co je opravdu zač? Bože, došlo jí snad, kdo je a co dělá?

Zvedl mobil a zavolal domů. Lucy zvedla telefon po několika zazvoněních.

„Miláčku, konečně jedu domů. V kanceláři byl dneska docela klid. Můžeme si nechat přivést něco k večeři - pokud ty a děti nemáte jiné plány.“

Blábolila něco svým typicky zmateným způsobem. Chtěla jít s dvojčaty do kina na *Mravence Z*, ale raději zůstanou doma s ním. Mohli by objednat pizzu od Pizza Hut. Změna je život.

„Ano, to bude fajn,“ řekl Shafer a otrásl se hnusem. Pizza Hut vyráběla nepoživatelnou lepenku, prosáklou odporným kečupem. Zavěsil a vzal si pár pilulek vicodinu a xanaxu. Zdálo se mu, že cítí, jak se mu v hlavě pomalu otevírají praskliny.

Provedl nebezpečný obrat do protisměru na Massachusetts Avenue a zamířil domů. Minul džíp, který jel proti němu, a byl v pokušení mu zamávat. Řídila ho žena. Kdo to mohl být?

Pizzu jim přivezli kolem sedmé a Shafer otevřel láhev drahého kabernetu. V koupelně v přízemí zapil další xanax. Cítil se trochu zmatený a své okolí vnímal jako v mlze. Pomyslel si, že tak to má být.

Probaha, nemůže zůstat doma s rodinou; měl pocit, jako by měl vyskočit z kůže. Od dětství měl utkvělou představu, že je vlastně plaz a může svou kůži setřást. Zdávalo se mu to dávno před tím, než si přečetl Kafku; ten sen se mu vracel i *ted'*.

Převaloval v ruce tři kostky a srkal víno, hrál hru na jídelním stole. Pokud by padlo číslo sedmnáct, zabil by je všechny ten večer. Zapřísáhl se, že to udělá. Nejdřív dvojčata, pak Roberta a nakonec Lucy.

Jeho žena nepřestávala žvanit o tom, jaký měla den. Rozmarně se na ni usmíval, když mu vyprávěla o svém výletu do nákupního centra, kde navštívila obchody Bloomingdale's, Bath & Body Works a Bruno Cipriani. Uvažoval o tom, jak je ironické nacpat se antidepresivy a upadnout do ještě hlubší deprese. Bože, už zase šel ke dnu. Jak hluboko se může dostat?

„Pojď, sedmnáctko," promluvil nakonec nahlas.

„Cože, miláčku?" zeptala se náhle Lucy. „Říkals něco?"

„Jenom si hraje," zahihňal se Robert. „Že jo, tati? Je to tvoje fantasy hra."

„Máš pravdu," odpověděl Shafer a myslel si při tom *Bože, zešílel jsem!*

Přesto hodil zlehka kostky na jídelní stůl. *Zabije je* -jestli padne správné číslo. Kostky se převalovaly, až se zastavily o umaštěnou krabici od pizzy.

„Táta a jeho hry," zasmála se Lucy. Erica a Tricia se zasmály. Robert se zasmál.

Šest, pět, jedna, počítal. *Kruci, kruci.*

„Zahrajeme si dneska, tati?" zeptal se Robert.

Shafer se křečovitě usmál. „Dneska večer ne, Robe. Rád bych, ale musím zase ven."

Kapitola 66

ZAČÍNALO TO BÝT VELMI ZAJÍMAVÉ. Patsy Hamptonová sledovala Shafera, jak kolem půl deváté vychází ze svého drahého domu v Kaloramě. Vyrážel na jednu ze svých nočních projížděk. Ten člověk byl jako upír.

Věděla, že Cross a jeho přátelé říkají vrahovi Kamikadze, a na Shafera se to přesně hodilo. Bylo v něm něco šíleného a nekontrolovatelného, co nebylo možné zadržet.

Sledovala černý jaguár, ale zklamalo ji, že nezamířil do Southeast. Zajel k módnímu supermarketu Sutton on the Run na Dupontově náměstí. Hamptonová ten drahý obchodník znala a říkala mu Proč platit máš.

Nechal stát svůj sport'ák na zákazu zastavení a vběhl dovnitř. *Diplomatická imunita*. K smrti ji to štválo. Nesnášela tyhle hnusné evropské móresy.

Zatímco byl v supermarketu, dospěla Hamptonová k rozhodnutí. Byla si jistá, že Crossovi zavolá. Hodně o tom v poslední době přemýšlela a probrala všechny výhody a nevýhody. Došlo jí, že ohrožuje životy lidí v Southeast tím, že se nepodělila o své informace. Jestli někdo zemře, bude si to vyčítat. Kromě toho Cross by tu informaci stejně dostal, kdyby mu nepřebrala Chucka Hufstedlera.

Shafer vyšel ze Sutton on the Run a rozhlédl se po Dupontově náměstí. V jedné ruce držel tašku předražených potravin. Pro koho asi? Nepodíval se směrem k jejímu džípu, který vykukoval zpoza rohu.

Sledovala jaguár v bezpečné vzdálenosti řídkým provozem. Dojel do Connecticut Avenue. Nemyslela si, že by o ní věděl, ale byl to člověk z MI6, takže musela být opatrná.

Shafer nebyl daleko od diplomatické čtvrti. Nejede snad zpátky do práce? Proč by si v takovém případě kupoval to jídlo?

Jaguár náhle zahrnul do podzemní garáže předválečné budovy v parku Woodley. Nad vchodem visela bronzová deska s nápisem THE FARRAGUT. Patsy Hamptonová několik minut počkala a pak vjela do garáže za jaguárem.

Garáž tam nebyla jen pro nájemníky domu, takže o nic nešlo. Došla ke strážní budce a identifikovala se.

„Už jste tady někdy viděl ten jaguár, co sem vjel přede mnou?“ zeptala se.

Muž ve vrátnici přikývl. Byl asi v jejím věku a poznala, že se na ni snaží udělat dojem. „Jasně, ale nikdy jsem s ním nemluvil. Jezdí sem za jednou dámou v desátém. Doktorkou Elizabeth Cassadyovou. Je to cvokařka. Tipoval bych, že to je její pacient. Má takovej divnej pohled,“ řekl vrátný, „ale to má dneska většina lidí.“

„A co já?“ zeptala se Hamptonová.

„Vy ne. No, možná trochu,“ usmál se vrátný.

Shafer zůstal u doktorky Cassadyové skoro dvě hodiny. Pak nasedl do auta a jel přímo do svého domu v Kaloramě.

Patsy Hamptonová ho sledovala a pak ještě půl hodiny pozorovala dům. Usoudila, že Shafer už nejspíš zůstane na noc doma. Dojela k blízké restauraci, ale nešla hned dovnitř. Po dlouhém přemýšlení zvedla mobil. Věděla, kde Cross bydlí, a na informacích si zjistila jeho číslo. Nebylo příliš pozdě, aby mu zavolala? Na tom nesejde, pomyslela si.

Překvapilo ji, když telefon někdo zvedl po prvním zazvonění. Ve sluchátku se ozval příjemný, pevný mužský hlas.

„Alex Cross.“

Málem zavěsila. Na okamžik ji skoro zastrašil. Tady detektivka Patsy Hamptonová. Pracuji na stejném případě Jane Doeových jako vy. Sleduji podezřelého muže. Myslím, že bychom si měli promluvit.“

„Kde jste, Patsy?“ souhlasil Cross bez zaváhání. „Přijedu za vámi. Jen mi řekněte kam.“

„Jsem před restaurací City Limits na Connecticut Avenue.“

„Už tam jedu,“ prohlásil Cross.

Kapitola 67

NIJAK ZVLÁŠŤ MĚ NEPŘEKVAPILO, že Pittman poslal někoho na případ Jane Doeových, zvlášť po článku Zacha Taylora ve *Washington Post*. Zajímaly mě všechny stopy, které mohla detektivka Hamptonová objevit.

Párkrát jsem Patsy Hamptonovou viděl a ona rozhodně věděla, kdo jsem já. Byla považovaná za kariéristku; byla to chytrá a výkonná starší detektivka, ale z toho, co jsem slyšel, byla také osamělý vlk. Na oddělení neměla žádné přátele.

Byla mnohem hezčí, než jsem si pamatoval. Měla atletickou postavu, věk kolem třicítky, krátké blond vlasy a pronikavé modré oči.

Kvůli naší schůzce si nalíčila rty jasně červenou rtěnkou, nebo ji možná používala stále. Přemýšlel jsem, co má na srdci a jaké jsou její motivy. Neměl jsem pocit, že bych jí mohl důvěřovat.

„Tak kdo začne?“ zeptala se detektivka Hamptonová, když jsme si objednali kávu. Seděli jsme v restauraci City Limits u okna s výhledem na Connecticut Avenue.

„Obávám se, že nevím, o co tu jde,“ namítl jsem.

Napila se kávy a podívala se na mě přes okraj hrnku. Byla to sebejistá žena se silnou vůlí. Viděl jsem jí to na očích.

„Opravdu jste nevěděl, že na Jane Doeových pracuje ještě někdo jiný?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pittman mi řekl, že ty případy jsou uzavřené. Vzal jsem ho za slovo. Suspendoval několik dobrých detektivů, protože na tom pracovali ve svém volnu.“

„Na oddělení se děje tolik nechutností. Takže nic nového, ne?“ řekla, když položila hrnek. Zhluboka se nadechla. „Myslela jsem si, že se s tím dokážu vyrovnat. Teď už si nejsem jistá.“

„Pittman vás teď osobně pověřil případem Jane Doeových?“

Přikývla a přimhouřila modré oči. „Pověřil mě případem Gloverové a Cardinalové s tím, že se můžu podívat i na ostatní případy. Nechal mi volnou ruku.“

„A říkáte, že jste něco zjistila?“

„Možná. Mám jednoho podezřelého. Je zapletený ve hře, jejímž hlavním rysem jsou vraždy, převážně v Southeast. Mohl si ale o těch případech přeciť v novinách a svůj podíl na nich si vymyslet. Pracuje na britské ambasádě.“

Tahle novinka mě překvapila. „Jak daleko jste se dostala?“

„Až k Pittmanovi ne, jestli myslíte tohle. Trochu jsem si podezřelého diskrétně prověřila. Problém je, že vypadá na spořádaného občana. Je považován za velmi dobrého ve své práci. To je aspoň oficiální názor ambasády. Má hezkou rodinku v Kaloramě. Trochu Shafera sleduji a doufám, že budu mít štěstí. Jeho křestní jméno je Geoffrey.“

Věděl jsem, že pracuje trochu živelně a nestrpí hlupáky. „Jste tady dneska večer sama?“

Hamptonová pokrčila rameny. „Tak obvykle pracuji. Partneři mě brzdí. Velitel Pittman ví, jak ráda pracuji. Dal mi zelenou.“

Věděl jsem, že čeká, že jí něco poskytnu na oplátku - jestli něco mám. Rozhodl jsem se hrát podle jejích pravidel. „Našli jsme taxík, který vrah zřejmě používal v Southeast. Měl ho v garáži v Eckingtonu.“

„Viděl tam podezřelého někdo?“ zněla její první otázka.

„Jeho domácí. Rád bych jí ukázal pár fotografií vašeho člověka. Nebo to chcete udělat sama?“

Zatvářila se nezúčastněně. „Já to udělám. Hned ráno. Našli jste něco v tom bytě?“

Chtěl jsem s ní jednat na rovinu. Ostatně to byla ona, kdo inicioval naše setkání, ne? „Na dveřích šatníku byly nalepené fotografie moje a mé rodiny. Vyfotil nás na dovolené na Bermudách. Celou dobu nás tam sledoval.“

Hamptonová se na mě soucitně podívala. „Slyšela jsem, že vaše snoubenka zmizela na Bermudách. Říká se to.“

„Byly tam i fotografie Christine,“ dodal jsem.

Její modré oči posmutněly. Na okamžik se mi podařilo nahlédnout za její tvrdou masku. „Je mi to opravdu líto.“

„Ještě jsem se nevzdal,“ řekl jsem. „Poslouchejte, nechystám si přisvojit si jakoukoliv zásluhu na vyřešení toho případu; jen mi dovozte, abych vám pomohl. Včera večer mi zavolał domů. *Někdo* mi

zavolal. Radil mi, abych se stáhl. Předpokládám, že myslel tohle vyšetřování, ale já bych na tom dělat neměl. Jestli se to dozví Pittman -"

Detektivka Hamptonová mě přerušila. „Nechte mě přemýšlet o tom, co jste mi řekl. Víte dobře, že mě Pittman ukřižuje, jestli to zjistí. Problém je v tom, že

mu nedůvěřuji." Dívala se mi upřeně do očí. „Nemluvě o tom, co udělal vašim kolegům a Sampsonovi. Nechte mě, ať se na to vyspím. Pokusím se udělat správnou věc. Nejsem taková mrcha, opravdu. Jsem jenom trochu divná."

„A nejsme takoví všichni?" usmál jsem se. Hamptonová byla tvrdá detektivka, ale udělala na mě dobrý dojem. Vyndal jsem něco z kapsy. Operátor.

„Vemte si tohle. Pokud se dostanete do problémů nebo najdete další stopu, můžete mi kdykoliv pípnout. Pokud něco zjistíte, dejte mi prosím vědět. Já udělám totéž. Jestli je Shafer náš člověk, chci si s ním promluvit jako první. Tohle je osobní záležitost. Ani si nedokážete představit, jak osobní."

Hamptonová se mi nepřestala dívat do očí, studovala mě. Připomínala mi někoho, koho jsem před časem znal, jinou komplikovanou ženu jménem Jezzie Flanaganová. „Budu o tom přemýšlet. Dám vám vědět."

„Dobře. Díky, že jste mě k tomu zavolala."

Vstala. „Ještě na tom nepracujete. Jak jsem řekla, dám vám vědět." Pak se dotkla mé ruky. „Je mi opravdu líto vaší přítelkyně."

Kapitola 68

OBA JSME ALE VĚDĚLI, že už mě vzala za partnera. V restauraci City Limits jsme uzavřeli určitou dohodu. Jenom jsem doufal, že to není nějaká lest nastražená Hamptonovou nebo Pittmanem.

V dalších dvou dnech jsme spolu mluvili dvakrát. Stále jsem si nebyl jistý, jestli jí mohu důvěřovat, ale neměl jsem na vybranou. Musel jsem postupovat kupředu. Už navštívila domácí, která pronajímala byt a garáž v ECKINGTONU. Domáci Shafera na fotografiích nepoznala. Nejspíš měl nějaký převlek, když s ní mluvil.

Jestli mě Patsy Hamptonová oklamala, byla jednou z nejlepších lhářů, které jsem kdy potkal, a že znám skutečně dobré. Během jednoho z našich rozhovorů se přiznala, že jejím zdrojem byl Chuck Hufstедler a že ho přiměla, aby mi tu informaci zatajil. Mávl jsem nad tím rukou. Neměl jsem čas ani energii se na ni zlobit.

Mezitím jsem trávil hodně času doma. Nevěřil jsem, že by vrah šel po mé rodině, ne když už má

Christine, ale nemohl jsem si být jistý. Když jsem tam nebyl, věděl jsem, že na dům dohlíží Sampson nebo někdo jiný.

Třetí večer po tom, co jsem se s ní sešel, se mně a Patsy Hamptonové podařil určitý průlom. Pozvala mě, abych se k ní připojil při sledování Shaferova domu v Kalorama Heights.

Přijel domů z práce před šestou a zůstal tam asi do devíti. Měl hezkou rodinu - tři děti, ženu, chůvu. Žil si dobře. Nic na jeho životě nenasvědčovalo, že by mohl být vrah.

„Zdá se, že chodí ven každý večer zhruba touhle dobou," řekla mi Hamptonová, když jsme ho sledovali, jak jde k nablýskanému černému jaguáru stojícímu na šterkové příjezdové cestě k domu.

„Stvůra s pevnými návyky," poznamenal jsem.

„Rozhodně stvůra," souhlasila. Oba jsme se usmáli. Led mezi námi trochu roztál. Připustila, že si mě pečlivě prověřila. Došla k závěru, že ten špatný je Pittman, ne já.

Jaguár vyjel z příjezdové cesty a my sledovali Shafera do Georgetownu. Nezdálo se, že by o nás věděl. Problém byl, že jsme

ho museli při něčem přistihnout; neměli jsme žádný konkrétní důkaz, že on je ten vrah.

Shafer seděl sám u baru a my ho pozorovali z ulice. Usadil se u okna schválně? Věděl, že ho sledujeme? Zahrával si s námi?

Měl jsem nepříjemný pocit, že ano. Tohle pro něj byla určitá bizarní hra. Z baru odešel ve tři čtvrtě na dvanáct a domů se vrátil něco po půlnoci.

„Parchant," zamračila se Patsy a potřásla hlavou. Její blond vlasy se rozvlnily. Rozhodně mi připomínala Jezzie Flanaganovou, agentku tajné služby, se kterou jsem pracoval na únosu dvou dětí v Georgetownu.

„To už dneska zůstane doma?" zeptal jsem se. „Co to mělo znamenat? Jel snad do baru, aby se tam díval na baseball?"

„Takhle to bylo i několik posledních nocí. Myslím, že ví, že jsme venku."

„Je to agent tajné služby. Ví toho hodně o sledování. Také víme, že rád hraje fantasy hry. Ať tak či tak, zůstane už doma a já jedu taky domů, Patsy. Nerad nechávám svou rodinu příliš dlouho samotnou."

„Dobrou noc, Alexi. Díky za pomoc. Dostaneme ho. A snad brzy najdeme vaši přítelkyni."

„Taky doufám."

Cestou domů jsem trochu přemýšlel o detektivce Patsy Hamptonové. Zdála se mi osamělá a uvažoval jsem proč. Jakmile člověk prohlédl její tvrdou masku, zjistil, že je ohleduplná a zajímavá. Rád bych věděl, jestli si s tím vůbec někdo dal práci.

Když jsem zajel na příjezdovou cestu, uviděl jsem světlo v kuchyňském okně. Vešel jsem do domu kuchyňskými dveřmi a uviděl Damona a Nanu v pyžamech u sporáku. Všechno se zdálo být v pořádku.

„Přišel jsem snad na pyžamový mejdan?" zeptal jsem se, když jsem vstoupil do místnosti.

„Damona bolí břicho. Slyšela jsem ho v kuchyni, tak jsem se šla podívat, co se děje," vysvětlila babička.

„Jsem v pohodě. Jenom jsem nemohl usnout. Viděl jsem, že ses ještě nevrátil," řekl. „Je po půlnoci."

Tvářil se znepokojeně a také trochu smutně. Damon měl Christine opravdu rád a několikrát mi přiznal, jak se těší, až bude mít zase mámu. Jemu a Jannii Christine hrozně chyběla. Už to bylo podruhé, co je někdo připravil o ženu, důležitou pro jejich život.

„Jenom jsem dlouho pracoval, to je všechno. Je to hrozně složitý případ, Damone, ale myslím, že děláme pokroky," řekl jsem. Otevřel jsem skříň a vyndal dva čajové sáčky.

„Já ten čaj udělám," nabídla se Nana.

„Já to zvládnu," namítl jsem, ale natáhla se pro sáčky a já jí je dal. Nevypláci se hádat se s Nanou, zvlášť v kuchyni.

„Trochu čaje s mlékem, chlape?" zeptal jsem se Damona.

„Dobře," odpověděl. Vyslovil to *dobře*, jak to nejspíš říkají děti na hřišti a možná i ve škole Sojourner Truthové.

„To znělo jako obránce NBA Allen Iverson," obrátila se na něj Nana. Nikdy si moc nepotrpěla na pouliční slang. Začínala jako učitelka angličtiny a nepřestala mít ráda knihy a jazyk. Milovala Toni Morrisonovou, Alice Walkerovou, Mayu Angelouovou a Oprah Winfreyovou."

„Je to nejrychlejší obránce v lize, babi. Je vidět, kolik toho víš o basketu," řekl Damon. „Nejspíš si myslíš, že Magic Johnson pořád hraje ligu. A *Wilt Chamberlain*."

„Mám ráda Marburyho z šedých vlků a Stoudamira z Portlandu, původně z Toronta," opáčila Nana a triumfálně se na nás usmála. „*Dobře?*"

Damon se rozesmál. Babička toho nejspíš věděla o obráncích NBA víc než my oba dohromady. Dostala nás, kdykoliv se jí zachtělo.

Seděli jsme potichu u kuchyňského stolu, pili přeslazený čaj s mlékem a cítili se docela dobře. Vždycky jsem svou rodinu miloval. Od toho se odvíjí všechno ostatní. Damon zívá a vstal od stolu. Došel ke dřezu a umyl po sobě hrnek.

„Ted' už asi usu," oznámil nám. „Aspoň se o to pokusím."

Vrátil se ke stolu a políbil nás, než vyšel po schodech do svého pokoje. „Chybí nám, víd'?" pošeptal mi do ucha.

„To víš, že mi Christine chybí," odpověděl jsem. „V jednom kuse." Nezmínil jsem se o tom, že jsem byl tak dlouho venku,

protože jsem sledoval toho parchanta, co ji možná unesl. Neřekl jsem nic ani o své nové partnerce při sledování, detektivce Patsy Hamptonové.

Když Damon odešel, vzala mě Nana za ruku a chvíli jsme tak seděli, než jsem odešel do postele.

„Taky se mi po ní stýská," přiznala Nana nakonec. „Modlím se za vás oba, Alexi."

Kapitola 69

NÁSLEDUJÍCÍ VEČER jsem odešel z práce v šest a jel se podívat na zkoušku Damonova sboru ve škole Sojourner Truthové. Dal jsem dohromady podrobné materiály o Geoffreym Shaferovi, ale neměl jsem nic, co by ho spojovalo s těmi vraždami. Stejně na tom byla Patsy Hamptonová. Možná to byl jen hráč fantasy her. Nebo byl Kamikadze opatrnější poté, co jsme našli jeho taxík.

Ničilo mě, že musím jít do školy Sojourner Truthové, ale nedalo se nic dělat. Uvědomoval jsem si, jak tvrdé musí pro Damona a Jannie být chodit tam každý den. Škola vyvolávala spoustu vzpomínek na Christine. Bylo to, jako bych se dusil, jako by mi z plic unikl všechen vzduch. Po zádech a čele mi stékal studený pot.

Chvilku poté, co začala zkouška, ke mně potichu došla Jannie a vzala mě za ruku. Slyšel jsem, jak si tiše povzdychla. Od dovolené na Bermudách jsme se jeden druhého víc dotýkali a dávali najevo své city.

Drželi jsme se za ruce po většinu zkoušky, která zahrnovala i velšskou píseň *Celou noc*, Bachovo *Pěj chválu, mé věrné srdce* a neobvyklé aranžmá spirituálu *Podrž mě*.

Nepřestával jsem si představovat, že se Christine z ničeho nic objeví ve škole, a několikrát jsem se dokonce ohlédl do chodby, která vedla k její kanceláři. Samozřejmě tam nebyla, což mě naplnilo neutěšitelným smutkem a nejhlubší prázdnotou. Nakonec se mi podařilo vyčistit mysl ode všech myšlenek a cele se oddat hudbě, úžasnému zvuku chlapeckých hlasů.

Když jsme se vrátili ze zkoušky sboru, zavolala mi Patsy Hamptonová ze svého pozorovacího stanoviště. Bylo něco po osmé. Nana a děti servírovaly studené kuře, nakrájené hrušky a jablka, čedar a čekankový salát.

Patsy mě informovala, že Shafer je ještě doma a kromě toho v domě probíhá dětský narozeninový večírek. „Spousta rozesmátých dětí z okolí a najatý klaun Hloupý Billy. Možná jsme na špatné stopě, Alexi.”

Neřekl bych. Myslím, že nám naše instinkty radí dobře.”

Řekl jsem jí, že se k ní v devět připojím a budu jí dělat společnost; to byl čas, kdy Shafer zpravidla odjížděl z domova.

Něco po půl deváté zazvonil telefon v kuchyni znovu, právě když jsme se zaobírali skvělým studeným kuřetem. Jak jsem zvedal sluchátko, Nana se na mě zamračila.

Poznal jsem ten hlas.

„Řekl jsem vám, abyste od toho dal ruce pryč, ne? Ted' musíte platit za svou neposlušnost. Je to vaše vina! V Národním ZOO u pavilonu opic je budka. ZOO zavírá v osm, ale můžete se tam dostat vchodem pro zahradníky. Možná na vás v ZOO čeká Christine Johnsonová. Měl byste sebou hodit, a prověřit to. Utíkejte, Crossi, utíkejte. Pospěšte si. *Máme ji.*”

Volající zavěsil a já vyběhl nahoru pro svůj glock. Pak jsem zavolal Patsy Hamptonové a informoval ji, že jsem měl další hovor, nejspíš od Kamikadze, a že jedu do Národní ZOO.

„Shafer je pořád na tom narozeninovém večírku,” sdělila mi. „Ale samozřejmě mohl zavolat z domu. Vidím z auta na dodávku Hloupého Billyho.”

„Zůstaňte se mnou ve spojení, Patsy. Telefon a operátor. Operátor jen v případě nouze. Buďte opatrná.”

„Dobře. Nic mi tady nehrozí. Hloupý Billy nepředstavuje velké nebezpečí. V domě se nic nestane. Jed'te do ZOO, Alexi. Vy buďte opatrný.”

Kapitola 70

DORAZIL JSEM DO NÁRODNÍ ZOO za deset minut devět. Napadlo mě, že ZOO je docela blízko k bytu doktorky Cassadyové ve Farragutu. Byla to jen náhoda, že jsem byl tak blízko Shaferově cvokaře? Už dávno jsem nevěřil na náhody.

Než jsem vystoupil z auta, zavolaal jsem Patsy Hamptonové, ale tentokrát to nezvedla. Nezapípal jsem jí - to bylo pro případ nouze.

Znal jsem ZOO z mnoha návštěv s Damonem a Jannie, ale ještě lépe z doby, kdy mě tam Nana brala jako malého chlapce. Hlavní brána do ZOO byla na rohu Connecticut a Hawthorne Avenue, ale starý pavilon opic asi kilometr a půl daleko od ní.

Nikoho jsem kolem neviděl, ale branka pro zahradníky byla otevřená, jak volající slíbil. Další kolo hry, pomyslel jsem si. Rozhodně si rád hrál.

Vběhl jsem do parku, kde vysoké stromy a kopce zakrývaly světla města. Jen občas tam zasvítila nízká lampa. Bylo strašidelné být tam sám. Na druhé straně

vydlážděného náměstí se tyčila nová stavba, kterou jsem znal jako pavilon plazů.

Nápis u dvoukřídlých dveří opičího pavilónu zněl: VAROVÁNÍ: KARANTÉNA - NEVSTUPOVAT! Zkusil jsem dveře, ale byly bezpečně zamčené.

Na zdi vedle dveří jsem viděl modrobílou značku, mezinárodně srozumitelný piktogram, který upozorňoval, že uvnitř je telefon. *Je to ten telefon, který jsem měl použít?*

Zatrásl jsem starými dřevěnými dveřmi, které hlasitě zarachotily. Slyšel jsem, jak vevnitř začali křičet opice. Nejdřív se ozvali malí primáti: chápani, šimpanzi a giboni. Pak se přidalo hluboké brčení gorily.

Na druhé straně vydlážděného náměstí jsem zahlédl slabou červenou záři. Byl tam další telefonní automat.

Přeběhl jsem náměstí. Podíval jsem se na hodinky. Byly dvě minuty po deváté.

To je naposled, co mě nechává čekat.

Přemýšlel jsem o pravidlech jeho hry. Byl jsem nad její součástí?
Co další spoluhráči? Vyhrává, nebo prohrává?

Měl jsem strach, že nejsem u správného telefonu. Žádný jiný jsem neviděl, ale stále ještě tam byl ten zamčený v pavilonu opic.

Chce, abych použil tenhle telefon? Skoro jsem šlel.

Zaslechl jsem dlouhé *áááááách*, jako hlas davu fotbalových fanoušků při zahajovacím výkopu. Krve by se ve mně nedořezal, dokud jsem si neuvědomil, že jsou to opice v opičím pavilonu.

Dělo se tam něco? Bylo něco nebo někdo u telefonu?

Čekal jsem dalších pět minut, které se protáhly na deset. Už jsem to skoro nemohl vydržet a myslel na to, že zavolám Patsy.

Pak se ozval můj operátor. Nadskočil jsem.

Byla to Patsy. Musel to být případ nouze.

Díval jsem se na mlčící telefon; čekal jsem asi půl minuty. Pak jsem zvedl sluchátko.

Vytočil jsem Číslo operátoru a nechal tam číslo telefonního automatu. *Čekal jsem ještě chvíli.*

Patsy mi nevolala zpátky.

Ani ten záhadný volající.

Koupal jsem se v potu.

Musel jsem se rozhodnout. Zůstal jsem viset na velmi špatném místě. Začala se mi točit hlava.

Náhle telefon zazvonil. Sáhl jsem po něm a málem upustil sluchátko. Srdce mi bušilo jako basový buben.

„Máme ji.“

„*Kde?*“ zařval jsem do sluchátka.

„Je ve Farragutu, kde jinde.“

Kamikadze zavěsil. Tentokrát ale neřekl, že je v bezpečí.

Kapitola 71

NEDOKÁZAL JSEM SI PŘEDSTAVIT, že by Christine mohla být ve Farragutu, ale volající řekl, že tam je. Proč by to dělal, kdyby tam nebyla? Proč by mi to dělal? Proč by to dělal jí?

Rozběhl jsem se směrem, kde jsem tušil Cathedral Avenue. V ZOO byla ale skoro inkoustová tma. Nedokázal jsem myslet jasně, možná proto, že jsem byl na pokraji šoku.

Zakopl jsem o kámen a upadl na koleno. Odřel jsem si ruce a roztrhl kalhoty. Pak jsem zase vstal a prodíral se hustým, vysokým křovím, které mi rozdíralo tvář a paže.

Zvířata po celé ZOO kňučela, řvala a vyla. Vytušila, že něco není v pořádku. Rozeznal jsem řev grizzlyho a troubení slona. Uvědomil jsem si, že se blížím k Arktickému náměstí, ale nemohl jsem si vzpomenout, jak je situováno vzhledem ke zbytku ZOO nebo ulicím města.

Přede mnou se tyčila vysoká skalka. Vyšplhal jsem se na ni a pokusil se zorientovat.

Pod sebou jsem uviděl skupinky klecí, zabedněné stánky se suvenýry a dva velké výběhy. Už jsem věděl, kde jsem. Rychle jsem slezl ze skalky a znovu se rozběhl. Christine byla ve Farragutu. Najdu ji konečně? Mohlo by se to opravdu stát?

Proběhl jsem Africkou ulicí a kolem výběhu gepardů. Doběhl jsem k velkému poli, po kterém bylo rozeté cosi jako velké kupky sena. Byl jsem někde poblíž Velkých plání.

Pak se mi v kapse znovu ozval operátor.

Patsy! Pohotovost! Kde může být? Proč mi nevolala na číslo telefonního automatu, které jsem jí dal?

Byl jsem propocený a hlava se mi točila z přemíry kyslíku. Naštěstí jsem už před sebou viděl Cathedral Avenue a pak i Woodley Road.

Byl jsem daleko od místa, kde jsem zaparkoval auto, ale kousek od domu Farragut.

Uběhl jsem dalších sto metrů ve tmě a přelezl kamennou zeď, která oddělovala ZOO od města. Na rukou jsem měl krev a nevěděl

jsem, odkud pochází. Z kolena, na které jsem spadl? Ze škrábanců od keřů? Někde blízko hlasitě kvílely sirény. Bylo to u Farragutu?

Z posledních sil jsem se tam rozběhl. Bylo něco po desáté. Od okamžiku, kdy mi doma zazvonil telefon, uběhla už víc než hodina.

V kapse u košile mi bzučel operátor.

Kapitola 72

VE FARRAGUTU SE STALO něco zlého. Jak jsem běžel po Woodley Road, kvílení sirén sílilo. Potácel jsem se, motala se mi hlava. Nemohl jsem se soustředit a uvědomil si, že nemám daleko k panice.

K domu ještě nedorazila ani policie, ani záchranka. Měl jsem být na místě činu první. Před vjezdem do podzemní garáže se tlačili dva vrátní a několik nájemníků v pyžamech a županech. Nemůže to být Christine. Prostě nemůže. Přeběhl jsem trávník, abych se dostal k nim. Je Kamikadze tady ve Farragutu?

Viděli mě, jak se blížím, a dívali se na mě stejně vyděšeně, jako jsem se cítil já. Musel na mě být hrozný pohled. Vzpomněl jsem si, že jsem v ZOO jednou nebo dvakrát upadl. Vypadal jsem zřejmě jako šílenec nebo vrah. Měl jsem krev na rukách a kdoví kde ještě.

Vytáhl jsem peněženku, otevřel ji a ukázal jim svůj policejní odznak.

„Policie. Co se tady stalo?“ křikl jsem na ně. „Jsem detektiv Alex Cross.“

„Je tam mrtvola, detektive," ozval se konečně jeden z vrátných. „Tudy, prosím.“

Následoval jsem vrátného po příkrém betonovém sjezdu do garáže.

„Je to žena," řekl. „Jsem si skoro jistý, že je mrtvá. Zavolał jsem pohotovost.“

„Ach bože," zasténal jsem nahlas. Žaludek se mi sevřel. V rohovém stání jsem spatřil džíp Patsy Hamptonové. Dveře džípu byly otevřené a vycházelo z nich slabé světlo.

S hrůzou jsem doběhl ke dveřím. Patsy Hamptonová ležela na předním sedadle. Poznal jsem, že je nejspíš mrtvá.

„Máme ji." Tak tohle ta zpráva znamenala. Proboha, ne. Zabili Patsy Hamptonovou. Řekli mi, abych se stáhl. Proboha, ne.

Její nahé nohy byly ohnuté a zastrčené pod volantem. Trup byl zlomený skoro v pravém úhlu. Patsyina hlava visela dolů ze spolujezdcovy strany sedadla. Její světlé vlasy byly potřísněné krví. Prázdné modré oči zíraly na mě.

Patsy měla na sobě bílou sportovní košili. Na krku měla velké řezné rány, ze kterých ještě pomalu vytékala jasně červená krev. Od pasu dolů byla úplně nahá. Nikde jsem neviděl žádné šaty. Možná byla znásilněna.

Vypadalo to, že byla uškrcena nějakou strunou a že je mrtvá teprve několik minut. U několika Jane Doeových byl použit provaz nebo drát. Kamikadze rád pracoval rukama, byl nablízku své oběti, zřejmě aby mohl sledovat její bolest - možná dokonce i když ji znásilňoval.

Poblíž ošklivých, hlubokých ran na krku jsem spatřil něco, co vypadalo jako šupinky barvy.

Ještě něco mi připadalo velmi podivné: rádio v džípu bylo napůl vytažené, ale zůstalo tam. Nechápal jsem proč, ale v tu chvíli mi to nepřipadalo důležité.

Obrátil jsem se k vrátnému. „Byl někdo zraněn? Zkontroloval jste to?”

Vrátný zavrtěl hlavou. „Ne. Myslím, že ne. Ale podívám se.”

Kvílející sirény se konečně zastavily před garáží. Na stropě a zdech jsem viděl červené a modré záblesky majáků. Některým nájemníkům se také podařilo dostat do garáže. Proč by tam měli stát a zírat na tak strašnou scénu?

Hlavou mi bleskla hrozná myšlenka. Vytrhl jsem klíčky ze zapalování a spěchal k zadním dveřím. Stiskl jsem zámek a dveře se otevřely. Báł jsem se nahlédnout dovnitř, ale když jsem to udělal, nic tam nebylo. *Bože, bože, bože. „Máme ji!” Je tam někde i Christine? Kde?*

Rozhlédl jsem se po garáži. Poblíž vchodu jsem spatřil Shaferův sportůák, černý jaguár. Byl tady ve Farragutu. Patsy ho sem musela sledovat.

Přeběhl jsem garáž a sáhl na kapotu a výfuk jaguáru. Obojí bylo stále teplé. Auto nebylo v garáži dlouho. Dveře byly zamčené. Nemohl jsem se dovnitř vloupat, musel jsem stále dodržovat nějaká určitá pravidla vyšetřování.

Nahlédl jsem do jaguáru. Na zadním sedadle jsem uviděl šaty na bílých drátěných ramínkách. Ramínka byla bílá a já si vzpomněl na kousky barvy kolem ran detektivky Hamptonové. Uškrtil ji snad

ramínkem? Je Shafer Kamikadze? Je ještě v budově? A co Christine? Je tam někde také?

Řekl jsem pár slov strážníkům, kteří dorazili na místo činu jako první hned po mně. Pak jsem je vzal s sebou.

Ochotný vrátný mi vysvětlil, kde najdu byt Shaferovy terapeutky. Číslo bytu bylo 10D, střešní nástavba. Jako všechny budovy ve Washingtonu nesměl ani Farragut převýšit dům Kapitolu.

Nastoupil jsem s oběma uniformovanými policisty do výtahu. Oběma jim bylo něco přes dvacet a vsadil bych se, že jsou k smrti vyděšení. Zuřil jsem. Věděl jsem, že musím být opatrný; musím jednat profesionálně a nějak ovládnout emoce. Pokud dojde k zatčení, objeví se otázky, jako třeba jak jsem se vlastně octl ve Farragutu.

Cestou nahoru jsem mluvil s policisty, spíš abych se uklidnil než co jiného.

„Jste v pořádku, detektive?“ zeptal se mě jeden z nich.

„Jo, jsem. Nic mi není. Vrah by mohl být ještě v budově. Oběť byla detektivka, jedna z nás. Sledovala sem podezřelého, který má poměr s ženou nahoře.“

Mladí policisté se zamračili. Bylo dost zlé vidět zavražděnou ženu v autě, ale dozvědět se, že to byla policistka, detektivka ve službě, bylo mnohem horší. A teď se měli setkat s vrahem policisty.

Vyběhli jsme z výtahu k bytu 10D. Stiskl jsem tlačítko zvonku. Na koberci v chodbě jsem zahlédl něco, co vypadalo jako kapky krve. Všiml jsem si krve na svých rukou a policistů, kteří na ni překvapeně zírali.

V bytě se nic neozvalo, tak jsem zabušil na dveře pěstí. „Policie, otevřete!“

Zaslechl jsem uvnitř křičet ženu. V ruce jsem držel odjištěnou pistoli. Byl jsem dost rozčilený na to, abych Shafera zabil. Neměl jsem vůbec tušení, jestli se dokážu udržet.

Oba uniformovaní policisté vytáhli také pistole z pouzder. Byl jsem připravený vykopnout dveře bez ohledu na předpisy. Stále jsem před sebou viděl obličej Patsy Hamptonové, její mrtvé, nepřítomné oči a hluboké rány v jejím hrdle.

Konečně se dveře bytu pomalu otevřely.

Stála tam blondýna - doktorka Cassadyová, jak jsem předpokládal. Měla na sobě draze vypadající světlemodrý kostým se spoustou zlatých knoflíků, ale byla bosa. Vypadala vyděšeně a rozčileně.

„Co chcete?“ vykřikla. „Co se to tady děje? Víte, co jste provedli? Přerušili jste sezení!“

Kapitola 73

DO DVEŘÍ VSTOUPIL GEOFFREY SHAFER a postavil se za svou rozzlobenou terapeutku. Byl to vysoký blondák. *Je to Kamikadze, nebo ne?*

„Co se to tady sakra děje? Kdo jste, pane, a co chcete?“ zeptal se úsečně s anglickým přízvukem.

„Stala se vražda,“ řekl jsem. „Jsem detektiv Alex Cross.“ Ukázal jsem mu svůj odznak. Nepřestal jsem nahlížet za Shafera a doktorku Cassadyovou a snažil se tam najít něco, co by mi poskytlo záminku vstoupit do bytu. Na parapetu okna bylo mnoho květin - filodendron, azalky, evropský břečťan. Na podlaze ležely indické rohože a kolem stál čalouněný nábytek.

„Ne. Tady rozhodně k žádné vraždě nedošlo,“ odsekla terapeutka. „Okamžitě odejděte.“

„Měl byste udělat, co vám dáma říká,“ poznamenal Shafer.

Shafer nevypadal jako vrah. Na sobě měl modrý oblek, bílou košili a moarovou kravatu. Výborný vkus. Naprosto klidný.

Pak mi zrak padl na jeho boty. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Bohové se na mě konečně usmáli.

Namířil jsem na Shafera pistoli. Přiskočil jsem k němu a klekl si na jedno koleno. Zkoumal jsem pravou nohavici jeho kalhot.

„Co to sakra děláte?“ vykřikl a snažil se mi vytrhnout. „Tohle je naprosto absurdní.“

„Pracuji na britské ambasádě,“ prohlásil pak Shafer. „Opakuji, pracuji na britské ambasádě. Nemáte tady žádná práva.“

„Strážníci,“ zavolal jsem na dva policisty, kteří stáli za mnou na chodbě. „Pojďte sem a podívejte se. Vidíte tohle?“

Oba policisté vstoupili do místnosti a přiblížili se k Shaferovi.

„Vypadněte z mého bytu!“ zaječela terapeutka.

„Sundejte si kalhoty,“ poručil jsem Shaferovi. „Jste zatčen.“

Shafer zvedl nohu a podíval se na ni. Uviděl na nohavici tmavou skvrnu od krve Patsy Hamptonové. V očích se mu objevil strach a ztratil svůj klid.

„To vy jste tam dal tu krev! Vy jste to udělal!“ vykřikl. Vytáhl nějaký identifikační odznak. „Jsem úředník na britské ambasádě.“

Nemusím trpět takové zacházení. Mám diplomatickou imunitu. Nemůžete po mně chtít, abych si sundal kalhoty. Zavolejte okamžitě na ambasádu. *Mám diplomatickou imunitu!*"

„Okamžitě odtud vypadněte!" vykřikla doktorka Cassadyová. Pak strčila do jednoho policisty.

Přesně to Shafer potřeboval. Vytrhl se mi a skočil do prvních dveří, zabouchl je za sebou a zamkl.

Kamikadze se snažil uniknout. To se nemohlo stát; nemohl jsem to dovolit. Ve vteřině jsem byl u dveří. „Vyjděte ven, Shafer! Zatýkám vás pro vraždu detektivky Patsy Hamptonové."

V místnosti za mnou zaječela doktorka Cassadyová. Zaslechl jsem spláchnutí záchodu v koupelně. Ne, ne, ne! Couvl jsem a vykopl dveře.

Shafer stál na jedné noze a stahoval si kalhoty. Srazil jsem ho na zem a přitiskl obličejem na dlaždice. Řval na mě nadávky, mával rukama a trhal sebou. Přimáčkl jsem mu tvář silněji k podlaze.

Terapeutka se mě pokusila od Shafera odtáhnout. Škrábala mě v obličejí a bušila pěstmi do zad. Oba policisté měli co dělat, aby ji ze mě dostali.

„Tohle nesmíte!" ječel Shafer, mlátil sebou a snažil se uvolnit.

„To je nezákonné! Mám diplomatickou imunitu!"

Obrátil jsem se k jednomu z policistů.

„Nasad'te mu pouta."

Kapitola 74

VE FARRAGUTU JSEM STRÁVIL velice dlouhou a smutnou noc, která skončila až o půl čtvrté. Nikdy předtím jsem neztratil partnera, i když jsem od toho jednou nebyl daleko se Sampsonem v Severní Karolíně. Uvědomil jsem si, že už jsem začal o Patsy Hamptonové přemýšlet jako o partnerce a přítelkyni. Aspoň že jsme měli Kamikadze ve vazbě.

Následující ráno jsem chtěl spát dlouho a dovolit si ten malý luxus vzbudit se bez budíku. Přesto jsem byl vzhůru vzbudil už v sedm. Zdálo se mi o Patsy Hamptonové a také o Christine. Byly to živé, divoké sny, po kterých se člověk vzbudí ještě unavenější, než šel spát. Než jsem konečně vylezl z postele, za obě jsem se pomodlil. Měli jsme Kamikadze. Teď jsme z něj museli dostat pravdu.

Uklouzl jsem na obnošeném hedvábném županu, který nosil Muhammad Ali v tréninkovém táboře v Manile před zápasem s Frazierem. Dal mi ho Sampson ke čtyřicátým narozeninám. Hrozně se mu líbilo, že zatímco by se k němu někteří lidé chovali jako k posvátné relikvii, já ho pravidelně nosil k snídani.

Miloval jsem ten starý župan, který je pro mě neobvyklý, protože se většinou o pamětihodnosti nezajímám. Možná je to částečně tím, že jsem Alimu podobný, nebo to lidé aspoň říkají. Možná trochu lépe vypadám, ale on je rozhodně lepší.

Když jsem sešel dolů k snídani, seděla Nana s dětmi u stolu a dívaly se na babiččinu přenosnou televizi, kterou zapíná jen zřídka. Raději si Čte nebo povídá a samozřejmě vaří.

„Ali,“ podívala se na me Jannie a usmála se, ale pak se její oči vrátily k obrazovce. „Na tohle by ses měl podívat, tati.“

Nana zamumlala do svého hrnku čaje: „Tvůj britský vrah je dneska ráno ve všech zprávách v televizi i novinách. *Diplomatická imunita může zabránit podání žaloby na podezřelého z britské ambasády, špion spojovaný s vraždou detektivky.* Už udělali rozhovory s lidmi na nádraží Union a v Pennsylvania Avenue. Každý šlíl z té ostudy s jeho poslaneckou imunitou, jak tomu říkají. Je to hrozné.“

„Taky šílím. Není to správný," řekl Damon. „Jestli to udělal. Udělal to, tati?"

Přikývl jsem. „Udělal." Nalil jsem si do kávy mléko. Nebyl jsem zrovna připravený zabývat se Geoffreym Shaferem, a už vůbec ne tou hroznou vraždou, ke které došlo včera v noci. „Bylo ve zprávách ještě něco?"

„Red Socks dostali na zadek," odpověděl Damon s vážnou tváří.

„Pšš," napomenula nás oba Nana. „CNN dávala reportáže z Londýna. Tamní média už to přirovnala k tomu nešťastnému případu chůvy v Massachusetts. Říkají, že Geoffrey Shafer je vyznamenaný válečný hrdina a že má dobré důvody tvrdit, že to na něj policie nastražila. A tím myslí tebe, Alexi."

„Ano, to myslí. Podíváme se na chvilku na CNN," nadhodil jsem. Nikdo nic nenamítal, tak jsem přepnul televizi. Žaludek se mi sevřel. To, co jsem viděl a slyšel v televizi, se mi vůbec nelíbilo.

Skoro okamžitě se na obrazovce objevil reportér z Londýna. Představil se a pak pokračoval pompézním třicetivteřinovým přehledem nočních událostí.

Reportér se podíval vážně do kamery. „A teď došlo k dramatickému obratu. Od washingtonské policie jsme se dozvěděli, že starší detektiv, který zatkl Geoffreyho Shafera, by mohl být sám podezřelý z vraždy. Alespoň tak to podává americký tisk."

Zamračil jsem se a potřásl hlavou. „Jsem nevinný," oznámil jsem Naně a dětem. Samozřejmě že to věděly.

„Dokud se neprokáže vina," mrkla na mě Jannie.

Kapitola 75

PŘED DOMEM SE STRHL nějaký povyk a Jannie běžela do obývacího pokoje podívat se z okna. Vrátila se do kuchyně s očima navrch hlavy a hlasitě šeptala: „Venku jsou televizní kamery a novináři. CNN, NBC - je jich spousta, jako tenkrát s Garym Sonejím. „Pamatujete?"

„Jasně že si to pamatuji," prohlásil Damon. „V tomhle domě máš sklerózu jenom ty."

„Proboha, Alexi," rozhorlila se Nana, "copak nevědí, že slušní lidé touhle dobou snídají?" Zavrtěla hlavou a obrátila oči v sloup. „Supi už jsou zase tady. Možná bychom měli vyhodit na zápraží pár kusů masa."

„Běž s nimi promluvit ty, Jannie," řekl jsem a obrátil se zpátky k televizi. Nevěděl jsem, proč jsem tak cynický. Moje poznámka ji na půl vteřiny umlčela, ale pak jí došlo, že to byl vtip. Ukázala na sebe prstem. „Beru!"

Věděl jsem, že neodejdou, tak jsem si vzal hrnek s kávou a zamířil k domovním dveřím. Vyšel jsem do

krásného podzimního rána s teplotou kolem patnácti stupňů.

Na jilmech a javorech vesele šustilo listí a skvrny slunečního světla, které jimi pronikalo, padaly na hlavy lidí od televize a tisku, kteří se tlačili před naším domem.

Supi.

„Není třeba se bavit o absurdních obviněních," řekl jsem a klidně se napil kávy. „Samozřejmě že jsem nezabil detektivku Patsy Hamptonovou, ani na nikoho nehodil její vraždu."

Pak jsem se otočil na podpatku a vrátil se do domu, aniž bych odpověděl na jedinou z otázek, které na me pršely.

Nana a děti stály hned za velkými dřevěnými dveřmi a poslouchaly. „To nebylo špatné," pochválila mě Nana a v očích se jí zablesklo.

Šel jsem nahoru a oblékl se do práce. „Jděte do školy. *Hned!*" zavola jsem na Jannii a Damona. „Učte se a hrajte si s kamarády. Nevšímejte si toho blázince kolem vás."

„Ano, tati!"

Kapitola 76

VZHLEDEM K JEHO DIPLOMATICKÉ IMUNITĚ jsme nesměli Geoffreyho Shafera vyslýchat v případě vraždy Patsy Hamptonové. Bylo to neuvěřitelně frustrující. Měli jsme Kamikadze a nemohli ho přitom usvědčit.

Vyšetřovatelé už na mě ráno čekali na stanici a já věděl, že to bude dlouhý den plný utrpení. Vyslýchali mě lidé z Oddělení pro vnitřní záležitosti, z městského policejního ředitelství a také Mike Kersee z kanceláře okresního prokurátora.

Nevšímej si toho blázince kolem sebe, připomínal jsem si znovu, ale má vlastní rada moc nezabírala.

Kolem třetí se ukázal okresní prokurátor osobně. Ron Coleman je vysoký, atletický muž; mnohokrát jsme spolu pracovali, když dělal kariéru v kanceláři okresního prokurátora. Vždycky jsem ho znal jako svědomitého a dobře informovaného zastávce zdravého rozumu. Nikdy se moc politicky neangažoval, takže to pro všechny bylo jako blesk z čistého nebe, když ho starosta Monroe jmenoval okresním prokurátorem. Monroe ale rád lidi šokuje.

Coleman oznámil: „Pan Shafer už má obhájce a je to jedna z nejjasnějších hvězd naší galaxie. Není jím nikdo jiný než Jules Halpern. Halpern je nejspíš také autorem té teorie, že podezřelý jste vy - což nejste, pokud vím.”

Vytřeštil jsem na Colemana oči. Nemohl jsem uvěřit tomu, co právě řekl. „Pokud vím? Co má tohle znamenat, Rone?”

Prokurátor pokrčil rameny. „My do toho nejspíš půjdeme s Cathy Fitzgibbonovou na naší straně. Myslím, že je to náš nejlepší právní poradce. Doplníme ji Lyndou Coleovou a možná i Stephenem Aptem, kteří jsou také špička. To je moje stanovisko k dnešnímu ránu.”

Všechny tři žalobce jsem znal a měli dobrou pověst, zvlášť Fitzgibbonová. Byla to mladá krev, ale byli bezpochyby neúnavní, chytrí a svědomití - podobně jako Coleman sám.

„To zní, jako byste se chystal na válku, Rone.”

Přikývl. „Jak říkám, Shaferovým právníkem je Jules Halpern. Málokdy prohrává. Vlastně si ani nevzpomínám, že by někdy prohrál

tak velkou při, jako je tahle. Všechny beznadějně případy odmítá, Alexi."

Podíval jsem se Colemanovi přímo do očí. „Máme krev Patsy Hamptonové na vrahových kalhotách. Máme krev v odpadu v koupelně a vsadím se, že do večera se najdou Shaferovi otisky někde v autě Hamptonové. Možná budeme mít i to drátěné ramínko, kterým ji uškrtil. Rone?"

„Ano, Alexi. Víím, co chceš říct. Znáím tvoji otázku. Je stejná jako moje."

„Shafer *má* diplomatickou imunitu. Tak proč si vzal Julese Halperna?"

„To je ztraceně dobrá otázka, která nás napadla oba. Řekl bych, že si Halperna najal, aby dosáhl naprostého zproštění obvinění."

„Máme hmatatelné důkazy. V koupelně ze sebe *smýval krev Patsy Hamptonové*. Její zbytky jsme našli v umyvadle."

Coleman přikývl a opřel se v křesle. „Není mi jasné, proč se v tom objevil Jules Halpern. Ale jsem si jistý, že se to brzy dozvíme."

„Taky se obávám," řekl jsem.

Ten večer jsem se rozhodl odejít ze stanice zadním východem pro případ, že by venku na Alabama Avenue číhali novináři. Když jsem vyšel ven, vyskočil zpoza rohu malý, plešatější muž v zeleném obleku.

„Tohle je nejlepší způsob, jak se nechat zastřelit," varoval jsem ho. Ani jsem moc nežertoval.

„Riziko povolání," zašišlal. „Poslové se nestřílejí, detektive."

Pousmál se a podal mi bílou dopisní obálku. „Alexi Crossi, právě jste převzal předvolání. Pěkný večer, detektive," popřál mi. Pak se ztratil tak náhle, jak se objevil.

Otevřel jsem obálku a rychle přeběhl dopis očima. Teď jsem věděl, proč se případu ujal Jules Halpern a proti čemu stojíme.

Byla na mě podána žaloba v občanskoprávním řízení pro „neoprávněné zatčení" a „urážku na cti" plukovníka Geoffreyho Shafera. Výše požadovaného odškodnění byla padesát milionů dolarů.

Kapitola 77

NÁSLEDUJÍCÍ RÁNO jsem byl předvolán do kanceláře právního oddělení okresu Columbia. Napadlo me, že z toho nekouká nic dobrého. V klubovkách z červené kůže tam už seděli prokurátoři James Dowd a Mike Kersee.

Stejně tak i velitel detektivů Pittman, který se svého sedadla v první řadě sehrál úplné představení. „Chcete mi tvrdit, že se Shafer díky své diplomatické imunitě může vyhnout stíhání před trestním soudem, ale zároveň může jít k *občanskému* soudu podat žalobu pro neoprávněné zatčení a urážku na cti?"

Kersee přikývl. „Ano, pane, přesně tak to je. Naši diplomaté požívají stejné imunity v Anglii a kdekoliv jinde ve světě. Neexistuje politický nátlak, který by Brity přinutil ho imunity zbavit. Shafer je válečný hrdina z bitvy o Falklandy. Zároveň má dobrou pověst u tajné služby, i když se zdá, že v poslední době měl nějaké problémy."

„Jaké problémy?" zeptal jsem se.

„*To nám nikdo neřekne.*"

Pittman nepřestával týrat právníky. „A co ten šašek z té pobaltské ambasády, který najel do kavárny na chodníku? *Ten* k soudu šel."

Mike Kersee pokrčil rameny. „To byl jen řadový zaměstnanec z nevýznamné země, která pro nás nic neznamená. V případě Anglie tohle ale udělat nemůžeme."

„Proč sakra ne?" zamračil se Pittman a udeřil pěstí do opěradla křesla. „Anglie už stejně stojí za hovno."

Na psacím stole zazvonil telefon a Dowd zvedl ruku, aby nás utišil. „To bude nejspíš Jules Halpern. Říkal, že zavolá v deset a ten parchant je přesný jak hodinky. Jestli to bude on, pustím ho na reproduktor. I když to bude nejspíš tak příjemné jako cpát si do zadku kaktus."

Dowd zvedl sluchátko a asi půl minuty si s obhájcem vyměňoval zdvořilosti... pak ho Halpern přerušil. „Řekl bych, že musíme probrat důležitější věci. Mám dneska docela nabitý program. Jsem si jistý, že vy jste na tom stejně, pane Dowde."

„Ano, pojďme k věci," souhlasil Dowd a zvedl černé, kudrnaté obočí. „Jak víte, policie má tu výsadu zatknout kohokoliv, kdo jí pro

to poskytně důvod. Tohle není jen občanskoprávní záležitost, pane obhájce -"

Halpern nenechal Dowda domluvit. „*Ne* v případě, že ta osoba prokáže, že má diplomatickou imunitu, což můj klient udělal. Plukovník Shafer stál ve dveřích bytu své *terapeutky*, mával průkazem britské tajné služby a jasně říkal, že má imunitu."

Dowd si hlasitě vzdychl do telefonu. „Na jeho kalhotách byla krev, pane obhájce. Je to vrah a k tomu vrah policistky. Myslím, že se k tomu nedá nic víc říct. Co se urážky na cti týče, policie má také nezadatelné právo informovat tisk, pokud dojde ke spáchání vážného zločinu."

„Takže prohlášení velitele detektivů před novináři - a dalšími pěti miliony po celém světě - nemůže být pokládáno za urážku na cti?"

„Přesně tak, nemůže. To je výsada policie i v případě, že se jedná o tak významnou veřejnou osobnost, jako je váš klient."

„Můj klient není *veřejná* osobnost, pane Dowde. Je to soukromá osoba. Je to agent tajné služby. Jeho živobytí, ne-li jeho život sám, závisí na tom, jestli může pracovat v utajení."

Prokurátor byl už rozčilený, možná proto, že Halpernovy odpovědi byly tak klidné. „Dobře, pane Halperne. Tak proč nám vlastně voláte?"

Halpern se odmlčel dost dlouho na to, aby vyvolal Dowdovu zvědavost. „Můj klient mě pověřil, abych vám učinil velmi neobvyklou nabídku. Velmi silně jsem ho od toho zrazoval, ale on trvá na svém právu tak postupovat."

Dowd se zatvářil poděšeně. Poznal jsem, že nečekal žádnou nabídku k dohodě. Ano já ne. O co tady šlo?

„Pokračujte, pane Halperne," vybídl ho Dowd. Poplašeně těkal očima po místnosti. „Poslouchám vás."

„To bych řekl, že posloucháte, stejně jako vaši ctění kolegové."

Naklonil jsem se dopředu, aby mi neuniklo ani jedno slovo.

Jules Halpern přešel ke skutečnému důvodu svého telefonátu. „Můj klient chce, aby se vyloučila jakákoliv možnost, že by proti němu byla vznesena občanskoprávní žaloba."

Vykulil jsem oči. Halpern se chtěl ujistit, že na něj nikdo nepodá žalobu u občanského soudu poté, co skončí proces u trestního soudu.

Zřejmě si vzpomněl na O. J. Simpsona, kterého jeden soud osvobodil, aby u druhého přišel na mizinu.

„To je nemožné!“ vykřikl Dowd. „To absolutně nepřípadá v úvahu. V žádném případě.“

„Poslouchejte mě. Je tady možnost, jinak bych o tom ani nemluvil. Pokud bude zaručeno, co žádá, a pokud budeme ujištěni, že trestní řízení proběhne rychle, můj klient se *vzdá své diplomatické imunity*. Ano, slyšíte dobře. Geoffrey Shafer chce prokázat svou nevinu u trestního soudu. Vlastně na tom trvá.“

Dowd užasle kroutil hlavou. Stejně tak i Mike Kersee. Udiveně se na mě podíval přes místnost.

Nikdo z nás nemohl uvěřit tomu, co jsme se právě od obhájce dozvěděli.

Geoffrey Shafer chtěl jít k soudu.

Kniha čtvrtá

POKUS A OMYL

Kapitola 78

DOBYVATEL SLEDOVAL její práci na High Street už skoro šest týdnů. Stala se jeho posedlostí, ženou jeho snů. Věděl o ní všechno, co potřeboval. Cítil -věděl - že se začíná chovat jako Shafer. Vždyť ostatní na tom byli stejně, ne?

Ta dívka se jmenovala Noreen Anne a před dlouhou dobou - přesně *před třemi lety* - přijela do Londýna z irského Corku se snem stát se modelkou na světové úrovni.

Bylo jí tehdy sedmnáct, měřila skoro metr sedmdesát pět, byla štíhlá, blond a podle všech mužů v jejím okolí byla její tvář jako stvořená pro obálky módních časopisů nebo dokonce pro filmové plátno.

Co tedy dělala v půl druhé v noci na High Street? Přemýšlela o tom, zatímco se koketně usmívala a občas zamávala na muže zírající z pomalu projíždějících aut, která kroužila po High Street, De Vere Gardens a Exhibition Road.

Tehdy si o ní mysleli, že je hezká, to ano -jenom ne dost hezká pro obálky britských a amerických časopisů, a ne dost dobrá, aby se mohla stát manželkou nebo aspoň milenkou.

No, přinejmenším měla plán, o kterém si myslela, že je dobrý. Od chvíle, kdy začala šlapat ulici, si Noreen Anne už našetřila skoro dva tisíce liber. Ještě tak tři tisíce a bude se moci vrátit do Irska. Tam si otevře malý kosmetický salon, protože už poznala tajemství krásy a věděla toho hodně o marných snech.

A tak jsem zatím tady před hotelem Kensington Palace, pomyslela si, a mrzne mi můj hezkej zadek.

„Promiňte, slečno,“ zaslechla a rychle se otočila. Neslyšela nikoho přicházet.

„Nemohl jsem si nevšimnout, že tady stojíte. Jste neobyčejně krásná. Ale to vy jistě víte, že?"

Jakmile Noreen Anne spatřila, kdo ji oslovil, ulevilo se jí. Tenhle jí nemohl ublížit, ani kdyby chtěl. Ona by ublížila *jemu*, kdyby na to přišlo.

Byl starý, mezi šedesáti a sedmdesáti, nechutně tlustý a seděl na vozíku.

A tak s ním šla - s Dobyvatelem.

To všechno byla součást hry.

Kapitola 79

AMERIČANÉ SLÍBILI rychlý průběh procesu, ale od vraždy detektivky Hamptonové už uběhlo pět měsíců. Alex Cross navštívil několikrát Bermudy, ale stále ještě neměl ani tušení, kam zmizela Christine. Shafer byl na svobodě, ale drželi ho zkrátka. Od vraždy Hamptonové nehrál. Hra her stála a on z toho šílel.

Shafer právě seděl ve svém černém jaguáru zaparkovaném před soudní budovou a cítil nadšení. Byl celý žhavý čelit obvinění z promyšlené vraždy prvního stupně. Pravidla hry byla daná, a to se mu líbilo.

Napětí týdnů výslechů pro něj bylo stále živou vzpomínkou. Vychutnal si každý okamžik. Předběžné výsledky, předcházející výběru poroty, měly rozhodnout, které důkazy budou předloženy při procesu; probíhaly v prostorné kanceláři soudce Michalea Fescoa. Pravidla určil soudce, takže byl svým způsobem rozhodčí. Jak úžasné, jak skvělé.

Shaferův právník Jules Halpern tvrdil, že Shafer byl v domácí ordinaci doktorky Cassadyové jako pacient, takže měl plné právo na soukromí. „Toto soukromí bylo narušeno. Za prvé, doktorka Cassadyová odmítla pustit detektiva Crosse a další dva policisty dovnitř. Za druhé, plukovník Shafer ukázal detektivovi svůj průkaz, který dokazoval, že pracuje pro britskou ambasádu a má diplomatickou imunitu. Cross přesto vtrhl do bytu. Vzhledem k tomu všechny získané důkazy - pokud tam vůbec nějaké důkazy získány byly - jsou výsledkem nezákonné prohlídky.“

Soudce Fescos si vyžádal zbytek dne na zvážení a následující ráno oznámil své rozhodnutí. „Když jsem poslouchal obě strany, zdálo se mi, že celá problematika je jednoznačná, a nikoliv neobvyklá v případě vraždy. Jistě že pan Shafer má diplomatickou imunitu. Podle mého názoru nicméně detektiv Cross nejednal nezákonně, když vstoupil do bytu doktorky Cassadyové. Věděl, že byl spáchán závažný trestný čin. Doktorka Cassadyová otevřela dveře a poskytla detektivu Crossovi výhled na oděv pana Shafera. Plukovník Shafer trvá na tom, že jeho diplomatická imunita měla zabránit detektivu Crossovi ve vstupu.“

Mám v úmyslu dovolit obžalobě použít šaty, které měl plukovník na sobě v noci, kdy došlo k vraždě, stejně jako krev na koberci přede dveřmi bytu, jako důkaz.

Obžaloba může také použít jakýkoliv důkaz, který byl nalezen v podzemní garáži jak v autě detektivky Hamptonové, tak v autě plukovníka Shafera," pokračoval soudce Fescue a přešel ke klíčové části svého výnosu. „*Nepřipustím* důkazy nalezené od okamžiku, kdy detektiv Cross vstoupil do bytu i přes jasně vyjádřený odpor plukovníka Shafera a doktorky Cassadyové. Jakékoliv důkazy nalezené při následné prohlídce budou zadrženy a nebudou rozhodně přípustné při procesu."

Obžalobě bylo také řečeno, aby se při procesu nijak nezmiňovala o jakýchkoliv jiných nevyřešených vraždách, z jejichž spáchání byl Shafer podezřelý. Porota bude muset vzít na vědomí, že Shafer je vyšetřován jen z vraždy starší detektivky Patsy Hamptonové. Na konci slyšení odešla jak obžaloba, tak obhajoba s pocitem vítězství.

Kamenné schodiště před budovou soudu zaplavoval ráno prvního dne neklidný dav. Shaferovi „příznivci" měli placky s nápisem UK/OK a mávali naškrobenými britskými vlajkami. Ti skvělí blázni ho rozesmáli a tleskal jim rukama nad hlavou. Hrozně se mu líbilo být hrdinou.

Jaké slavné okamžiky. I na to, že byl trochu omámený několika vybranými léky.

Obě strany předvíдалy „slavné vítězství". Právníci jsou zkušení lháři.

Média prezentovala celou šarádu jako „proces desetiletí". Přeháněla jako vždycky, ale přesto ho nadchla. Vzal to za své jako projev obdivu a úcty.

Rozhodl se udělat dojem - na celý svět. Oblékl si šedý oblek od krejčího, na míru šitou košili od Budda a černé polobotky od Lobba. Jen v těch několika prvních okamžicích byl vyfotografován aspoň stokrát.

Kráčel k soudu jako ve snu. Nejkrásnější na tom všem byla skutečnost, že může ztratit všechno.

Soudní síň 4 byla ve čtvrtém patře. Byla největší v budově. Galerie za dvěma dveřmi mohla pojmut sto čtyřicet diváků. Pak

následovala plocha za zábradlím, kde byly umístěny stoly obžaloby a obhajoby. Pak soudní stolice, která zabírala skoro čtvrtinu místnosti.

Přelíčení začalo v deset ráno. Obžalobu vedla asistentka hlavního prokurátora Catherine Marie Fitzgibbonová. Pocítil neodolatelnou chuť ji zabít a přemýšlel, jestli by se mu to mohlo podařit. Chtěl si pověsit její skalp na opasek. Bylo jí jen třicet šest, byla to irská katolička, celkem sexy svým upjatým způsobem, a oddaná vysokým ideálům jako mnoho dalších z jejího rodného ostrova. Potrpěla si na tmavě modré nebo šedé oblečení a na krku měla neodmyslitelný zlatý křížek. V právní komunitě byla známá jako Královna dramatu. Její melodramatické popisy drastických detailů jí měly pomoci získat sympatie poroty. Rozhodně důstojný protivník. A také důstojná oběť.

Shafer seděl u stolu obhájce a snažil se soustředit. Poslouchal, sledoval a procit'oval všechno s takovou ostroostí jako už dlouho ne. Věděl, že se na něj všichni dívají. Jak by mohli odolat?

Shafer tam seděl jako pozorovatel, ale mozek mu pracoval na plné obrátky. Jeho vážený obhájce Jules Halpern začal konečně mluvit a on zaslechl své jméno. Vzbudilo to jeho zájem. To on je přece hvězda, ne?

Julesi Halpernovi nebylo ani padesát, ale u soudu dovedl zapůsobit skvělým dojmem. Vlasy měl obarvené na havraní čern a sčesané dozadu. Na sobě měl oblek od anglického krejčího stejně jako Shafer. Vedle Halperna seděla jeho dcera Jane. Byla vysoká a štíhlá, ale měla černé vlasy svého otce a zahnutý nos.

Jules Halpern měl na tak malého člověka opravdu silný hlas. „Můj klient Geoffrey Shafer je milující manžel. Je to také velmi dobrý otec a shodou okolností se jen půl hodiny *před* vraždou detektivky Patricie Hamptonové zúčastnil oslavy narozenin dvou ze svých dětí.

Plukovník Shafer, jak uslyšíte, je váženým a vyznamenaným příslušníkem britské tajné služby. Je to bývalý voják s neposkvrněnými záznamy.

Plukovník Shafer se nepochybně stal obětí komplotu, protože washingtonská policie potřebovala tento strašný zločin vyřešit za každou cenu. Mohu to dokázat nade vší pochybnost. Pan Shafer byl zatčen proto, že jeden konkrétní detektiv z oddělení vražd má vážné osobní problémy a ztratil kontrolu nad situací.

A nakonec - a to je ta nejdůležitější věc - plukovník Shafer *chce* být zde. Není tu proto, že musí; má diplomatickou imunitu. Geoffrey Shafer je zde, aby očistil své jméno." Shafer se málem postavil a provolal mu slávu.

Kapitola 80

ÚMYSLNĚ A PROZŘETELNĚ jsem vynechal první a pak i druhý a třetí den soudního cirkusu. Nechtěl jsem se vydat na pospas světovému tisku a veřejnosti víc, než bylo nezbytně nutné. Sám jsem si připadal, jako bych byl souzen.

Chladnokrevný vrah seděl před soudem, ale má vyšetřování pokračovala. Stále mi zbývalo vyřešit vraždy Jane Doeových a zmizení Christine. Chtěl jsem se ujistit, že Shafer neodejde od soudu jako svobodný člověk a hlavně jsem se zoufale chtěl dozvědět pravdu o Christinině zmizení. Musel jsem to vědět. Nejzoufalejší jsem byl z toho, že jsem kvůli diplomatickým čachrům nemohl vyslechnout Shafera. Dal bych nevímco za několik hodin, které bych s ním mohl strávit.

Proměnil jsem jižní konec naší půdy ve válečný stan. Stejně tam nahoře byla přemíra nevyužitého prostoru. Oprášil jsem starý mahagonový stůl. Znovu jsem zapojil starobyklý větrák, aby se na půdě vůbec dalo vydržet - hlavně brzy ráno a pozdě večer, kdy jsem tam nahoře ve své poustevně udělal vždy nejvíc práce.

Na stůl jsem položil svůj notebook a na zdi přišpendlil různobarevné karty z kartotéky, abych měl stále na očích hlavní body vyšetřování. V několika velkých, pokroucených krabicích jsem měl zbytek: každý kousek stopy Christinina zmizení a všechno, co jsem našel v případě Jane Doeových.

Případy vražd za několik let vytvořily propletenou hádanku, která neměla jednoduché řešení. Snažil jsem se hrát složitou hru se zručným protivníkem, ale neznal jsem pravidla té hry. V tom byla Shaferova nespravedlivá výhoda.

V zápisnicích Patsy Hamptonové jsem našel několik užitečných poznámek, které mě přivedly k rozhovoru s Michaellem Ormsonem, chlapcem, který mluvil po Internetu se Shaferem o *Čtyřech jezdcích*. Dál jsem úzce spolupracoval s Chuckem Hufstedlerem z FBI. Chuck se cítil provinile, že dal prvotní stopu Patsy Hamptonové, přestože jako první jsem za ním přišel já. Využil jsem jeho pocitu viny.

Jak FBI, tak Interpol prováděly aktivní pátrání po té hře na Internetu. Sám jsem navštívil nespočetné chaty, ale nenašel nikoho,

kdo by o té záhadné hře věděl. Shafer byl odhalen jen díky tomu, že riskoval a mluvil na chatu o tom, o čem neměl. Zajímalo mě, jestli riskoval ještě nějak jinak.

Hned po Shaferově zatčení ve Farragutu jsme obrátili naruby jeho jaguár a také jsem strávil skoro hodinu u něj doma - než jeho právník zjistil, že tam jsem. Mluvil jsem s jeho ženou Lucy a synem Robertem, který se mi svěřil, že jeho otec hraje hru zvanou *Čtyři jezdci* už sedm nebo osm let.

Ani manželka, ani syn neznali ostatní hráče. Nevěřili, že by Geoffrey Shafer udělal něco špatného.

Syn o svém otci mluvil jako o největším poctivci na světě. Lucy Shaferová tvrdila, že je to dobrý člověk a zdálo se, že tomu i věří.

V Shaferově pracovně jsem našel časopisy o hrách stejně jako desítky sad hracích kostek, ale žádný fyzický důkaz, který by ho s tou hrou spojoval. Shafer byl opatrný; dokázal dobře zamést stopy. Pracoval přece pro tajnou službu. Nedokázal jsem si ho představit, jak hází kostkami, aby si vybral oběť, ale možná v tom bylo vysvětlení pro odlišnosti ve vraždách jednotlivých Jane Doeových.

Jeho obhájce Jules Halpern si halasně stěžoval na mou invazi do Shaferova domu, a pokud bych tam našel nějaké důkazy, určitě by nebyly povoleny při přelíčení. Naneštěstí jsem neměl dost času a Shafer byl příliš chytrý na to, aby v domě nechal něco inkriminujícího. Jednu velkou chybu už udělal; bylo nepravděpodobné, že by udělal další.

Občas, velmi pozdě v noci, když jsem pracoval na půdě, jsem se na chvíli zarazil a zavzpomínal na něco, co souviselo s Christine. Byly to bolestivé a smutné vzpomínky, ale já se těšil na chvíli, až mě z nich nebude nic vyrušovat. Některé noci jsem scházel dolů na verandu, usedal k pianu a hrál písně, které se nám oběma líbily - *Nezapomenutelná, Měsíční svit, Tak úžasná*. Stále jsem si dokázal vybavit, jak vypadala, zvláště když jsem ji navštívil doma - vybledlé džínsy, bosá chodidla, tričko nebo její oblíbený žlutý svetr a kostěný hřeben v dlouhých vlasech, které vždy voněly šamponem.

Nechtěl jsem se litovat, ale nemohl jsem se přestat cítit na umření. Stále jsem byl ve slepé uličce a neznal žádný způsob jak zjistit, co se Christine stalo. Nemohl jsem to tak nechat.

Paralyzovalo mě to, ochromovalo, cítil jsem se prázdný a k smrti unavený. Věděl jsem, že musím něco udělat se svým životem, ale nešlo to. Potřeboval

jsem alespoň nějaké odpovědi. *Je Christine součástí hry?* ptal jsem se donekonečna sám sebe. Byl jsem tou hrou posedlý.

Jsem já její součástí?

Věřil jsem, že ano. A vlastně jsem i doufal, že ona také. Spatřoval jsem v tom jedinou naději, že by mohla být ještě naživu.

Kapitola 81

A TAK JSEM SE STAL HRÁČEM opravdu bizarní hry, která mě nutila přizpůsobit se. Začal jsem tvořit vlastní pravidla. Přibral jsem nové hráče. Hrál jsem jen proto, abych vyhrál.

Chuck Hufstedler z FBI mi pomáhal i nadále. Čím víc jsem s ním mluvil, tím víc jsem si uvědomoval, kolik pro něj detektivka Hamptonová znamenala. Její smrt a zmizení Christine nás spojily.

V pátek večer jsem po shlédnutí *Zorra* s Nanou a dětmi vyšplhal na půdu. Potřeboval jsem si prověřit ještě nějaká fakta, než půjdu do postele.

Zapnul jsem počítač, připojil se na síť a uslyšel povědomý vzkaz: *Máte poštu*. Od oné noci na Bermudách mě ta slova pokaždé vyděsila.

Byla to odpověď Sandy Greenbergové na můj e-mail. Pracovali jsme spolu na případu pana Smithe a spřátelili se. Požádal jsem ji, aby pro mě prověřila několik věcí.

ZAVOLEJ MI KDYKOLIV DNESKA VEČER, ALEXI. TVOJE PROTIVNÁ ZARPUTILOST SE MOŽNÁ VYPLATILA. JE ŽIVOTNĚ DŮLEŽITÉ, ABYS ZAVOLAL.

SANDY.

Vytočil jsem Sandino číslo do Evropy a ona zvedla telefon po druhém zazvonění. „Alexi? Myslím, že jsme jednoho z nich našli. Ten tvůj mizerný nápad zabral. Shafer tu hru hrál aspoň s jedním ze svých bývalých kámošů z MI6. Trefil ses.”

„Jseš si jistá, že je to jeden z hráčů?” zeptal jsem se.

„Skoro na sto procent,” opáčila. „Právě tady sedím a dívám se na Durerův obraz *Čtyři jezdci* na monitoru svého počítače. Jak víš, ti jezdci jsou Dobytel, Hladomor, Válka a Smrt. Pěkně hnusná parta. Udělala jsem, o co jsi mě požádal. Promluvila jsem s pár lidmi z MI6, kteří zjistili, že Shafer a ten chlápek byli pravidelně ve spojení přes počítač. Mám taky všechny tvoje poznámky, jsou velmi dobré. Nemůžu ani uvěřit, na co jsi všechno přišel tam v koloniích. Jseš to ale hlavička.”

„Díky," řekl jsem. Nechal jsem Sandy pár minut vypovídat. Už před časem mi došlo, jak je osamělá, a i když je někdy trochu popudlivá, miluje společnost.

„Ten chlápek si dal jméno Dobyvatel. Žije v Dorkingu, v anglickém Surrey," oznámila mi Sandy. „Jmenuje se Oliver Highsmith, a než šel do důchodu, pracoval v MI6. Alexi, řídil několik agentů v Asii v době, kdy tam byl Shafer. Shafer pracoval pod ním. Tady je teď osm ráno. Proč *tomu parchantovi nezavoláš?*" navrhla Sandy. „Nebo mu pošli e-mail. Dám ti na něj adresu, Alexi."

Začal jsem uvažovat o ostatních hráčích hry *Čtyři jezdci*. Jsou opravdu čtyři, nebo se ta hra tak jenom jmenuje? Kdo jsou ti hráči? Jak se ta hra vlastně hraje? Přenášejí všichni nebo alespoň ještě někdo své fantazie do skutečného života?

Můj vzkaz Dobyvateli byl jednoduchý a přímý a doufal jsem, že ho moc nevyděsí.

DRAHÝ PANE HIGHSMITHI!

JSEM DETEKTIV Z ODDĚLENÍ VRAŽD VE WASHINGTONU. SHÁNÍM INFORMACE O PLUKOVNÍKU GEOFFREYM SHAFEROVI. PODLE MÝCH ZPRÁV PRO VÁS SHAFER PRACOVAL V ASII. ČAS JE DŮLEŽITÝ. POTŘEBUJI VAŠI POMOC. KONTAKTUJTE PROSÍM DETEKTIVA ALEXE CROSSE.

Kapitola 82

Překvapilo mě, když odpověď přišla skoro okamžitě. Oliver Highsmith - Dobyvateľ - musel být napojený na Internet, když přišla moje zpráva.

VÍM DOBRĚ, KDO JSTE, DETEKTIVE CROSSI, PROTOŽE SHAFERŮV PROCES ZAJÍMÁ MÉDIA NEJEN V ANGLII, ALE PO CELÉ EVROPĚ. ZNÁM G. S. UŽ SKORO DVACET LET. OPRAVDU KRÁTCE PRACOVAL PODE MNOU. JE TO SPÍŠ ZNÁMÝ NEŽ BLÍZKÝ PŘÍTEL, TAKŽE MOHU JEN TĚŽKO ODHADNOUT, JESTLI JE VINEN, NEBO NEVINEN. SAMOZŘEJMĚ DOUFÁM V TO DRUHÉ.

TEĎ K VAŠÍ OTÁZCE NA ČTYŘI JEZDCE. TA HRA - A JE TO JEN HRA, KTERÁ SE HRAJE VE FANTAZII, DETEKTIVE - JE VELMI NEOBVYKLÁ V TOM, ŽE VŠICHNI HRÁČI JSOU ZÁROVEŇ ROZHODČÍMI. KAŽDÝ Z NÁS ŘÍDÍ SVŮJ VLASTNÍ OSUD, SVŮJ VLASTNÍ PŘÍBĚH. SHAFERŮV PŘÍBĚH JE SNAD NEJNEOBVYKLEJŠÍ.

JEHO POSTAVA, JEZDEC NA BÍLÉM KONI - SMRT - JE VELMI SPATNÁ. NĚKDO BY MOŽNÁ ŘEKL ZTĚLESNĚNÉ ZLO.

NICMÉNĚ MUSÍM DODAT PÁR DŮLEŽITÝCH VĚCÍ. VŠECHNY ZMÍNKY O VRAŽDÁCH SE V NAŠÍ HŘE OBJEVILY VŽDY NĚKOLIK DNÍ PO ZPRÁVÁCH V NOVINÁCH. VĚŘTE MI, BYLO TO PEČLIVĚ PROVĚŘENO POTÉ, CO BYL C.S. OBVINĚN. VZBUDILO TO DOKONCE POZORNOST INSPEKTORA JONESE Z TAJNÉ SLUŽBY V LONDÝNĚ, PROTO MĚ PŘEKVAPUJE, ŽE JSTE S TÍM NEBYL DOSUD SEZNÁMEN. NAVŠTÍVIL MĚ KVŮLI C. S. A BYL ZŘEJMĚ NAPROSTO SPOKOJEN, PROTOŽE SE UŽ NEVRÁTIL.

OSTATNÍ HRÁČI - KTEŘÍ BYLI TAKÉ PROVĚŘENI TAJNOU SLUŽBOU - JSOU VE HŘE REPREZENTOVÁNI POZITIVNÍMI POSTAVAMI. A JAK JSEM ŘEKL, ČTYŘI JEZDCE JSOU JEN HRA. MIMOCHODEM, VĚDĚL JSTE, ŽE PODLE NĚJAKÝCH VĚDECKÝCH VÝZKUMŮ EXISTUJE PÁTÝ JEZDEC. NEMOHL BYSTE TO BÝT VY, DOKTORE CROSSI?

PRO VAŠI INFORMACI - JMÉNO KONTAKTU

V TAJNÉ SLUŽBĚ JE PAN ANDREW JONES. VĚŘÍM, ŽE POTVRDÍ PRAVDIVOST MÝCH SLOV. JESTLI BUDETE CHTÍT POKRAČOVAT V NAŠEM ROZHOVORU, JE TO NA VAŠE VLASTNÍ RIZIKO. JE MI 67, JSEM V DŮCHODU A JSEM DRBNA. PŘEJI VÁM HODNĚ ŠTĚSTÍ VE VAŠEM PÁTRÁNÍ PO PRAVDĚ A SPRAVEDLNOSTI. SAMOTNÉMU MI TO CHYBÍ.

DOBYVATEL

Přečetl jsem si zprávu několikrát. „*Hodně štěstí ve vašem pátrání?*“ Bylo to myšleno tak ironicky, jak to znělo? A byl jsem teď také hráč - pátý jezdec?

Kapitola 83

NÁSLEDUJÍCÍ TÝDEN jsem chodil k soudu každý den a stejně jako mnoho dalších lidí jsem si vypěstoval na procesu závislost. Jules Halpern byl ten nejlepší řečník, kterého jsem kdy u soudu viděl, ale Catherine Fitzgibbonová byla také dobrá. Verdikt bude záviset na tom, komu porota víc uvěří. Bylo to divadlo, hra. Vzpomněl jsem si, jak jsem jako dítě sledoval s Nanou seriál ze soudního prostředí, zvaný *Obhájci*. Každý díl začínal vypravěč hlubokým hlasem, který říkal něco jako: „Systém americké justice má daleko k dokonalosti, ale přesto je to nejlepší systém justice na světě.“

To je možná pravda, ale když jsem seděl v soudní síni ve Washingtonu, nemohlo mě nenapadnout, že celý proces, soudce, porota, právníci a všechna ta pravidla tvoří jen další hru, že Geoffrey Shafer si už naplánoval další kroky a vychutnává každý okamžik procesu, vedeného proti němu.

Stále ovládal hrací plochu. Byl rozhodčí a určoval pravidla. Věděl to on i já.

Sledoval jsem, jak Jules Halpern hladce vede výslechy, které měly vyvolat dojem, že jeho monstrózní, psychopatický klient je nevinný jako novorozeně. Nebyl problém při nich usnout, i když mně osobně nikdy nic důležitého neuniklo, protože všechny důležité body se donekonečna opakovaly.

„Alex Cross...”

Zaslechl jsem své jméno a znovu se soustředil na Julese Halperna. Ukazoval zvětšenou fotografii, která se objevila v *Postu* den po vraždě. Fotografii pořídil jeden z nájemníků Farragutu a prodal ji novinám.

Halpern se naklonil ke svědkovi, kterým byl Carmine Lopes, noční vrátný v domě, kde byla zavražděna Patsy Hamptonová.

„Pane Lopesi, ukáži vám důkaz obhajoby číslo písmeno J, fotografii mého klienta a detektiva Alexe Crosse. Byla pořízena v desátém patře na chodbě brzy po tom, co bylo objeveno tělo detektivky Hamptonové.”

Zvětšenina byla dost velká, abych ze svého místa ve čtvrté řadě rozeznal většinu detailů. Ta fotografie mě šokovala pokaždé, když jsem ji viděl.

Shafer na ní vypadal, jako by vystoupil ze stránek módního magazínu. Ve srovnání s ním jsem ve svých špinavých a potrháných šatech vypadal jako vagabund. Právě jsem měl za sebou šílený maraton ze ZOO a nález těla ubohé Patsy v podzemní garáži. Pěsti jsem měl zaťaté a vypadalo to, jako bych na Shafera rozzuřeně řval. Fotografie někdy lžou. Bylo mi jasné, že tak pobuřující fotografie může na porotu snadno zapůsobit.

„Je tohle dobrá ukázka toho, jak ty dvě osoby vypadaly v půl jedenácté večer?“ zeptal se Halpern dále vrátného.

„Ano, pane. Tak to bylo. Přesně tak si to pamatuji.“

Jules Halpern přikývl, jako by to byla životně důležitá informace, kterou slyší poprvé. „Popsal byste nyní, *svými vlastními slovy*, jak doktor Cross tehdy vypadal?“ zeptal se.

Vrátný zaváhal a zdálo se, že ho ta otázka trochu zmátla. Mě ne. Věděl jsem, kam Halpern míří.

„Byl špinavý?“ vypálil Halpern tu nejjednodušší možnou otázku.

„Špinavý... jistě.“

„Byl zpocený?“ pokračoval obhájce.

„Zpocený... ano. Potili jsme se všichni. Asi z toho, jak jsme byli v garáži. Byla to opravdu horká noc.“

„Teklo mu z nosu?“

„Ano, pane.“

„Byly šaty detektiva Crosse nějak potřhané, pane Lopesi?“

„Ano, byly. Potřhané a špinavé.“

Jules Halpern se nejprve podíval na porotu a pak na svého svědka. „Byly na šatech detektiva Crosse skvrny od krve?“

„Ano... jistě že byly. Toho jsem si všiml nejdřív, té krve.“

„Měl krev ještě někde jinde, pane Lopesi?“

„Na rukou. To se nedalo přehlédnout.“

„A co pan Shafer, jak vypadal ten?“

„Byl čistý. Vypadal docela klidně a rozvážně.“

„Viděl jste na panu Shaferovi nějakou krev?“

„Ne, pane. Žádnou krev jsem neviděl.“

Halpern přikývl a obrátil se k porotě. „Pane Lopesi, který z těch dvou mužů vypadal spíš jako někdo, kdo právě spáchal vraždu?”

„Detektiv Cross," odpověděl vrátný bez váhání.

„Námitka!" vykřikla Žalobkyně, ale škoda už byla napáchána.

Kapitola 84

TO ODPOLEDNE MĚLA OBHAJOBA v plánu předvolat velitele detektivů George Pittmana. Catherine Fitzgibbonová věděla, že je Pittman na seznamu svědků a pozvala mě, abych s ní poobědval. „Jestli máte před Pittmanovým výstupem chuť k jídlu," dodala.

Catherine byla chytrá a pečlivá. Dostala za mříže skoro stejně zločinců, kolik jich Jules Halpern osvobodil. Sešli jsme se na pár sendvičů v přeplněném občerstvení poblíž soudní budovy. Ani jeden z nás nebyl Pittmanovou přítomností při procesu nadšený. Bylo těžké sedět a jen se dívat, jak obhajoba ničí mou pověst detektiva, a teď ještě Pittman...

Catherine se zakousla do obrovského sendviče, ze kterého jí na prsty vytekla hořčice. Usmála se. „Špatně se to jí, ale stojí to za to. Vy a Pittman se nemáte moc v lásce, co? Možná by se spíš dalo říct, že se přímo nenávidíte?"

„Je to silná averze a je vzájemná," odpověděl jsem. „Už několikrát se pokusil mě dostat. Myslí si, že ohrožuji jeho kariéru."

Catherine zaútočila na svůj sendvič. „Hmmm, to je tedy nápad. Byl byste lepší velitel detektivů?"

„Nekandidoval bych a nevzal bych to, kdyby mě vybrali. Nelíbilo by se mi sedět zavřený v kanceláři a hrát politický ping-pong."

Catherine se zasmála. Je jedna z lidí, kteří dokáží najít vtip skoro ve všem. „Je to opravdu skvělé, Alexi. Obhajoba předvolává velitele detektivů, jako by to byl *jejich* svědek. V seznamu je uvedený jako svědek druhé strany, ale nemyslím, že to tak doopravdy je."

Catherine a já jsme dojedli sendviče. „Dobře, půjdeme se podívat, co má dneska pan Halpern v rukávu," řekla.

Na začátku odpoledního sezení prezentoval Jules Halpern opatrný a podrobný přehled Pittmanovy dosavadní kariéry. Právnická fakulta, čtyřicet let u policie a také medaile za statečnost od tří různých starostů.

„Veliteli Pittmane, jak byste popsal záznamy detektiva Crosse?" zeptal se Halpern.

Nadskočil jsem na sedadle. *Už je to tady*, pomyslel jsem si.

„Detektiv Cross spolupracoval na několika komplikovaných případech, které naše oddělení vyřešilo," řekl a nechal to tak. Nebyla to právě chvála, ale ani to nebyl útok.

Halpern moudře přikývl. „Co, pokud vůbec něco, změnilo v poslední době jeho výkon?"

Pittman se podíval mým směrem a odpověděl: „Žena, se kterou se stýkal, zmizela, když byli na dovolené na Bermudách. Od té doby to není on, je nesoustředěný, snadno se rozčílí."

Náhle se mi chtělo promluvit před soudem. Pittman nevěděl tu nejdůležitější věc o mně a Christine."

„Veliteli Pittmane, byl detektiv Cross někdy podezřelý v případě zmizení jeho přítelkyně, slečny Christine Johnsonové?"

Pittman přikývl. „To je standardní policejní procedura. Jsem si jistý, že byl vyslýchán."

„Změnil se ale po jejím zmizení jeho postoj k práci?"

„Ano. Nedokáže se soustředit jako dříve. Některé dny vůbec nepříjde do práce... je to všechno v jeho záznamech."

„Byl detektiv Cross vyzván, aby vyhledal odbornou pomoc?"

„Ano."

„Vyzval jste ho vy osobně?"

„Ano. Pracujeme spolu už mnoho let. Byl ve stresu."

„Dá se říct, že je ve *velkém* stresu?"

„Ano. V poslední době neuzavřel ani jeden případ."

Halpern přikývl. „Pár týdnů před zavražděním detektivky Hamptonové jste suspendoval několik detektivů, se kterými se přátelí."

Pittman se zatvářil zkroušeně. „Bohužel ano."

„Proč jste ty detektivy suspendoval?"

„Vyšetřovali případy, kterými nebyli pověřeni."

„Dá se říct, že porušovali pravidla a jednali na vlastní pěst?"

Catherine Fitzgibbonová zvedla ruku na protest, ale soudce Fescoe otázku uznal.

Pittman odpověděl: „To je trochu silný výraz. Pracovali ale bez patřičného dohledu. Vyšetřování toho případu stále probíhá."

„Byl detektiv Alex Cross součástí skupiny, která porušovala pravidla při řešení vražd?"

„Nejsem si jistý. Ale celou situaci jsem s ním probral. Měl jsem pocit, že by suspendování za daných okolností neunesl. Varoval jsem ho, a dál se tím nezabýval. Byla to chyba," přiznal Pittman.

„Nemám další otázky."

Není třeba, pomyslel jsem si.

Kapitola 85

KDYŽ TEN VEČER Shafer odešel od soudu, měl pocit, že létá. Myslel si, že vyhrál svou hru. Byl pekelně maniodepresivní a cítil se dobře i špatně. Parkoval v tmavé garáži pod domem, ve kterém bydlela Boo Cassadyová. Většina maniodepresivních psychotiků nepostřehne příznaky počínajícího záchvatu, ale Shafer o nich věděl. Jeho „spirály“ rostly a rostly.

Ironie a nebezpečí návratu do jejího domu mu neunikly. Chtěl ten večer jet do Southeast, ale přišlo mu to příliš riskantní. Nemohl se vypravit na lov - teď ne. Měl na mysli něco jiného - několik dalších tahů ve své hře.

Bylo to neobvyklé, i když ne bezprecedentní, aby se obžalovaný z vraždy prvního stupně volně pohyboval po ulicích, ale byla to jedna z podmínek jeho odmítnutí imunity. Měla snad obžaloba nějakou jinou možnost? Vůbec žádnou. Kdyby s tím žalobce nesouhlasil, dal by mu tím propustku z vězení.

Shafer šel do výtahu za nájemníkem, kterého už tam několikrát viděl, a vyjel k bytu doktorky Cassadyové. Stiskl zvonek. Cekal. Slyšel kroky na parketách. Ano, první jednání dnešního představení může začít.

Věděl, že se na něj dívá kukátkem, stejně jako sledovala Alexe Crosse ten večer, kdy zemřela Patsy Hamptonová. Viděl Boo několikrát po svém propuštění, ale pak se s ní vídat přestal.

Když ji přestal navštěvovat, nezvládla to. Volala mu do práce, pak domů a nepřetržitě na telefon do auta, dokud si nezměnil to pitomé číslo. Připomínala mu tu kozu, kterou hrála Glenn Closeová v *Osudové přitažlivosti*.

Přemýšlel, jestli ji stále ještě může ovládat. Nebyla to hloupá žena a v tom byl největší problém. Moc přemýšlela. Většině mužů, hlavně hloupým Američanům, to vadilo, což ji přivádělo k šílenství.

Přitiskl obličej k chladnému dřevu dveří. Začal hrát svou roli.

„Měl jsem strach se s tebou vidět, Boo. Nedokážeš si představit, jaké to bylo. Jediná chyba a byl by se mnou konec. A nejhorší na tom je, že jsem nevinný. Vždyť ty to víš. Tu noc jsem s tebou celou cestu z mého domu k tobě mluvil. Víš, že jsem tu detektivku nezabil, Boo.

Elizabeth? Boo? Prosím, řekni něco. Aspoň mi vynadej. Ulev si... Doktorko?"

Neodpověděla. Vlastně byl raději. Mohl si jí alespoň víc vážit.

„Víš přesně, čím procházím. Jsi jediná, kdo rozumí mým záchvatům. Potřebuju tě, Boo. Víš, že jsem maniodepresivní a rozštěpený, nebo jak mému stavu vy psychiatri říkáte. Boo?"

Pak se Shafer rozplakal, což ho málem rozesmálo. Hlasitě, bolestně vzlykal. Padl na kolena a držel se za hlavu. Věděl, že je lepší herec než spousta těch přeplacených šmíráků, které viděl ve filmech.

Dveře bytu se pomalu otevřely. „Boo je tady," zašeptala. „Ubohého Geoffa něco bolí? Jaká škoda."

To je ale děvka, pomyslel si, ale musel se s ní vidět. Bude brzy svědčit. Ten večer ji potřeboval a potřeboval její pomoc v soudní síni.

„Ahoj Boo," zašeptal.

Kapitola 86

DRUHÉ JEDNÁNÍ večerního představení.

Upřeně se na něj dívala velkýma hnědýma očima, které vypadaly jako jantarové korály, takové, jaké se prodávají v jejích luxusních obchodech. Zhubla, ale o to mu připadala víc sexy. Na sobě měla modré kraťasy a elegantní tričko z růžového hedvábí.

„Ublížils mi jako ještě nikdo předtím," zašeptala.

Soustředil se, aby nevypadl z role a neohrozil svůj oskarový výkon. „Bojoval jsem za svůj život. Přisahám, že dokážu myslet jen na sebevraždu. Neslyšelas, co jsem říkal? A kromě toho, chceš snad, aby tvoje fotografie byly zase ve všech novinách? Copak to nechápeš? To proto jsem se ti vyhýbal."

Povýšeně a smutně se zasmála. „To se stane stejně, až budu svědčit. Všude, kam půjdu, budou určitě fotografové."

Shafer zavřel oči. „Takže máš příležitost mi to všechno oplatit."

Zavrtěla hlavou a zamračila se. „Dobře víš, že bych to neudělala. Ach Geoffe, proč jsi mi aspoň nezavolal? Jsi takovej parchant."

Shafer svěsil hlavu jako kající chlapec. „Víš sama, jak blízko jsem byl zhroutení, než se tohle stalo. Teď je to ještě horší. Čekáš snad, že se budu chovat zodpovědně a dospěle?"

Ironicky se usmála. Na stolku za ní uviděl ležet knihu: *Muž a jeho symboly*. Carl Jung. Jak případné. „Ne, asi ne, Geoffe. Co chceš? Léky?"

„Potřebuju tě. Chci tě objímat, Boo. To je všechno."

Tu noc mu dala, co chtěl. Milovali se jako zvířata na šedé sametové pohovce, kterou používali její klienti, pak v houpacím křesle ve stylu JFK, kde sedávala při sezeních ona. Vzal si její tělo - a její duši.

Pak mu dala léky - antidepresiva, analgetika; většinou vzorky, které stále dokázala získat od svého exmanžela psychiatra. Shafer nevěděl, jak to mezi nimi vypadá, ale upřímně řečeno ho to nezajímalo. Spolkl u ní trochu libria a píchl si Vicodin.

Pak si vzal Boo znovu a vášnivě se milovali nazí v kuchyňském koutě. *Na řeznickém špalku*, napadlo ho.

Odjel od ní kolem jedenácté. Uvědomil si, že se cítí hůř, než když tam jel. Věděl ale, co udělá. Věděl to ještě před svou návštěvou u Boo. Ty ubožáky to přivede k šílenství. Všechny. Tisk. Porotu.

A teď třetí jednání.

Kapitola 87

NĚCO PO PŮLNOCI mi zazvonil telefon a to, co jsem se dozvěděl, mě okamžitě zvedlo z postele. Za pár minut už jsem se řítíl ve svém starém porsche s kvílející sirénou po Rock Creek Parkway.

Do Kaloramy jsem přijel v 12:25. Po celé ulici parkovaly ambulance, policejní vozy a televizní dodávky.

Několik Shaferových sousedů postávalo před jeho velkým, drahým domem a pozorovalo tu strašidelnou scénu. Nemohli uvěřit tomu, co se děje v jejich luxusní čtvrti.

Vzduch naplňovalo bzučení několika policejních vysílaček. Nad hlavami už visely vrtulníky tisku a televize. Hned za mnou zaparkoval nákladák s nápisem CNN.

Připojil jsem se k detektivovi jménem Malcolm Ainsley, který stál na předním trávníku. Znali jsme se už z jiných případů, a dokonce i z několika večírků. Náhle se otevřely dveře Shaferova domu.

Dva muži ze záchranky vynášeli ven nosítka. Zazářily reflektory a zableskly se objektivy kamer.

„To je Shafer," řekl mi Ainsley. „Ten zkurvysyn se pokusil zabít, Alexi. Podřezal si zápěstí a narval se práškama. Všude se válely prázdný krabičky od léků. Musí mít ale dobrou pud sebezáchovy. Sám si zavolał o pomoc."

Měl jsem o Shaferovi dost informací, které jsem získal před procesem, abych dokázal dost přesně odhadnout, co se asi stalo. Nejprve mě napadlo, že trpí nějakým rozštěpením osobnosti, které způsobuje maniodepresivní záchvaty. Druhá možnost byla cyklotymie, jež se může projevovat množstvím hypomanických záchvatů stejně jako depresivními symptomy. Mohla by ji doprovázet přehnaná sebedůvěra, snížená potřeba spánku, nadměrný zájem o aktivity přinášející „rozkoš" a zvýšený zájem o cílené aktivity - v Shaferově případě možná intenzivní snaha vyhrát svou hru.

Pohyboval jsem se jako ve zlém snu, tom nejhorším, jaký jsem si dokázal představit. Poznal jsem jednoho z lidí ze záchranky, Ninu Disesaovou. Několikrát už jsem s ní pracoval v Georgetownu.

„Dostali jsme se k tomu parchantovi právě včas," řekla Nina. „Je to špatné, co?"

„Vážně míněný pokus?" zeptal jsem se jí.

Nina pokrčila rameny. „Těžko říct. Zápěstí si podřízl docela dobře. I když jenom levé. A pak ty prášky -*spousta* prášků, vzorky pro doktory."

Nedůvěřivě jsem zavrtěl hlavou. „Ale nakonec zavolal o pomoc, ne?"

„Podle jeho ženy a syna, kteří slyšeli volání z jeho pracovny „Táta potřebuje pomoc. Táta umírá. Táta je na tom zle."

„No, tak v *tomhle* má rozhodně pravdu. Táta je tom nepředstavitelně zle. Táta je magor až na půdu."

Došel jsem k červenobílé ambulanci. Po celé ulici blikaly blesky fotoaparátů. Nemohl jsem jasně uvažo-

vat. *Všechno je pro něj hra. Ty oběti v Southeast, Patsy Hamptonová, Christine. A teď tohle. Zahrává si dokonce i s vlastním životem.*

„Puls je silný," zaslechl jsem, když jsem se přiblížil k ambulanci. Viděl jsem, jak uvnitř jeden za zdravotníků kontroluje EKG. Slyšel jsem pípání přístroje.

Pak jsem uviděl Shaferovu hlavu. Vlasy měl slepené potem a byl bílý jako list papíru. Díval se na mě a snažil se zaostřit. Pak mě poznal.

„To jste mi udělal vy," vyrazil ze sebe a pokusil se posadit na nosítkách. „Zničil jste mi život kvůli své kariéře. Za to můžete vy! Ach bože, má ubohá rodina. Co se nám to stalo?" Televizní kamery zachytily jeho oskarový výkon beze zbytku. Přesně jak to Geoffrey Shafer předpokládal.

Kapitola 88

PROCES BYL KVŮLI SHAFEROVU POKUSU o sebevraždu odročen. Celý cirkus zřejmě znovu nezačne dřív než následující týden.

Média zatím šlela a celá záležitost plnila titulní stránky novin, jako *Washington Post*, *New York Times* a *USA Today*. Alespoň mi to ale poskytlo čas zvážít některé nové aspekty. Shafer byl dobrý - bože, jak dobrý v tom byl.

Skoro každou noc jsem mluvil se Sandy Greenbergovou. Pomáhala mi sbírat informace o ostatních hráčích. Dokonce si zašla promluvit s Dobyvatelem. Řekla, že pochybuje, že by Oliver Highsmith byl vrah. Táhlo mu na sedmdesát, měl nadváhu a byl upoutaný na vozík.

Ten večer mi Sandy zavolala domů v sedm. Sandy je dobrá kamarádka. Bylo jasné, že kvůli mně zůstala dlouho vzhůru. Vzal jsem si to v soukromí své půdní pracovny.

„Navštíví tě Andrew Jones z tajné služby," oznámila mi svým obvyklým úsečným způsobem. „Není to skvělá zpráva? Vlastně je celý žhavý se s tebou sejít. Neřekl to přímo, ale zdá se mi, že nemá plukovníka Shafera zvlášť v lásce. A nejlepší na tom je, že je ve Washingtonu. Je to velká ryba ve špionážním rybníku. Je velmi dobrý, Alexi, a je to rovný chlap."

Poděkoval jsem Sandy a hned jsem zavolal Jonesovi do hotelu. Zvedl sluchátko ve svém pokoji. „Haló? Tady Andrew Jones. Kdo je tam, prosím?"

„Tady detektiv Alex Cross z washingtonské policie. Právě jsem mluvil se Sandy Greenbergovou. Jak se máte?"

„Dobře, výborně. Vlastně ne, sakra. Už jsem měl lepší týdny a měsíce. Vlastně sedím tady v pokoji a doufám, že mi zavoláte. Nechtěl byste se se mnou sejít, Alexi? Víte o nějakém místě, kde bychom nebyli moc na ráně?"

Navrhl jsem jeden bar na ulici M za půl hodiny a dorazil tam o pár minut dříve. Poznal jsem Jonese podle popisu z telefonu. „Ramenatý, svaly, rudý v obličeji. Něco jako bývalý hráč rugby - i když jsem ho

nikdy nehrál, ani jsem se na tu pitomost nedíval. Jo, a taky rudé vlasy a knír. To by mělo pomoci, ne?"

Pomohlo to. Sedli jsme si do tmavého boxu. Během následujících pětácti minut mě Jones seznámil s několika důležitými věcmi, mezi něž patřila politika a zvyky v anglické tajné službě a policii, dobré jméno otce Lucy Shaferové, jeho postavení v armádě a touha vlády vyhnout se ještě horšímu skandálu než byl současný zmatek.

„Alexi, jestli je pravda, že jeden z našich agentů spáchal chladnokrevnou vraždu na svém postu v zahraničí a britská tajná služba o tom nic nevěděla, byl by z toho skandál jako hrom. Ale kdyby MI6 o skutcích plukovníka Shafera něco *věděla*! To je naprosto nepředstavitelné."

„A věděla?" zeptal jsem se. „Nastala ta nepředstavitelná situace?"

„Na to vám neodpovím, Alexi - víte dobře, že nemůžu. Ale jsem připravený vám pomoci, jak jen bude v mých silách."

„Proč?" zeptal jsem se a pak pokračoval: „Proč až teď? Vaši pomoc jsme potřebovali ještě předtím, než začal tenhle proces."

„To je dobrá otázka. Jsem připravený vám pomoci, protože vy teď máte informace, které by mohli rozpoutat peklo. Jste zasvěcený do *nepředstavitelného*."

Nic jsem na to neřekl. Tušil jsem, na co naráží.

„Objevil jste fantasy hru zvanou *Čtyři jezdci*. Jsou v ní čtyři hráči včetně Shafera. Víme, že už jste kontaktoval Olivera Highsmitha. Co zatím zřejmě nevíte, ale nakonec byste to stejně zjistil, je, že všichni hráči jsou bývalí nebo současní agenti. Takže Shafer může být jen začátek našich problémů."

„A všichni čtyři vraždí?" zeptal jsem se.

Andrew Jones neodpověděl. Nemusel.

Kapitola 89

„MYSLÍME SI, že hra pochází z Bangkoku, kde tři ze čtyř hráčů pracovali v roce devadesát jedna. Čtvrtý z nich, Highsmith, byl instruktor George Bayera, který má ve *Čtyřech jezdcích* roli Hladomoru. Highsmith vždycky pracoval v Londýně."

„Povězte mi něco o Highsmithovi," vyzval jsem ho.

„Jak jsem řekl, byl vždycky v londýnské centrále. Byl to skvělý analytik a pak také vedl několik agentů. Je to velmi chytrý chlapík."

„Prohlašuje, že *Čtyři jezdci* jsou jen neškodná hra."

„Možná pro něj, Alexi. Možná říká pravdu. Od roku osmdesát pět je na vozíku. Autonehoda. Žena ho opustila. Je to hora sádla, skoro sto čtyřicet kilo. Pochybuji, že se potlouká po špinavých částech Londýna a vraždí ženy. Z toho přece podezíráte Shafera tady ve Washingtonu? Vraždy Jane Doeových?"

Jones měl pravdu, a já to nepopíral. „Víme, že je zapletený v několika vraždách a myslím si, že jsme ho už skoro měli. Vybíral si oběti v taxíku bez licence. Ten taxík jsme našli. Ano, víme o něm, Andrew."

Jones sepal své štíhlé prsty a sešpulil rty. „Myslíte, že Shafer ví, jak blízko jste se s detektivkou Hamptonovou dostali?"

„Možná ano, ale byl také vystavený velkému tlaku. Udělal pár chyb, které nás dovedly do bytu, který si pronajal."

Jones přikývl. Zdálo se, že toho o Shaferovi ví spoustu, což mi napovědělo, že ho také sledoval. Sledoval snad také mě?

„Jak myslíte, že mohli reagovat ostatní hráči na fakt, že se Shafer přestal ovládat?" zeptal jsem se.

„Jsem si jistý, že je to vyděsilo. Jak by také ne? Pro všechny představoval velké riziko. A stále představuje." Jones pokračoval: „Takže máme Shafera, který s největší pravděpodobností páchá vraždy tady ve Washingtonu, a přenáší tak své fantazie do skutečného života. A Highsmith, který něco takového dělat nemůže, ale je něco jako dohlížitel. Pak je zde muž jménem James Whitehead na Jamajce, kde ale nedošlo k žádným vraždám na způsob Jane Doeových. Prověřili jsme to pečlivě. A pak je tu George Bayer na Dálném východě."

„A co Bayer? Předpokládám, že jste ho také vyšetřovali.“

„Jistěže. V jeho záznamech není nic zvláštního, ale je tu incident, možná spojitost, ze které by se dalo vycházet. Vloni v Bangkoku zmizely dvě dívky, které pracovaly ve striptýzovém baru v Pat Pongu. Prostě se rozplynuly v hlučných ulicích plných lidí. Jedné bylo šestnáct a byla striptérka, druhé osmnáct, prostitutka. Alexi, našli je přitlučené hřebíky k sobě v misionářské pozici a na sobě měly jen podvazky a punčochy. I ve starém dobrém Bangkoku to způsobilo docela poprask. Nepodobá se to těm dvěma dívkám, které jste našli zavražděné v Eckingtonu?“

Přikývl jsem. „Takže máme přinejmenším dvě nevyřešené vraždy Jane Doeových v Bangkoku. Vyslýchal někdo Bayera?“

„Nevyslýchal, ale sledujeme ho. Pamatujete si na tu politiku a strach ze skandálu, o kterých jsem se zmiňoval? Vyšetřování Bayera a ostatních probíhá, ale máme do určité míry svázané ruce.“

„Já ruce svázané nemám,“ doplnil jsem. „To tím chcete říct, že? To ode mě čekáte? Proto jste se se mnou dneska večer setkal?“

Jones zvažněl. „Tak to ve světě chodí. Můžeme na tom teď pracovat spolu. Jestli vy pomůžete nám... já vám slibuji, že udělám všechno, abych zjistil, co se stalo s Christine Johnsonovou.“

Kapitola 90

PROCES POKRAČOVAL DŘÍVE, než jsem čekal -vlastně už následující středu. Tiskem proběhly spekulace o tom, jak vážná vlastně byla zranění, která si Shafer přivodil. Ani špetka perverzního zájmu veřejnosti o tento případ nepřišla nazmar.

Zdálo se nemožné odhadnout výsledek, což byla skutečnost, kterou jsem se nechtěl nechat moc deprimovat. Já i Shafer jsme toho rána seděli v nacpané soudní síni. Shafer byl bledý a slabý - a samozřejmě objekt sympatií. Nemohl jsem z něj spustit oči.

Všechno bylo čím dál podivnější. Aspoň mně se to zdálo. Byl předvolán seržant Walter Jamieson, který byl na policejní akademii, když jsem tam chodil já. Učil mě a stále tam pracoval a učil ostatní. Nemohl jsem pochopit, proč byl předvolán jako svědek v případě vraždy Patsy Hamptonové.

Jules Halpern přistoupil ke svědkovi a v ruce držel otevřenou tlustou knihu.

„Přečtu vám něco z učebnice *Zajištění místa činu: detektivova příručka*, kterou jste napsal před dvaceti lety a kterou stále používáte při výuce: *„Je nezbytně nutné, aby detektiv nenarušil místo činu, dokud nebyly přivolány - posily, jejichž úkolem je zajistit důkazy nezbytné pro obžalobu. Po celou dobu na místě činu musí nosit rukavice.*“ Napsal jste to, seržante Jamiesone?“

„Ano, napsal. Asi tak před dvaceti lety.“

„Stále si za tím stojíte?“ zeptal se Halpern.

„Ano, samozřejmě. Mnoho věcí se změnilo, ale tahle ne.“

„A slyšel jste dřívější výpověď, že detektiv Cross měl rukavice jak v autě detektivky Hamptonové, tak v bytě doktorky Cassidyové?“

„Ano, tu výpověď jsem slyšel. Také jsem četl zápis pro velkou porotu.“

Halpern zapnul zpětný projektor v soudní síni. „Věnujte prosím pozornost otiskům číslo jedna-sedm-šest a dva-jedenáct, dodané kanceláří obžaloby. Vidíte je?“

„Číslo jedna-sedm-šest a dva-jedenáct. Vidím je.“

„Tyto otisky jsou označené *Spona opasku detektivky Hamptonové: identifikace: Alex Cross/Pravý palec a Levá strana palubní desky: identifikace: Alex Cross/Levý ukazováček*. Co tohle znamená? Můžete nám ta označení vysvětlit?"

„Znamená to, že na opasku detektivky Hamptonové a na palubní desce jejího auta byly nalezeny otisky prstů detektiva Crosse."

Jules Halpern se odmlčel na celých deset vteřin a pak pokračoval: „A mohli bychom na základě toho dojít k závěru, že by Alex Cross sám mohl být náš vrah?"

„Námitka!" vykřikla Catherine Fitzgibbonová.

„Beru otázku zpět," řekl obhájce. „Skončil jsem."

Kapitola 91

PRÁVNÍCI OBOU STRAN se nepřestávali objevovat u Larryho Kinga i v jiných televizních šou a vychloubali se, že jejich vítězství je „jasná věc“. Když jste je poslouchali, vypadalo to, že ani jedna strana nemůže prohrát.

V soudní síni měl Jules Halpern výraz a gesta přetékající sebedůvěrou a rozhodností. Měl případ pevně v ruce. Vypadal jako žokej, který žene svého koně přímo k vítězství.

Soudní zřízenec vstal a oznámil: „Obhajoba předvolává pana Williama Payaze.“

To jméno mi nic neříkalo. Kdo to má být?

Žádný ohlas v soudní síni. Nikdo nepředstoupil.

Diváci se rozhlíželi po místnosti. Stále žádná reakce. Kdo je ten záhadný svědek?

Soudní zřízenec zopakoval o trochu hlasitěji: „Pan Payaz. Pan William Payaz.“

Dvoukřídlé dveře do sálu se náhle otevřely a dovnitř vstoupil cirkusový klaun. Lidé na galerii si začali hlasitě šeptat a několik z nich se zasmálo. To je svět, ve kterém žijeme: nic než cirkus.

Klaun došel na místo pro svědky a soudce Fescoe si okamžitě povolal obhajobu i obžalobu ke konzultaci. Následovala ohnivá debata, kterou nikdo z nás nemohl slyšet. Záležitost s klaunem byla zjevně vyřešena ve prospěch obhajoby. Po složení přísahy byl klaun kvůli záznamu dotázán na jméno.

Zvedl pravou ruku v bílé rukavici a řekl: „Billy.“

Soudní zřízenec se zeptal: „Příjmení, prosím?“

Klaun odpověděl: „Křestní jméno Hloupý. Příjmení Billy. Hloupý Billy. Nechal jsem si úředně změnit jméno.“ Obrátil se a usmál na soudce.

Pak to převzal Jules Halpern, který ke klaunovi přistupoval se vši vážností a úctou. Nejprve položil otázku na klaunovu kvalifikaci, která byla slušně zodpovězena. Pak se zeptal: „A co vás sem dnes přivádí?“

„Dělal jsem večírek pro pana Shafera v Kaloramě onu osudnou noc vraždy. Byla to oslava pátých narozenin jeho dvojčat. Dělal jsem

pro ně večírek, už když jim byly čtyři. Přinesl jsem to na videu, chcete se podívat?" řekl, jako by mluvil k davu tříletých dětí.

„Samozřejmě," souhlasil Jules Halpern.

„Námitka!" vykřikla Catherine Fitzgibbonová.

Videokazeta byla uznána i přes námitky obhajoby a další konzultaci se soudcem. Noviny už dříve napsaly, že Julesi Halpernovi se podařilo soudce Fescoa zastrašit. Opravdu to tak vypadalo.

Kazeta začínala strhujícím záběrem na klaunovu pomalovanou tvář. Když se kamera vzdálila, všichni poznali, že to byl obraz na klaunově dodávce, která parkovala před domem z červených cihel se skleníkem připojeným k hlavní budově. Shaferův dům.

Další scéna ukazovala Hloupého Billyho, jak zvoní u předních dveří, kde se mu podařilo překvapit Shaferovy děti.

Ještě jednou podala obžaloba námitku proti videozáznamu. Následovala další konzultace. Právníci se vrátili na svá místa a kazeta pokračovala.

Pak ke dveřím přiběhly ostatní děti na večírku. Klaun rozdával hračky z pytle pověšeného přes rameno - plyšáky, panenky, jasné červená hasičská auta.

Hloupý Billy pak předváděl kouzla a žertovné kousky na verandě, ze které byl výhled na zahradu za domem. Byla to hezká zahrada, porostlá pomerančovníky, bílými popínavými růžemi, jasmínovými keři a bujnou zelenou trávou.

„Počkejte! Zaslechl jsem něco z venku!" otočil se klaun ke kameře. Rozběhl se a zmizel ze záběru.

Všechny děti běžely za ním s očima plnými radosti a zvědavosti.

Zpoza rohu se objevil smetanově bílý poník, na kterém seděl Hloupý Billy.

Ale když klaun sesedl, děti zjistily, že klaunem je vlastně Geoffrey Shafer! Všechny z toho byly úplně bez sebe a nejvíc Shaferova dvojčata. Doběhla ke svému milovanému otci a objala ho.

Následovaly dojemné záběry dětí, jak jedí nanuky a hrají si. Záběry Shafera, jak se směje a hraje si s dětmi. Tušil jsem, že konečný střih videozáznamu proběhl pod dohledem Julese Halperna. Bylo to velmi přesvědčivé.

Dospělí hosté vřele děkovali Shaferovým za krásný večírek. Chválili Geoffreye Shafera a jeho ženu, jací jsou výborní rodiče. Shafer, už ne v klaunském kostýmu, ale v elegantním modrém obleku, chválu skromně přijímal. Převlékl se do stejných šatů, ve kterých byl později zatčen ve Farragutu.

Kazeta končila rozesmátými a opravdu krásnými dvojčaty, která říkala do kamery, jak moc milují svého tátu a mámu za to, že jim „splnili jejich sen“. Rozsvítila se světla. Soudce vyhlásil krátkou přestávku.

Měl jsem hrozný vztek, že to video bylo puštěno. Shafer z toho vyšel jako skvělý otec a taková *oběť*.

Celá porota se usmívala stejně jako Jules Halpern. Mistrovsky předtím argumentoval, že kazeta prokáže, v jakém stavu mysli byl Shafer těsně před vraždou Patsy Hamptonové. Halpern byl tak dobrý řečník, že v jeho podání zněl ten nestoudný návrh video pustit logicky.

Shafer sám se usmíval na celé kolo spolu se svou ženou a synem. Náhle mi došlo, že Shafer na večírku svých dětí jel na bílém koni. Byl Smrt ze *Čtyř jezdců*.

Všechno to pro něj bylo divadlo a hra, jako jeho celý život.

Kapitola 92

NĚKDY SE MI CHTĚLO ZAVŘÍT OČI, abych neviděl, co se děje v soudní síni. Chtěl jsem, aby bylo všechno jako předtím, než se objevil Kamikadze.

Catherine Fitzgibbonová odvedla s každým svědkem poctivý kus práce, ale zdálo, že soudce při každé příležitosti zvýhodňuje obhajobu. Začalo to při předběžném líčení a pokračovalo i při procesu.

Lucy Shaferová byla předvolána brzy odpoledne. Scéna ze života dokonalé Shaferovy rodiny byla stále v živé paměti členů poroty.

Snažil jsem se pochopit podivný a matoucí vztah Lucy Shaferové k jejímu manželovi do okamžiku, kdy jsem ji poprvé potkal v noci vraždy Patsy Hamptonové. Jaká to byla žena, která mohla žít s monstrem jako Shafer a nevědět o tom? Bylo možné, že si prostě nepřipouštěla jasná fakta? Nebo tam bylo něco jiného, co ji motivovalo nebo nějak drželo v Shaferově zajetí? Za dobu své terapeutické praxe jsem viděl snad všechny druhy manželských svazků, ale nic podobného.

Výslech vedla Jane Halpernová, která vypadala stejně přesvědčená o vítězství jako její otec. Byla vysoká a štíhlá, s černými vlasy jako hřebíky, svázanými červenou stuhou. Bylo jí dvacet osm, jen čtyři roky po právnické fakultě univerzity Yale, ale vypadala starší a rozumnější.

„Paní Shaferová, jak dlouho se znáte se svým mužem?“

Lucy Shaferová promluvila tichým, ale jasným hlasem. „Znám Geoffreyho po většinu svého dospělého života. Můj otec byl jeho velícím důstojníkem v armádě. Myslím, že mi bylo teprve čtrnáct, když jsem Geoffreyho potkala poprvé. Byl o devět let starší. Vzali jsme se, když mi bylo devatenáct, po mém druhém ročníku v Cambridge. Jednou, když jsem se učila na zkoušky, se objevil na univerzitě ve vojenské uniformě - s naleštěnou šavlí, medailemi, nablýskanými jezdeckými botami - přímo uprostřed knihovny. Měla jsem na sobě vytahaný svetr nebo nějakou podobnou příšernost a už celé dny jsem si neumyla vlasy. Geoff mě uklidnil, že na tom

nezáleží. Vůbec se nestaral o to, jak vypadám. Řekl mi, že mě miluje a vždycky bude. Musím přiznat, že ten slib dodržel."

„To je krásné," poznamenala Jane Halpernová dojatě, jako by tu historku ještě neslyšela. „A zůstal tak romantický i nadále?"

„Ach ano, možná ještě víc. Není týden, aby mi nepřinesl květin, nebo třeba krásný šátek značky Hermes, které sbírám. A pak jsou tu naše ,au' výlety."

Jane Halpernová pokrčila nos a její černé oči se zaleskly. „Co jsou ,au' výlety?" zeptala se s nezkrotnou zvědavostí hostitelky v ranní televizní šou.

„Geoff mě vezme do New Yorku, do Paříže nebo domů do Londýna a pak chodíme po obchodech, dokud ho nezačnou bolet nohy. Je velice štědrý."

„A také dobrý manžel?"

„Nejlepší, jakého si můžete představit. Hrozně pracovitý, ale ne tolik, aby zapomínal na svou rodinu. Děti ho zbožňují."

„Ano, to jsme poznali ráno z toho filmu, paní Shaferová. Byl ten večírek neobvyklá událost?"

„Ne. Geoffrey pořádá večírky v jednom kuse. Je velmi zábavný, plný života a překvapení. Je to citlivý a velmi tvůrčí člověk."

Pohlédl jsem na porotu. Úplně porotce okouzila a nemohli z ní spustit oči. Byla velmi věrohodná. Dokonce i já jsem vycítil, jak moc svého manžela miluje a hlavně věří, že on miluje ji.

Jane Halpernová vymačkala ze svědectví všechno, co se dalo. Nemohl jsem jí to mít za zlé. Lucy Shaferová byla atraktivní a milá a na první pohled bylo vidět, jak je zamilovaná do manžela a zbožňuje své děti, ale nevypadala jako blázen. Byla prostě žena, která našla muže svých snů a hluboce si ho váží. Ten muž byl Geoffrey Shafer.

Tento nesmazatelný dojem si porotci odnesli večer s sebou domů.

A byla to dokonalá lež, spředená pravým mistrem.

Kapitola 93

KDYŽ JSEM SE VEČER vrátil od soudu domů, probral jsem všechno s Andrewem Jonesem. Pokusil jsem se znovu spojit s Oliverem Highsmithem, ale odpověď zatím nepřišla. Kromě toho se neobjevilo nic nového, co by spojovalo Shafera s vraždami Jane Doeových ve Washingtonu. Nezdálo se, že by Shafer v posledních několika měsících někoho zavraždil.

Po večeři, ke které jsme měli kuře, salát a rebarborový koláč, osvobodila Nana děti od každovečerního mytí nádobí. Místo toho pomáhala mně, abych s ní spolupracoval, a stal se tak jejím „spolušpindírou“, jak jsme tomu říkali.

„Jako za starých dobrých časů,“ prohlásil jsem, když jsem oplachoval pěnu z nádobí v porcelánovém dřezu, stejně starém jako dům sám.

Babička utírala nádobí stejně rychle, jak jsem jí ho podával. Její prsty byly stále bystré jako její mozek. „Ráda bych si myslela, že jsme starší a moudřejší,“ utrousila.

„Tak to nevím. Jsem pořád ten, kdo si máčí ruce ve dřezu.“

„Měla bych ti něco říct,“ obrátila se ke mně Nana s vážnou tváří.

„Tak dobře,“ souhlasil jsem a přestal kalit vodu ve dřezu. „Střílej.“

„Chtěla jsem ti říct, že jsem na tebe hrdá proto, jak snášíš ty strašné věci, které nás postihly. Tvoje síla a trpělivost mě vždycky inspirovaly. Víím, že to má stejný vliv i na Damona a Jannii. Těm nic neunikne.“

Naklonil jsem se nad dřezem. Cítil jsem, že mám chuť se svěřovat. „Tohle je to nejhorší období v mém životě. Je to ještě horší, než když zemřela Maria, jestli je to vůbec možné. Tenkrát jsem aspoň věděl jistě, že je mrtvá, a mohl truchlit. Mohl jsem se s ní rozloučit a znovu se nadechnout.“

Nana obešla dřez a objala mě. Podívala se mi zpříma do očí, jak to dělala od mých devíti let. Řekla: „Začni pro ni truchlit, Alexi. Nech ji jít.“

Kapitola 94

GEOFFREY SHAFER měl atraktivní, milující ženu a do nebe volající nespravedlnost mě hluboce zasáhla. Nedokázal jsem to pochopit ani jako psycholog, ani jako detektiv.

Chytře vedený výslech Lucy Shaferově pokračoval brzy ráno následujícího dne a trval přes hodinu. Jane Halpernová chtěla, aby se porota dozvěděla víc o Lucyiném skvělém manželovi.

Konečně přišla na řadu Catherine Fitzgibbonová. Svým vlastním způsobem byla stejně houževnatá a působivá jako Jules Halpern.

„Paní Shaferová, všichni jsme vás pozorně poslouchali a všechno, co jste říkala, působilo velmi okouzlejícím a idylickým dojmem. Jedna věc mi tady ale nehraje: váš muž se pokusil před osmi dny o sebevraždu. Možná tedy není tak zcela tím, kým se zdá být. Možná není tak vyrovnaný a při smyslech. Možná ho neznáte dost dobře.“

Lucy Shaferová se podívala žalobkyni přímo do očí. „V několika posledních měsících se můj manžel musel dívat, jak jsou jeho život a kariéra v neustálém ohrožení. Nemohl uvěřit, že na něj mohla být vznesena tak strašná obvinění. Tato kafkovská muka ho zdrtila. Nemáte ani tušení, co to znamená ztratit své dobré jméno.“

Catherine Fitzgibbonová se usmála a poznamenala: „Ale jistě, že to vím. Nečetla jste v poslední době *National Enquirer*? To vyvolalo smích v obecnstvu, a dokonce i mezi porotci. Poznal jsem, že se jim Catherine líbí. Mně také.“

Pokračovala: „Není snad pravda, že váš manžel je už mnoho let léčen kvůli depresím? Navštěvuje psychologa, paní Shaferová. Trpí maniodepresivní psychózou, je to tak?“

Lucy zavrtěla hlavou. „To je jen krize středního věku. Nic jiného. Není to nic neobvyklého pro muže v jeho letech.“

„Aha. A dokázala jste mu s tou krizí pomoci?“

„Jistě že ano. I když ne pokud se týkalo jeho práce. Tolik z toho, co všechno dělá, podléhá utajení. To určitě chápete.“

„Zajisté,“ odpověděla prokurátorka a rychle pokračovala: „Takže váš manžel má před vámi mnoho velkých tajemství?“

Lucy se zamračila a probodla lstivou prokurátorku pohledem. „Ve své práci ano.“

„Víte, že navštěvoval doktorku Cassadyovou? Boo Cassadyovou?"

„Jistě že vím. Často jsme o tom mluvili."

„A víte, jak často ji vídal? Řekl vám to? Nebo to bylo *přísně tajné*?"

„Námitka!" vykřikla Jane Halpernová.

„Povoluje se," varoval prokurátorku soudce Fescoe se staženým obočím.

„Promiňte, vaše Ctihodnosti. Promiňte, Lucy. Tak znovu. Jak často asi váš manžel navštěvoval Boo Cassadyovou?"

„Předpokládám, že tak často, jak bylo třeba. A řekla bych, že se jmenuje *Elizabeth*."

„Jednou týdně? Dvakrát? Každý den?" naléhala Fitzgibbonová."

„Myslím, že jednou týdně. Obvykle to bylo jednou týdně."

„Ale vrátní ve Farragutu dosvědčili, že tam vašeho manžela vídali častěji. Průměrně třikrát čtyřikrát týdně."

Lucy Shaferová unaveně zavrtěla hlavou. „Naprosto Geoffreymu důvěřuji. Nedržím ho na uzdě. Rozhodně bych jeho terapeutická sezení *nepočítala*."

„Nevadilo vám, že je doktorka Cassadyová - *Elizabeth* - tak atraktivní žena?"

„Ne. To je absurdní."

Fitzgibbonová se zatvářila překvapeně. „Proč je to absurdní? Mně to tak nepřipadá. Řekla bych, že *mně* by vadilo, kdyby můj manžel navštěvoval dvakrát třikrát čtyřikrát týdně atraktivní ženu v její domácí ordinaci."

Fitzgibbonová rychle pokračovala: „Neznepokojovalo vás, že doktorka Cassadyová poskytovala vašemu manželovi *sexuální terapii*?"

Lucy Shaferová zaváhala a překvapeně pohlédla na svého manžela. *Nevěděla o tom*. Nebylo možné ji nepolitovat.

Jane Halpernová vyskočila ze židle. „Námitka! Vaše Ctihodnosti, není účelem výslechu zjistit, jestli můj klient měl pravidelný mimomanželský pohlavní styk."

Lucy Shaferová se viditelně sebrala. Zjevně byla silnější, než vypadala. Hrála také svou roli? Mohla být jedním z hráčů? Nebo ona a její manžel hráli nějakou úplně jinou hru?

Promluvila: „Chtěla bych na tu otázku odpovědět. Paní prokurátorko, Geoffrey je tak dobrý manžel a otec, že i kdyby měl potřebu navštěvovat sexuální terapeutku a nechtěl mi o tom říct, protože by mi nechtěl ublížit, pochopila bych to.“

„A kdyby spáchal *chladnokrevnou vraždu* - a nechtěl vám o tom říct?“ zeptala se prokurátorka a obrátila se k porotě.

Kapitola 95

ELIZABETH „BOO“ CASSADYOVÉ bylo přes třicet, byla štíhlá, velmi atraktivní a měla lesklé, hnědé vlasy, které nebyly stříhané od doby, kdy byla malá holčička. Byla pravidelnou zákaznicí v obchodech jako Neiman Marcus, Saks, Nordstrom, Bloomingdale's a mnoha dalších luxusních obchodech po Washingtonu. Bylo to znát.

Přezdívkou Boo si vysloužila jako dítě, protože strašně ráda napodobovala zvířata, a pak jí to zůstalo.

Pro své vystoupení u soudu zvolila jednořadový kalhotový kostým. Její oblečení mělo příjemnou barvu kávy a kašmírové smetany. Vypadala jako úspěšný profesionál.

Jules Halpern se jí zeptal na jméno a povolání do záznamu. Byl přátelský, ale věcný, trochu chladnější než u ostatních svědků.

„Doktorka Elizabeth Cassidyová. Jsem psychoterapeutka,“ odpověděla vyrovnaně.

„Doktorko Cassidyová, jak vlastně znáte plukovníka Shafera?“

„Je už léta mým pacientem. Jednou nebo dvakrát týdně mě navštěvuje v mé ordinaci na Woodley Avenue dvacet osm. Po Shaferově pokusu o sebevraždu jsme frekvenci sezení zvýšili.“

Halpern přikývl. „V kolik hodin se sezení konají?“

„Většinou zvečera. Čas závisí na pracovním programu pana Shafera.“

„Doktorko Cassidyová, chtěl bych obrátit vaši pozornost k večeru, kdy byla zavražděna detektivka Hamptonová. Měl s vámi ten večer Geoffrey Shafer sezení?“

„Ano, měl. Od devíti do desíti. Myslím, že ten večer přijel možná o něco dříve, ale sezení bylo domluveno na devátou hodinu.“

„Mohl přijet už v půl deváté?“

„Ne. To není možné. Volal mi ze svého mobilního telefonu a mluvili jsme spolu celou cestu od jeho domu v Kaloramě ke mně. Cítil silný pocit viny za svůj nával špatné nálady před oslavou narozenin svých dcer.“

„Chápu. Byla vaše konverzace s plukovníkem Shaferem přerušena?“

„Ano. Ale jen na chvilku.“

Halpern rychle pokračoval: „Kolik času uplynulo mezi ukončením vašeho hovoru a jeho příchodem do vaší kanceláře?“

„Dvě nebo tři minuty - maximálně pět. Než zaparkoval a vyjel nahoru.“

„Byl Geoffrey Shafer nějak neklidný, když vstoupil do vaší ordinace?“

„Vůbec ne. Vlastně se zdál být v dobré náladě. Jel z vydařeného večírku, který uspořádal pro svá malá dvojčata.“

„Byl udýchaný, napjatý nebo zpocený?“ zeptal se Halpern.

„Ne. Jak říkám, byl klidný. Pamatuji si to velmi jasně. A těsně před vpádem policie jsem si rychle udělala poznámky, abych jeho psychický stav přesně zachytila.“

„Doktorko Cassadyová, všimla jste si krve na oděvu plukovníka Shafera?“

„Ne, nevšimla.“

„Chápu. Neviděla jste na Shaferovi žádnou krev. A když se objevil detektiv Cross, viděla jste nějakou krev na něm?“

„Ano, všimla jsem si tmavých skvrn od krve na jeho košili a saku. Také na jeho rukou.“

Jules Halpern se odmlčel, aby porota mohla všechno patřičně strávit. Pak položil závěrečnou otázku: „Vypadal plukovník Shafer, jako by právě někoho zabil?“

„To rozhodně ne.“

„Nic dalšího nemám,“ oznámil obhájce.

Daniel Weston vedl křížový výslech obžaloby. Ve svých devětadvaceti byl díky své inteligenci stoupající hvězdou - a v kanceláři prokurátora si získal pověst pro svou bezohlednost.

Dan Weston byl také pohledný blondák s ostře řezanými rysy. Fyzicky se hodil k Boo Cassadyové, což byl přesně ten dojem, kterým chtěl zapůsobit.

„Paní Cassadyová, vy jste nebyla *psychiatrem* pana Shafera, že ne?“

Trochu se zamračila, ale pak se jí podařil slabý úsměv. „Ne, psychiatr musí být doktor medicíny. Jsem si jistá, že to víte.“

„A vy nejste doktor medicíny?“

Zavrtěla hlavou. „Nejsem. Mám doktorát ze sociologie. To také víte."

„Jste *psycholog*?" zeptal se Weston.

„Psycholog má obvykle diplom z psychologie, někdy je i Ph.D."

„Máte vy diplom z psychologie?"

„Nejsem psychoterapeutka."

„Chápu. Kde jste studovala na psychoterapeutku?"

„Na Americké univerzitě. Vystudovala jsem s titulem Ph.D. sociální práci."

Daniel Weston na Cassadyovou tvrdě tlačil. Mezi jednotlivými otázkami se ani na vteřinu neodmlčel. „Ta vaše psychoterapeutická ‘ordinace’ ve Farragutu, jak je zařízená?"

„Pohovka, psací stůl, lampa. Vlastně je velmi strohá, i když je tam hodně květin. Mí pacienti shledávají její atmosféru funkční, ale také velmi uklidňující."

„Žádná krabice s papírovými kapesníky vedle pohovky? Myslel jsem, že je nezbytná," ironicky se usmál Weston.

Svědkyňi otázka zjevně podráždila, možná jí dokonce otřásla. „Beru svou práci velmi vážně, pane Westone. Stejně jako mí pacienti."

„Doporučil vás někdo panu Shaferovi?"

„Vlastně jsme se potkali v Národní galerii... na výstavě Picassových erotických kreseb. Tohle bylo podrobně přetřásáno tiskem."

Weston přikývl a pousmál se. „Ano, chápu. Jsou sezení s panem Shaferem erotická? Bavíte se o sexu?"

Jules Halpern vyskočil jako čertík ze škatulky. „Námitka! Lékařské tajemství!"

Mladý prokurátor pokrčil rameny a odhrnul si z čela blond kadeř. „Beru svou otázku zpět. Není problém. Poskytujete sexuální terapii?"

„Ne, neposkytuji. Jak už jsem řekla, jsem psychoterapeutka."

„Ten večer, kdy došlo k vraždě detektivky Hamptonové, probírali jste s Geoffreyem Shaferem -"

Jules Halpern se ozval znovu: „Námitka. Obžaloba se opět ptá na fakta, která jsou předmětem lékařského tajemství-"

Weston nešťastně zvedl ruce. Usmál se na porotce. „Dobře, dobře. Opustím teď posvátné území lékař-

pacient a položím jednoduchou otázku: Měla jste, paní Cassadyová, jako žena, sexuální vztah s panem Shaferem, mužem?"

Elizabeth „Boo" Cassadyová sklonila hlavu a zadívala se do klína.

Daniel Weston se usmál, i když Jules Halpern vznesl proti otázce námitku a soudce Fescue ho podpořil. Weston měl pocit, že dosáhl svého cíle.

Kapitola 96

„PŘEDVOLÁVÁM DETEKTIVA ALEXE CROSSE." Zhluboka jsem se nadechl, soustředil se a prošel širokou uličkou do prostoru pro svědky. Všichni v sále se na mě dívali, ale jediný člověk, kterého jsem opravdu viděl, byl Geoffrey Shafer. Kamikadze. Stále hrál svou roli ublíženého nevinného člověka a já ho chtěl dostat. Nejraději bych vedl jeho křížový výslech sám, položil ty správné otázky, řekl porotě o neuznaných důkazech, aby mohla spravedlnost dopadnout se vší drtivou tíhou.

Bylo těžké poctivě pracovat po tolik let a pak být obviněn z podvodu, falšování důkazů a kdoví čeho ještě. Ironicky jsem právě dostal příležitost obhájit své dobré jméno.

Jules Halpern se na mě srdečně usmál, když jsem usedl na lavici pro svědky. Podíval se mi do očí, pak se rychle ohlédl na porotu a obrátil se zpátky ke mně. Jeho tmavé oči vyzařovaly inteligenci a zdálo se, že je hrozná škoda promarnit jeho talent na Shafera.

„Rád bych na začátek řekl, že je to čest se s vámi setkat, detektive Crossi. Už léta, stejně jako většina porotců, čítám ve washingtonských novinách o případech vražd, které jste pomohl vyřešit. Obdivujeme vaše dosavadní výsledky."

Přikývl jsem a málem se mi podařil vlastní ironický úsměv. „Děkuji. Doufám, že budete obdivovat i mé současné a budoucí výsledky," řekl jsem.

„Doufejme, detektive," reagoval Halpern. Pak pokračoval. Asi půl hodiny jsme se přetahovali, než se zeptal: „Krátce předtím, než jste zatkl plukovníka Shafera, jste utrpěl hroznou osobní tragédií - mohl byste nám k tomu říct něco bližšího?"

Potlačil jsem touhu vyskočit a popadnout toho malého slizouna pod krkem. Naklonil jsem se blíž k mikrofonu a snažil se ovládnout.

„Osoba mně drahá byla unesena, když jsme byli na dovolené na Bermudách. Je stále pohřešovaná. Nevzdal jsem se ještě naděje, že bude nalezena. Každý den se modlím, aby byla ještě naživu."

Halpern soucitně zamlaskal. Byl dobrý a jeho klient také. Nenáviděl jsem Halperna za to, jak využíval to, co se stalo Christine, aby mě znejistil.

„Detektive, byl jste v době vraždy detektivky Hamptonové zpět v aktivní službě?“

„Ano, vrátil jsem se do služby asi týden před tou vraždou.“

„Bylo vám navrženo, abyste zůstal mimo aktivní službu déle?“

„Bylo to ponecháno na mém uvážení. Velitel sice zpochybnil mé schopnosti vrátit se ke svým povinnostem, ale já se rozhodl jinak.“

Halpern zamyšleně přikývl. „Měl snad pocit, že jste v myšlenkách někde jinde? Kdo by vám mohl vyčítat, kdyby tomu tak bylo?“

„Byl jsem rozrušený, a stále jsem, ale mohu pracovat. Prospívá mi to.“

Následovalo ještě několik otázek o stavu mé mysli a pak se Halpern zeptal: „Jak rozrušený jste byl, když jste náhle zjistil, že byla zavražděna detektivka Hamptonová?“

„Dělal jsem svou práci. Byla to ošklivá vražda.“ *Váš klient je řezník. Opravdu ho z toho chcete dostat? Uvědomujete si vůbec, co děláte?*

„Vaše otisky byly na opasku detektivky Hamptonové a na palubní desce jejího auta. Její krev byla na vašich šatech.“

Na okamžik jsem se odmlčel, než jsem znovu promluvil. Pak jsem se to pokusil vysvětlit: „V krční žíle detektivky Hamptonové byla velká rána. Krev byla po celém autě, dokonce i na betonové podlaze garáže. Snažil jsem se detektivce Hamptonové pomoci, ale zjistil jsem, že je mrtvá. Tak se ocitly mé otisky v autě a její krev na mých šatech.“

„Byly stopy krve nahoře vaším dílem?“

„Ne, nebyly. Pozorně jsem si boty prohlédl, než jsem odešel z garáže. Prohlédl jsem si je *dvakrát*. Udělal jsem to, protože jsem *nechtěl* zanést krev nahoru do budovy.“

„Ale byl jste rozrušený, jak jste sám připustil. Byl zavražděn policista. Zapomněl jste si navléci rukavice, když jste poprvé prohlížel místo činu. Na vašich šatech byla krev. Jak si můžete být tak jistý?“

Podíval jsem se mu zpříma do očí a snažil se být tak klidný jako on. „Vím přesně, co se toho večera stalo. Vím jistě, kdo Patsy Hamptonovou chladnokrevně zavraždil.“

Náhle zvedl hlas. „Ne, to nevíte, pane. O to tu jde. Vy *to nevíte*. Když jste plukovníka Shafera prohledával, měl jste s ním fyzický kontakt?”

„Ano.”

„A není možné, že se přitom krev z *vašich* šatů dostalo na *jeho*? Není to pravděpodobné?”

Nedal jsem mu šanci. Nemohl jsem. „Ne, to není možné. Ta krev byla na Shaferových kalhotách, než jsem přišel.”

Halpern se ode mě odvrátil. Chtěl mě znervóznit. Prošel kolem poroty a občas se na mě ohlédl. Položil ještě několik otázek o místě činu a pak řekl: „Doktorka Cassadyová ale žádnou krev neviděla. Neviděli ji ani ti dva policisté, kteří tam byli s vámi - *ne před tím, než jste vstoupil do kontaktu s plukovníkem Shaferem*. Plukovník Shafer telefonoval tři minuty předtím, než se sešel se svou terapeutkou. Šel tam přímo z oslavy narozenin svých dětí. *Nemáte žádný důkaz, detektive Crossi!* Ovšem kromě toho, co jste sám zanesl do bytu doktorky Cassadyové. Nemáte absolutně žádný důkaz, detektive! Zmýlil jste se! Zatkli jste nevinného člověka!”

Jules Halpern znechuceně pokrčil rameny. „Nemám vůbec žádné další otázky.”

Kapitola 97

VYŠEL JSEM ZE SOUDNÍ BUDOVY zadním východem. Dělal jsem to tak většinou, ale toho dne to bylo mimořádně důležité. Chtěl jsem se vyhnout tisku a davům a potřeboval jsem soukromí, abych se ze svého svědectví vzpamatoval.

Právě mi totiž nakopal zadek profesionál v tomhle oboru. Zítra se Cathy Fitzgibbonová pokusí napravit část škody v křížovém výslechu.

Pomalou jsem scházel po zadním schodišti, které obvykle používala údržba a sloužilo také jako nouzový východ.

Bylo mi čím dál jasnější, že Shafer může být zproštěn viny. Měl ty nejlepší právníky a v předběžném řízení jsme přišli o důležitý důkaz.

A opravdu jsem *udělal* velkou chybu na místě činu, když jsem přispěchal Patsy Hamptonové na pomoc a zapomněl si natáhnout rukavice.

Myslel jsem to dobře, ale určitě to vyvolalo pochybnost v myslích porotců. Měl jsem na sobě víc krve než

Shafer. Shaferovi mohla projít vražda a tu myšlenku jsem nesnesl. Cestou dolů po točitých schodech se mi chtělo rvát.

A přesně to jsem udělal. Zařval jsem z plných plic a cítil se lépe, že jsem to ze sebe dostal, i když ta úleva byla jen dočasná.

Po betonových schodech jsem sešel do suterénu soudní budovy. Dlouhou, temnou chodbou jsem zamířil na zadní parkoviště, kde jsem měl své porsche.

Blízko východu na parkoviště chodba prudce zahýbala. Zašel jsem za roh a uviděl ho. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Kamikadze stál přímo přede mnou.

Promluvil jako první. „Jaké představení, doktore Crossi. Takhle se odplížit před šíleným - nebo šlejičím - davem s ocasem mezi nohama? Co ten řev na schodech? Že by zoufalství?"

„Co sakra chcete, Shafere?" zeptal jsem se ho. „Neměli bychom spolu mluvit."

Pokrčil širokými rameny a odhrnul si světlé vlasy z očí. „Myslíte, že se starám o pravidla? Na pravidla já seru. *A co chci?* Očistit své dobré jméno. Chci, aby měla moje rodina klid. To chci.”

„Pak jste neměl zabíjet všechny ty lidi a hlavně Patsy Hamptonovou.”

Shafer se usmál. „Vy jste hodně sebejistý, že? Vlastně to obdivuji. Jednou jsem sám hrál roli hrdiny. Na chvíli je to zajímavé.”

„Ale mnohem zajímavější je být šílený vrah,” podotkl jsem.

„Vidíte? Neustoupíte ze svých zatvrzelých názorů. To miluju. Jste úžasný.”

„To není názor, Shafere. Já to vím a vy také.”

„Tak to dokažte, Crossi. Vyhrajte si ten svůj malicherný případ. Dostaňte mě poctivě před soudem. Dal jsem vám dokonce výhodu domácího hřiště.”

Blížil jsem se k němu; nemohl jsem si pomoci. On stál na místě.

„Pro vás je to všechno jen šílená hra. Pitomce jako vy jsem už potkal. Dostal jsem už lepší, než jste vy. Dostanu i vás.”

Vysmál se mi do očí. „O tom upřímně pochybuju.”

Prošel jsem kolem něj do úzkého tunelu.

Vší silou do mě strčil - *zezadu*. Byl to statný muž, ještě silnější, než vypadal.

Zapotácel jsem se a skoro upadl na kamennou podlahu. Nečekal jsem jeho výbuch vzteku. U soudu ho dokázal zadržet, ale byl příliš blízko pod povrchem. Šílenství a násilí k Shaferovi neodmyslitelně patřilo.

„Tak jděte na to, uhoďte mě. Uvidíme, jestli to dokážete,” ječel na mě. „Zmlaťte mě, jestli to dokážete. Já myslím, že ne.”

Shafer přiskočil ke mně. Byl hbitý a atletický, nejen silný. Jsme skoro stejně velcí a těžcí. Vzpomněl jsem si, že byl důstojníkem v armádě a pak v MI6. Stále se zdál být ve skvělé formě.

Znovu do mě strčil oběma rukama. Hlasitě zavrčel: „Jestli jste dostal i lepší, se mnou to bude sranda. No ne?”

Málem jsem ho udeřil; chtěl jsem. Toužil jsem srazit ho k zemi, rozdrtit ten povýšený výraz v jeho obličeji.

Místo toho jsem ho pevně popadl, hodil jím na stěnu tunelu a držel ho tam.

„Ne teď, a ne tady," zachraptěl jsem. „Neprašším tě, Shafere. Co? Utekls před televizí a tiskem? Ale stejně tě dostanu. Brzy."

Šíleně se zasmál. „Jseš fakt legrační, víš to? Jseš *srandista*. To miluju."

Pustil jsem ho a odcházel temným tunelem. Byla to ta nejtěžší věc, kterou jsem kdy udělal. Chtěl jsem z něj vytlouct odpověď, získat jeho přiznání. Chtěl jsem se dozvědět o Christine. Měl jsem tolik otázek, ale věděl jsem, že by mi neodpověděl. Byl tam, aby mě provokoval, aby si *hrál*.

„Prohráváš... všechno," ozval se za mnou.

Napadlo mě, že bych mohl Shafera na místě zabít.

Už jsem se skoro otáčel, ale neudělal jsem to. Otevřel jsem vrzající dveře a vyšel ven. Do očí se mi zabodlo denní světlo a na okamžik mě oslepilo. Zastínil jsem si oči rukou a vyšel po schodech na parkoviště, kde mě čekalo další nevíтанé překvapení.

Na zadním parkovišti čekalo několik lidí od tisku včetně pár známých reportérů. Někdo je tam poslal; někdo jim dal tip, že odcházím právě tudy.

Ohlédl jsem se na šedé kovové dveře, ale Geoffrey Shafer za mnou nešel. Stáhl se a zmizel v suterénu.

„Detektive Crossi," slyšel jsem reportéry volat mé jméno. „Prohráváte svůj případ. Jste si toho vědom, že?"

Ano, věděl jsem to. Všechno jsem ztrácel a neměl ani tušení, co mám udělat, abych to zastavil.

Kapitola 98

DALŠÍ DEN ZABRAL můj křížový výslech, který vedla Catherine Fitzgibbonová. Catherine odvedla dobrou práci a podařilo se jí napravit nějaké škody napáchané Julesem Halpernem, ale ne všechny. Halpern neustále narušoval její rytmus námitkami.

O dva dny později jsme měli zatím nejlepší šanci vyhrát, kterou nám nabídl Shafer, jako by nás chtěl provokovat. Uvědomili jsme si, že je ještě šílenější, než jsme si mysleli. Hra byla celý jeho život; zdálo se, že mu na ničem jiném nezáleží.

Shafer souhlasil, že bude svědčit. Myslím, že jsem byl jediný, koho jeho ochota tak úplně nepřekvapila; věděl jsem, že to patří k jeho hře.

Catherine Fitzgibbonová si byla skoro jistá, že Jules Halpern mu radil, škemral a varoval ho, aby to nedělal, ale Shafer si to teď vykračoval k místu pro svědky, jako by tam měl být slavnostně pasován na rytíře.

Nemohl odolat postavit se před obecnstvo. Vypadal přesně tak sebejistě a pod kontrolou jako té noci, kdy jsem ho zatkl pro vraždu Patsy Hamptonové. Měl na sobě dvouřadý modrý oblek, bílou košili a zlatou kravatu. Ani jedna z blond kadeří nevybočovala z řady a na povrch jeho perfektně upravené vizáže nepronikal ani náznak vzteku, který jistě vřel pod povrchem.

Jules Halpern ho oslovil konverzačním tónem, ale byl jsem si jistý, že se mu ten zbytečný risk ani za mák nezamlouval.

„Plukovníku Shafere, nejprve bych vám chtěl poděkovat za to, že jste se uvolil svědčit. Z vaší strany je to čistě dobrovolná iniciativa. Od samého začátku jste prohlašoval, že jste sem přišel, abyste očistil své jméno.“

Shafer se usmál a zvedl ruku, aby svého právníka přerušil. Právníci obou stran si vyměnili pohledy. Co se to tam dělo? Co se chystal udělat?

Naklonil jsem se dopředu na sedadle. Napadlo mě, že Jules Halpern vlastně ví, že je Shafer vinen. Jestli je to tak, nebude ho moci vyslýchat. Podle práva nemůže klást otázky, které by odhalily fakta tak, jak je zná.

Tohle byl jediný způsob, jak mohl Shafer využít svého místa na slunci: monolog. Jakmile přišel na místo pro svědky, byl připraven pronést řeč. Bylo to neobvyklé, ale naprosto legální - a jestli Halpern věděl, že jeho klient je vinen, byl tohle jediný způsob jak vypovídat a nenechat se přitom inkriminovat vlastním obhájcem.

Shafer si vzal slovo: „Jestli mě prosím omluvíte, pane Halperne, věřím, že dokážu promluvit k těmto lidem sám. Víte, nepotřebuji spoustu odborníků, abych mohl říct jednoduchou pravdu.”

Jules Halpern ustoupil, moudře přikývl a snažil se zůstat klidný. Co jiného mohl za těchto okolností dělat? Pokud nevěděl už dříve, že jeho klient je egomaniak a šílenec, rozhodně na to přišel teď.

Shafer pohlédl na porotu. „Jak už zde před soudem bylo řečeno, pracuji pro britskou tajnou službu a byl jsem členem MI6, špion. Obávám se ale, že ve skutečnosti nejsem žádný James Bond.”

Jeho lehká, dobře mířená sebeironie vyvolala smích v soudní síni.

„Jsem obyčejný byrokrat, jako tolik ostatních, kteří tráví dny a noci ve washingtonských kancelářích. Na velvyslanectví se řídím ustálenými procedurami. Skoro pro všechno, co dělám, potřebuji schválení. Můj rodinný život je stejně prostý a spořádaný. Má žena a já jsme svoji už skoro šestnáct let. Hluboce se milujeme. Naše životy jsme zasvětili svým dětem.

Proto bych se chtěl své ženě a dětem omluvit, Strašně mě mrzí utrpení, kterým teď musí procházet. Kdybych věděl, jaký hrozný cirkus se z toho stane, raději bych trval na své diplomatické imunitě, místo abych se snažil očistit své jméno, naše jméno, *jejich* jméno.

Při těchto upřímně míněných omluvách bych se rád omluvil i vám, kteří se už musíte trochu nudit. Je to prostě tím, že když vás potká něco tak ohavného a nemyslitelného, jako je obvinění z vraždy, zoufale se snažíte to ze sebe dostat. Nejvíce ze všeho na světě chcete říct pravdu. A právě to se teď chystám udělat.

Slyšeli jste důkazy - a tady prostě žádné nejsou. Slyšeli jste důvěryhodné svědky. A teď to slyšíte i ode mě. Nezabil jsem detektivku Patsy Hamptonovou. Myslím, že to všichni víte, ale chtěl jsem to vyslovit sám. Děkuji, že jste mě vyslechli,” skončil a lehce se uklonil.

Shafer byl stručný, ale byl sebejistý, výřečný a naneštěstí i velmi přesvědčivý. Během řeči se díval porotcům do očí. Jeho slova nebyla ani tak důležitá jako způsob, jakým je podal.

Catherine Fitzgibbonová se hned pustila do křížového výslechu. Zpočátku přistupovala k Shaferovi opatrně; věděla, že porota je v tu chvíli na jeho straně. Počkala až na konec výslechu, aby zasáhla Shafera tam, kde mohl být nejzranitelnější.

„Váš projev byl velmi zajímavý, pane Shafere. Teď, když stojíte před porotou, prohlašujete, že váš vztah k doktorce Cassadyové byl výhradně profesionální, že jste s ní neměl milostný vztah, je to tak? Pamatujte, že jste pod přísahou.“

„Ano, rozhodně. Byla, a doufám že i nadále bude, jen mou psychoterapeutkou.“

„I přes skutečnost, že ona sama připouští, že s vámi má milostný poměr?“

Shafer vztáhl ruku k Julesi Halpernovi a naznačil mu, aby neprotestoval. „Věřím tomu, že záznam z procesu prokáže, že nic takového nepřipustila.“

Fitzgibbonová se zamračila. „To nechápu. Proč si myslíte, že obžalobě neodpověděla?“

Shafer bez váhání opáčil: „To je prosté - protože jí taková otázka nestála za odpověď.“

„A když sklopila hlavu a zahleděla se do klína? Bylo to vyjádření souhlasu.“

Shafer se podíval na porotu a zavrtěl užasle hlavou. „Naprosto špatně jste ji pochopila, paní Žalobkyně. Dovolte, abych vám to vysvětlil na příkladu. Král Karel řekl, než mu byla sřata hlava: *Podejte mi můj kabát, aby si nemysleli, že se třesu zimou*. Doktorky Elizabeth Cassadyové se hrubá otázka vašeho společníka hluboce dotkla, stejně jako mé rodiny, stejně jako mě.“

Geoffrey Shafer věnoval prokurátorce ocelový pohled. Pak znovu oslovil porotu: „Stejně jako mě.“

Kapitola 99

PROCES BYL TAKŘKA U KONCE a teď přišla ta nejhorší část: čekání na rozsudek. Ono úterý se porota odebrala do porotní místnosti, aby zahájila poradu o vině či nevině Geoffreyho Shafera. Poprvé jsem si dovolil připustit nemyslitelné - že by Shafer mohl být osvobozen.

Sampson a já jsme seděli v zadní řadě soudní síně a dívali se, jak odchází dvanáct členů poroty: osm mužů a čtyři ženy. John přišel k soudu několikrát, říkal tomu „nejlepší a nejodpornější představení mimo Oválnou pracovnu“, ale věděl jsem, že tam je, aby mě podpořil.

„Ten hajzl to udělal; je to magor až na půdu,“ řekl Sampson, když Shafera sledoval. „Ale má na své straně spoustu dobrehch herců: milující manželku, milující milenku, drahého právníka, Hloupýho Billyho. To by mu mohlo pomoci vyklouznout.“

„Stává se to,“ souhlasil jsem. „Do poroty nikdo nevidí. A je to čím dál horší.“

Díval jsem se, jak si Shafer dvorně potřásá rukou s členy svého týmu obhájců. Jules a Jane Halpernovi se nuceně usmívali. *Vědí to, že? Vědí, že jejich klient je hromadný vrah.*

„Geoffrey Shafer dovede lidi přesvědčit, aby mu věřili. Je to ten nejlepší herec, jakého jsem kdy viděl,“ poznamenal jsem.

Pak jsme se s Johnem zase vyplížili ven zadním východem. Tentokrát tam na nás nečíhal ani Shafer, ani tisk.

Na parkovišti jsem zaslechl ženský hlas a zastavil se. *Napadlo mě, že je to Christine.* Několik lidí se ubíralo ke svým autům a nezdálo se, že by si mě všimli. Když jsem si je pozorně prohlížel, polévalo mě horko. Christine mezi nimi nebyla. Odkud ten hlas přišel?

Nasedl jsem do svého starého porsche, rozjel se a cestou poslouchal George Bensona. Vzpomněl jsem si na policejní zprávu o Shaferově šílené jízdě, která skončila na Dupontově náměstí. Byla to podivně lákavá vyhlídka.

Vzpomínka na Christine na mě byla příliš. Po tvářích mi začaly stékat slzy. Musel jsem zastavit.

Zhluboka jsem se nadechl. Srdce mě bolelo stejně, jako když zmizela na Bermudách. Snažila se udržet i mě od těla, ale já ji nenechal. Byl jsem zodpovědný za to, co se jí stalo.

Jezdil jsem po Washingtonu v bezcílných kruzích. Domů jsem se dostal až dvě a půl hodiny poté, co jsem odjel od soudu.

Nana mi vyběhla z domu naproti. Musela mě vidět, jak zajíždím k domu. Bylo jasné, že na mě čekala.

Stáhl jsem okénko na straně řidiče. „Co se děje, stařeno? O co se jedná?“ zeptal jsem se Nany.

„Volala ti paní Fitzgibbonová, Alexi. Porota se vrací. Dohodli se na rozsudku.“

Kapitola 100

BYL JSEM NERVÓZNÍ, ale zároveň nejzvědavější ve svém životě.

Vycouval jsem z příjezdové cesty a rozjel se do města. K soudní budově jsem se dostal ani ne za čtvrt hodiny. Na ulici E se kupil velký dav lidí. Ve větru vlálo dobře půl tuctu Union Jacku a vytvářely kontrast americkým vlajkám, z nichž některé byly nakreslené na nahých prsou a obličejích.

Protlačil jsem se shonem lidí ke schodům do soudní budovy. Ignoroval jsem všechny otázky novinářů. Snažil jsem se vyhnout každému s kamerou v ruce nebo hladovému pohledu reportéra.

Vstoupil jsem do přeplněné soudní budovy těsně předtím, než se vrátila porota. „Skoros to propásl," řekl jsem si.

Jakmile se všichni usadili, promluvil soudce Fescoe k obecnstvu. „Při čtení rozsudku bude naprostý klid. Pokud dojde k nějakému vyrušení, soudní stráž okamžitě vyklidí soudní síň," informoval nás tichým, ale jasným hlasem.

Stál jsem několik řad za týmem obžaloby a snažil se pravidelně dýchat. Bylo nemyslitelné, že by Geoffrey Shafer mohl být osvobozen; neměl jsem nejmenší pochybnost, že zabil několik lidí - nejen Patsy Hamptonovou, ale i několik Jane Doeových. Byl to bezohledný vrah, jeden z nejhorších, a měl strávit léta ve vězení. Uvědomil jsem si, že Shafer je možná ten nejodpornější a nejopovážlivější vrah, se kterým jsem se kdy setkal. Hrál svou hru s pedálem přitisknutým k podlaze. Naprosto si nepřipouštěl, že by mohl vůbec prohrát.

„Pane předsedo, dospěla porota k rozsudku?" zeptal se soudce Fescoe.

Předseda Ramond Horton odpověděl: „Ano, vaše ctihodnosti."

Pohlédl jsem na Shafera; tvářil se sebejistě. Stejně jako na začátku procesu měl na sobě oblek šitý na míru, bílou košili a kravatu. Neměl vůbec žádné svědomí; vůbec se nebál toho, co by se mu mohlo stát. I to mohlo částečně vysvětlovat, proč tak dlouho unikal.

Soudce Fescoe se tvářil neobvykle přísně. „Výborně. Obžalovaný, povstaňte."

Geoffrey Shafer se postavil za stolem obhajoby. Tyčil se nad Julesem Halpernem a jeho dcerou Jane. Ruce měl založené za zády, jako by byl v poutech. Napadlo mě, jestli v nich nedrží dvě kostky s dvaceti plochami, takové, jaké jsem viděl v jeho pracovně.

Soudce Fescoe znovu oslovil předsedu: „K jakému závěru jste dospěli v případě obvinění z vraždy prvního stupně?”

„Nevinen, vaše ctihodnosti," odpověděl předseda.

Měl jsem pocit, jako by se mi měla hlava rozletět na tisíc kousků. Obecenstvo dočista zešílelo. Novináři se valili k soudní stoličce, ale soudce Fescoe se již uchýlil do své kanceláře.

Viděl jsem Shafera kráčet k novinářům, ale pak se jim rychle vyhnul. Co udělá teď? Všiml si jednoho muže v davu a prkenně pokývl jeho směrem. Kdo to byl?

Pak Shafer pokračoval ke čtvrté řadě k místu, kde jsem stál já. Chtělo se mi přeskočit lavice a vrhnout se na něj. Hrozně jsem ho chtěl dostat a věděl jsem, že jsem promarnil šanci udělat to podle pravidel.

„Detektive Crossi," oslovil mě svým obvyklým pohrdavým tónem. „Detektive Crossi, chtěl bych vám něco říct. Držím to v sobě už celé měsíce."

Obklopili nás novináři a ze všech stran zářily blesky fotoaparátů. Teď, když proces skončil, nemohl nikdo zabránit fotografování v soudní síni. Shafer si byl té příležitosti vědom. Znovu promluvil, tak, aby ho dav kolem nás slyšel. Na místě, kde stál, se náhle rozhostilo ticho nabitě očekáváním.

„Vy jste zabil," řekl a jeho pohled se mi zabodl až do mozku. „Vy jste ji zabil."

Oněměl jsem. Podlomila se mi kolena. Věděl jsem, že nemyslí Patsy Hamptonovou.

Myslel Christine.

Byla mrtvá.

Geoffrey Shafer ji zabil. Vzal mi všechno, přesně jak mě varoval.

Zvítězil.

Kapitola 101

SHAHER BYL SVOBODNÝ ČLOVĚK a nemohl se toho pocitu nasýtit. Vsadil svůj život. Hrál a vyhrál jackpot. *Jackpot!* Za celý život neprožil nic tak úžasného, jako byla ta chvíle po vynesení rozsudku.

Shafer se připojil k Lucy a dětem na tiskové konferenci jen pro zvané, která se konala v pompézní místnosti velké poroty s vysokým stropem. Pózoval se svou rodinou pro nesčetné fotografie. Všichni ho znovu a znovu objímali a Lucy nemohla přestat plakat jako bláznivé, beznadějně zkažené dítě, kterým opravdu byla. Kdyby si o něm někdo myslel, že je závislý na lécích, byl by šokován Lucynou spotřebou. Bože, vždyť od ní se dozvěděl o tom úžasném světě farmaceutik!

Nakonec zvedl do vzduchu ruku s prsty do V. Po místnosti se hemžili fotografové. Nemohli se ho nabažit. Do místnosti se nacpala skoro stovka reportérů. Nejvíc ho milovaly reportérky. Byla z něj teď opravdová mediální hvězda, ne? Znovu byl hrdinou.

Několik vlezlých agentů mu vnucovalo své navštívenky a slibovalo nechutné částky za jeho příběh. Nepotřeboval žádnou z jejich nevkusných nabídek. Už před několika měsíci si vybral známého agenta s kanceláři v New Yorku a Hollywoodu.

Bože, byl volný jako pták! Přímo se vznášel. Po tiskové konferenci poslal ženu a děti domů v předstíraném zájmu o jejich bezpečí.

Sám se přesunul do soudní knihovny, aby probral detaily smlouvy na knihu s Julesem Halpernem a zástupci Bertelsmann Group, největším nakladatelským konglomerátem na světě. Už dříve je ujistil, že dostanou jeho příběh, ale samozřejmě se nesměli ani vzdáleně přiblížit pravdě. Není to snad tak dnes s veškerou publikovanou literaturou faktu? Lidé od Bertelsmanna to věděli, a přesto mu štědře platili.

Po schůzce sjel pomalým výtahem do podzemní garáže soudu. Stále byl rozjařený, a to mohlo být nebezpečné. V kapse obleku ho pálila sada kostek s dvaceti ploškami.

Zoufale toužil okamžitě pokračovat ve hře. Ted'! *Čtyři jezdce!* Nebo ještě lépe Solipsis *-jeho* verzi té hry. Nepodlehne ale tomu nutkání, ještě ne. Bylo by to příliš nebezpečné, i na něj.

Od začátku procesu parkoval se svým jaguárem na stejném místě. Nikdy se nenamáhal hodit do parkovacího automatu mince; ani jednou. Každý den našel pod stěračem svazeček pětidolarových kuponů.

Dnešek nebyl výjimkou.

Vytrhl ty nesmyslné lístky zpod stěrače a zmačkal je do koule. Pak je znechuceně odhodil na olejem potřísněnou podlahu.

„Mám diplomatickou imunitu," řekl nahlas, usmál se a nastoupil do jaguáru.

Kniha pátá

KONCOVKA

Kapitola 102

SHAFER TOMU NEMOHL UVĚŘIT. Udělal vážnou a zřejmě i nenapravitelnou chybu. Stalo se něco, co nečekal, a teď se celý jeho svět rozpadal na kousky. Svého času si myslel, že nejhorší, co ho může potkat, je rozhodně vězení za chladnokrevnou vraždu Patsy Hamptonové.

Shafer věděl, že není jen paranoidní nebo šílený. Několik směšných ubožáků na ambasádě ho pozorovalo pokaždé, když vyšel z kanceláře. Zdálo se, že se ho štítí, zvláště ženy. Kdo je obrátil proti němu? Někdo za to určitě byl zodpovědný.

Byl z něj bílý, anglický O. J. Simpson. Tak sprostý, nechutný vtíp! Vinen, přestože oficiálně prohlášen za nevinného.

Shafer tedy většinou zůstával za zavřenými dveřmi své kanceláře, někdy se dokonce zamkl. Se vzrůstající nechutí a pocitem absurdna plnil své zbývající povinnosti. Šílel z toho, že se nechal takhle polapit, že se stal směšnou atrakcí pro zaměstnance ambasády.

Líně si hrál se svým počítačem a čekal na pokračování *Čtyř jezdců*, ale ostatní hráči ho odstříhli. Trvali na tom, že je příliš nebezpečné s ním hrát, a dokonce i komunikovat, a nikdo z nich nechápal, že teď je ten pravý čas ke hře.

Shafer se celé hodiny díval ven na Massachusetts Avenue. Poslouchal v rádiu talk show s živými vstupy posluchačů. Byl čím dál rozčilenější. Potřeboval hrát.

Někdo zaklepal na dveře jeho kanceláře. Rychle otočil hlavu a krkem mu projela prudká bolest. Začal zvonit telefon a uslyšel pracovníka na záskok, který mu byl přidělen. Na telefonu byla paní Wynne Hamermanová.

„Chce se s vámi sejít pan Andrew Jones," oznámila.

Andrew Jones? Shafer byl šokovaný. Jones byl velké zvíře v londýnském sídle tajné služby. Shafer neměl ani tušení, že je ve Washingtonu. Co má sakra tahle návštěva znamenat? Andrew Jones je mizera, který by se jen tak nezastavil na čaj a sušenky. *Nesmí ho nechat moc dlouho čekat.*

Jones tam stál a vypadal netrpělivě. Skoro zuřil. Co má tohle znamenat? Jeho ocelově modré oči byly chladné a tvrdé; tvářil se nekompromisně jako anglický voják poslaný do Belfastu. Jeho jasné rudé vlasy a vousy naproti tomu působily skoro vesele. V Londýně mu říkali Rudoch Andrew.

„Půjďme do vaší kanceláře, co říkáte? Zavřete za sebou dveře,“ rozkázal Jones potichu.

Shafer právě překonal své počáteční překvapení, ale zároveň začal propadat panice. Co udělal tenhle nafoukaný pitomec, že mu může takhle vtrhnout do kanceláře? Jakým právem je zde? Ta ropucha! Oslavovaný poskok z Londýna.

„Můžete se posadit, Shafere,“ řekl Jones. Další pánovitý rozkaz. „Budu stručný a půjdu k věci.“

„Jistě,“ odpověděl Shafer. Zůstal stát. „Buďte prosím stručný a jděte k věci. Myslím, že máme všichni práce dost.“

Jones si zapálil cigaretu, dlouze potáhl a vypustil oblak kouře.

„Tady ve Washingtonu je to protizákonné, napomenul ho Shafer.

„Do třiceti dnů obdržíte příkaz k návratu do Anglie,“ oznámil mu Jones a dál klidně kouřil. „Děláte potíže tady ve Washingtonu, stejně jako je budete dělat v Londýně. Jistě, podle novin je z vás mučedník brutálního systému americké policie a justice, což je jen další důkaz rozšířené korupce a naivity ve Státech. Jak oba víme, je to naprostá pitomost.“

Shafer se ušklíbl. „Jak se opovažujete se mnou takhle mluvit, Jonesi? Byl jsem obviněn z odporného zločinu, který jsem nespáchal. Byl jsem osvobozen americkou porotou. Na to jste zapomněl?“

Jones ho uzemnil pohledem. „Jenom proto, že u soudu nebyly uznány klíčové důkazy. Co ta krev na vašich kalhotách? Co krev té ubohé ženy v koupelně vaší milenky?“ vyfoukl kouř koutkem úst. „Víme všechno, vy ubohý blázne. Víme, že jste chladnokrevně vraždící šílenec. Proto pojedete do Londýna a zůstanete tam -dokud

vás při něčem nepřistihneme. A to se nám podaří, Shafere. Třeba na vás něco ušijeme, když budeme muset."

„Dělá se mi zle jen z toho být s vámi ve stejné místnosti. Podle práva jste unikl trestu, ale my vás teď velmi pozorně sledujeme. Brzy vás dostaneme, na to vezměte jed."

Shafer se tvářil pobaveně. Nemohl se ubránit úsměvu. Věděl, že by neměl, ale nemohl odolat trochu si nepohrát. „Můžeš to zkusit, ty nesnesitelný, domýšlivý parchante. Ale postav se do fronty. A teď, jestli dovolíte, mám práci."

Andrew Jones zavrtěl hlavou. „Vlastně tady žádnou práci nemáte, Shafere. Ale jsem rád, že můžu odejít. Ten smrad tady je k nevydržení. Kdy jste se naposledy koupal?" Pohrdavě se zasmál. „Proboha, úplně všechno jste prohrál."

Kapitola 103

TOHO ODPOLEDNE jsem se setkal s Jonesem a třemi jeho agenty v hotelu Willard poblíž Bílého domu. Byl tam se mnou i Sampson. Jeho suspendování bylo zrušeno, ale nepřestal dělat to, co ho původně dostalo do maléru.

„Myslím, že je blázen," řekl Jones o Shaferovi. „Smrdí jako latrina v táboře pro nováčky. Jde to s ním rychle z kopce. Jaké jsou vaše postřehy o jeho duševním stavu?"

Znal jsem Shafera už skrz naskrz. Hodně jsem toho přečetl o jeho rodině: jeho bratrech, jeho trpící matce, jeho dominantním otci. Jejich cestování z jedné vojenské základny na druhou do jeho dvanácti let. „Řekl bych, že to bylo takhle. Začalo to bipolární poruchou, která se nazývá maniodepresivní psychóza. Trpěl jí, když byl dítě. Teď je závislý na lécích: xanaxu, benadrylu, haldolu, ativanu, váliu, libriu a několika dalších. Je to pěkná směska. Když máte peníze, můžete je sehnat u místních doktorů. Překvapuje mě, že vůbec funguje, ale zatím přežívá. Nepoložilo ho to. Vždycky vyhrává."

„Řekl jsem Geoffovi, že musí odejít z Washingtonu. Jak myslíte, že to ponese?" zeptal se mě Jones. „Přisahám, že jeho kancelář páchla, jako by tam měl už týdny schovanou mrtvolu."

„Vlastně s jeho poruchou může souviset i zápach, ale je obvykle kovový a velmi pronikavý. Nejspíš se nekoupe. Ale jeho instinkty pro hru, vítězství a přežití, jsou úžasné," prohlásil jsem. „Ten nepřestane."

„A co se děje s ostatními hráči?" připojil se k rozhovoru Sampson. „S těmi takzvanými Jezdci?"

„Prohlašuji, že hra skončila a že se to všechno odehrávalo jen v jejich fantazii," odpověděl Jones. „Oliver Highsmith zůstává ve spojení, asi hlavně proto, aby na nás dával pozor. Je to také pěkný parchant. Říká, že ho zdrtila vražda detektivky Hamptonové. Pořád si není stoprocentně jistý, že ji zabil Shafer. Připomíná mi, abych to bral na vědomí."

„A berete to na vědomí?" zeptal jsem se a rozhlédl se po ostatních.

Jones nezaváhal. „Nemám nejmenší pochybnost, že Geoffrey Shafer je mnohonásobný vrah. Viděli a slyšeli jsme toho dost. Pravděpodobně je to ještě šílenější vraždící maniak, než si dokážeme představit. A už vůbec nepochybuji, že na to dojde.“

Přikývl jsem. „Souhlasím se vším, co jste řekl. Ale nejvíc s tou částí o šíleném vraždícím maniakovi.“

Kapitola 104

SHAHER TU NOC zase trpěl samomluvou. Nemohl to zastavit a čím víc se o to snažil, tím horší to bylo.

„Ať jdou všichni do prdele - Jones, Cross, Lucy a děti, Boo Cassadyová, ostatní hráči. Ať táhnou. *Čtyři jezdci* měli svůj důvod. Nebyla to jenom hra. Bylo v tom ještě něco víc.“

Dům v Kaloramě byl v noci prázdný a až příliš tichý. Byl obrovský a absurdní, jak jen americké domy bývají. Dvojitý obývací pokoj, šest krbů, dávno mrtvé květiny z květinářství Astor, nečtené knihy ve zlatých a hnědých kožených vazbách.

Následující hodinu se snažil přesvědčit sám sebe, že není blázen - a hlavně že není závislý. Nedávno přidal ke svým zdrojům léků jednoho doktora z Marylandu. Naneštěstí ho ty nelegální předpisy stály celé jmění. Nemohl to vydržet věčně. Lithium a haldol měly potlačovat jeho změny nálad, ke kterým docházelo často. Thorazin měl snižovat úzkost, která byla zatraceně skutečná. Nacran byl také předepisován na jeho změny nálad. Četné injekce toradolu byly na něco jiného, na co už si sám nevzpomínal. Věděl, že jsou dobré důvody i pro xanax, compazine a benadryl.

Lucy už odletěla domů do Londýna a vzala ty otravné děti s sebou. Odjely přesně týden po skončení procesu. Hlavní příčinou byl její otec. Přijel do Washingtonu, krátce si s Lucy promluvil a ona si okamžitě zabalila a odjela. Ještě předtím měla ale tu odvahu Shaferovi říct, že stála při něm jen kvůli dětem a svému otci, ale teď že její „povinnost“ končí. Na rozdíl od svého otce si nemyslela, že je vrah, ale věděla, že je cizoložník, a to nedokázala snést.

Bože, jak tou svou ubohou ženuškou pohrdal. Než Lucy odjela, objasnil jí, že hlavním důvodem, proč vykonávala svou povinnost, bylo, aby nevyzradil tisku její odsouzeníhodný návyk na lécích, což by udělal a pořád ještě může udělat.

V jedenáct hodin musel vyrazit ven na svou pravidelnou „zdravotní procházku“. Byl nesnesitelně nervózní a trpěl klaustrofobií. Pochyboval, že se dokáže ovládat ještě další noc, ještě další minutu. Měl husí kůži a trhalo jím několik malých tiků. Nemohl přestat poklepávat nohou o zem.

Kostky ho pálily v kapse kalhot. Hlavou se mu míhala spousta riskantních nápadů. Chtěl, potřeboval, někoho zabít. Takhle na tom byl už dlouho, a držel to jako své malé, ošklivé tajemství. Ostatní *Jezdci* jeho příběh znali; věděli dokonce, jak to začalo. Shafer býval vzorný anglický voják, ale byl příliš ambiciózní na to, aby zůstal v armádě. Lucyin otec mu pomohl přestoupit k MI6. Měl pocit, že tam bude mít větší možnosti růstu.

Jeho prvním umístěním byl Bangkok, kde se setkal s Jamesem Whiteheadem, Georgem Bayerem a nakonec i Oliverem Highsmithem. Whitehead a Bayer na Shaferovi několik let pracovali a připravovali ho pro zvláštní práci: měl být atentátníkem, jejich osobním zabijákem pro tu nejhnusnější práci. V následujících dvou letech zasáhl třikrát v Asii a zjistil, že miluje pocit moci, kterou mu zabíjení dává. Oliver Highsmith, který řídil Bayera a Whiteheada z Londýna, mu jednou řekl, aby si akt vraždy odosobnil, aby na něj myslel jako na hru, a on to udělal. Nikdy z něj nepřestal být zabiják.

Shafer zapnul přehrávač CD v jaguáru. Pustil ho nahlas, aby přehlušil hlasy, které mu zněly v hlavě. Staří rockeři Jimmy Page a Oliver Plant spustili v kabině jeho auta duet.

Vycouval z příjezdové cesty a rozjel se po Tracy Place. O blok dál směrem k Dvacáté čtvrté ulici už měl na tachometru osmdesát. *Že by čas pro další sebevražednou jízdu?* napadlo ho.

Ve vedlejší ulici zablikalo červené světlo. K němu si to pomalu šinulo policejní auto. *Kčertu!*

Zastavil u chodníku a čekal. Hlava mu hořela. „Kreténí! Hnusný, otravný kreténí! A ty jseš taky kretén!“ šeptal nahlas. „Ovládej se, Geoffe. Dej se dohromady. Hned!“

Policejní auto zastavilo kousek od něj. Uvnitř viděl sedět dva strážníky.

Jeden z nich pomalu vystoupil z auta a došel k jaguáru. Naparoval se přitom jako polda ve filmu. Shafer ho chtěl zabít. Věděl, že by to dokázal. Pod sedadlem měl nabitou pistoli. Dotkl se pažby a vychutnával ten pocit.

„Řidičský průkaz a doklady o vozidle, pane,“ nařídil policista nafoukané. Hlas v Shaferově hlavě ječel: *Zastřel ho. Když zabiješ dalšího polda, budou všichni zírat jako blázni.*

Podal mu ale požadované doklady a podařilo se mu připitoměle usmát. „Došly nám doma pampers, tak jsem vyrazil nějaké sehnat. Vím, že jsem jel moc rychle, ale znáte to. Máte děti, strážníku?”

Policista neodpověděl; ten parchant neprojevil ani náznak účasti. Vypsal mu pokutu. Vychutnal si to.

„Prosím, pane Shafer.” Policista mu podal složenku a dodal: „A mimochodem, sledujeme tě, ty hajzle. Jdeme po tobě. Vražda Patsy Hamptonové ti rozhodně neprojde.”

Ve vedlejší ulici, kde předtím číhalo policejní auto, se dvakrát po sobě rozsvítily a zhasly reflektory auta.

Shafer upřel zrak do tmy. Poznal to auto. Bylo to černé porsche.

Byl v něm Cross a sledoval ho. Alex Cross to nevzdá.

Kapitola 105

ANDREW JONES seděl vedle mě v tiché, potemnělé kabině porsche. Pracovali jsme spolu už dva týdny, Jones a tajná služba byli odhodláni Shafera zastavit, než spáchá další vraždu. Sledovali také Válku, Hladomor a Dobyvatele.

Potichu pozorovali, jak Geoffrey Shafer pomalu otáčí svůj jaguár a vrací se domů.

„Viděl nás. Zná moje auto," řekl jsem. „Dobře."

Ve tmě jsem nerozeznal Shaferův obličej, ale skoro jsem cítil žár sálající mu z hlavy. Věděl jsem, že je posedlý. V hlavě mi zněla slova „vraždicí maniak". Já a Jones jsme se dívali na jednoho, který byl stále ještě na svobodě. Už se mu podařilo zbavit se obvinění z jedné - *několika* vražd.

„Alexi, nemáte snad v úmyslu dovést ho k zuřivosti?" zeptal se Jones, když jaguár zpomalil a zastavil před domem v georgiánském stylu. Na příjezdové cestě nesvítla žádná světla, takže Shafera následujících několik vteřin neuvidíme. Nemohli jsme poznat, jestli už šel dovnitř.

„Ale on zuří. Ztratil svou práci, ženu, děti, hru, pro kterou žije. A nejhorší ze všeho, jeho svoboda pohybu byla omezena. Shafer nesnáší žádná omezení, nedokáže žít v kleci. Nesnese prohru."

„Takže myslíte, že udělá něco neuváženého."

„To ne, na to je příliš chytrý. Udělá ale další tah. Vyžaduje to jeho hra."

„A pak s ním budeme mít potíže ještě jednou?"

„Ano, to budeme. Rozhodně."

Když jsem jel pozdě v noci domů, zastavil jsem se u Svatého Antonína. V dnešních dnech není obvyklé, aby byla církev otevřena v noci. Monsignore John Kelliher věří, že by to tak mělo být a je ochotný smířit se s vandalismem a drobnými zlodějčinky. Většinou ale dávají lidé v okolí na kostel pozor.

Když jsem vešel kolem půlnoci do svíčkami osvětleného kostela, našel jsem tam několik věřících. Obvykle je uvnitř několik „farníků". Bezdomovci tam spát nesmějí, ale celou noc chodí dovnitř a ven.

Seděl jsem tam a pozoroval povědomé blikání votivních lamp. Nasál jsem těžkou vůni kadidla. Vzhlédl jsem k velkému pozlacenému krucifixu a krásnému vitrážovému oknu, které jsem miloval od doby, kdy jsem byl chlapec.

Zapálil jsem svíčku za Christine a zadoufal, že ještě někde a nějak žije. Nezdálo se to pravděpodobné. Mé vzpomínky na ni už trochu vybledly, a to mě děsilo. Tělem mi projela vlna bolesti, která mi bránila dýchat. Stávalo se mi to od doby, kdy zmizela - skoro před rokem.

A pak, poprvé, jsem si připustil, že už není. Už ji nikdy neuvidím. Ta myšlenka se mi zachytila v krku jako skleněný střep. Oči mi zaplavily slzy. „Miluju tě," zašeptal jsem do prázdna. „Tolik tě miluju a tolik mi chybíš."

Odříkal jsem ještě několik modliteb, pak jsem konečně vstal z dlouhé dřevěné lavice a zamířil ke dveřím do vestibulu. Nevšiml jsem si ženy klečící v boční řadě. Vyděsila mě náhlým pohybem.

Znal jsem ji z vývařovny pro chudé. Jmenovala se Magnolia. To bylo všechno, co jsem o ní věděl, jen to podivné křestní jméno, které si možná dala sama. Hlasitě na mě zavolala: „Hej, pane Buráku, teď už víte, jaké to je."

Kapitola 106

JONES A SANDY GREENBERGOVI z Interpolu pomohli zajistit sledování zbývajících tří *Jezdců*. Byla rozhozena velká síť, stejně velká, jak velký bude úlovek, když uspějeme.

Obrovský potenciální skandál v Anglii byl pozorně sledován tajnou službou. Pokud by se ukázalo, že čtyři angličtí agenti jsou vrazi zapletení v jakési bizarní hře, dopad na výzvědnou komunitu by byl drtivý.

Ve středu a čtvrtek přišel Shafer svědomitě do práce na ambasádu. Dorazil tam těsně po deváté a odešel spořádaně v pět. Jakmile byl uvnitř, uklidil se do své malé kanceláře a netroufl si jít ani na oběd. Celé hodiny strávil napojený na America Online.

Po oba dny měl na sobě ty samé šedé kalhoty a modré dvouřadé sako. Jeho šaty byly neobvykle pomačkané. Husté světlé vlasy měl sčesané dozadu; zdály se být špinavé a mastné a vzdorovaly silnému větru, který vál Washingtonem. Byl bledý a nervózní.

Byl na pokraji zhroucení?

V pátek po večeri jsem seděl s Nanou za naším domem na Páté ulici. Trávili jsme spolu mnohem víc času než dříve. Věděl jsem, že má o mě starost, a nechal ji, aby se o mě starala, jak si bude přát. Bylo nám to ku prospěchu oběma.

Jannie a Damon myli vevnitř nádobí a snažili se nedělat velký rámus. Damon myl a Jannie utírala.

„Většina rodin má dneska myčku," podotkla babička, když se napila čaje. „Otroctví už v Americe skončilo, Alexi. Ještě se to k tobě nedoneslo?"

„Ale my máme taky myčku. A vypadá to, že funguje docela dobře. Nízká cena, nízké náklady."

Nana se ušklíbla. „Uvidíme, jak dlouho vydrží."

„Jestli chceš myčku, můžeme si ji koupit - nebo si jen ostříš kopí svého důvtipu, než ho budeš moct zabodnout do něčeho více hodného tvé pozornosti? Vzpomínám si, že jsi fanoušek Démosthena a Cicera."

Dloubla do mě loktem. „Podívejme se na mudrlanta," řekla. „Myslí si, kdovíjak není chytrý."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ani ne, Nano. To nikdy nebyl můj hlavní problém.”

„Ne, to asi ne. Máš pravdu, namyšlený nejseš.” Nana se mi podívala do očí. Skoro jsem cítil, jak mi nahlíží do duše. „Ty se nikdy nepřestaneš obviňovat, vid’?” zeptala se mě. „Vypadáš hrozně.”

„Děkuju. Přestaneš me někdy popichovat?” usmál jsem se na ni. Nana mě vždycky dokáže vytrhnout z nečinnosti.

Pokývala svou malou hlavou. „Jistě že jednoho dne přestanu. Nikdo nežije věčně, vnoučku.”

Zasmál jsem se. „Ále ty nejspíš budeš. Přežiješ mě i děti.”

Nana vycenila svou spoustu zubů - mimochodem svých vlastních. „*Opravdu* se cítím docela dobře,” řekla. „Pořád ho pronásleduješ, vid’? To děláš po nocích, že? Ty a Sampson a ten Angličan Andrew Jones.”

Povzdechl jsem si. „Jo, je to tak. A dostaneme ho. Vypadá to na čtyři muže zapletené do série vražd. Tady, v Asii, Jamajce a Londýně.”

Pokývala na mě pokrouceným ukazováčkem. „Pojď ke mně blíž.”

Usmál jsem se na ni. Je na pohled tak jemná a přitom dokáže být tak tvrdá. „Chceš, abych si ti sedl do klína, stařeno? Jseš si jistá?”

„Dobrý bože, ne. Nesedej si na mě, Alexi. Jen se o mě opři a projev trochu respektu k mému věku a moudrosti. A můžeš mě přitom i obejmout.”

Udělal jsem, co mi řekla, a všiml si, že z kuchyně už nevychází žádný hluk.

Ohlédl jsem se ke dveřím a uviděl své dva všetečky, jak nás sledují. Mávl jsem na ně a obličej zmlžl.

„Chci, abys byl moc opatrný,” pošeptala mi Nana, když jsem ji zlehka objal. „Ale chci, abys ho dostal. Tenhle je nejhorší ze všech. Geoffrey Shafer je nejhorší, Alexi. Je to ďábel.”

Kapitola 107

HRA VE SKUTEČNOSTI nikdy neskončila, ale od procesu ve Washingtonu se zásadně změnila.

V Londýně bylo půl šesté večer a Dobyvatel čekal u svého počítače. Byl nervózní a vzrušený z toho, co se dělo: *Čtyři jezdci* znovu začínali.

V Manile na Filipínách bylo půl druhé v noci. Hladomor byl připravený na zprávu a nový začátek hry, kterou tak miloval.

A Válka čekal na zprávy od *Čtyř jezdců* ve svém velkém domě na Jamajce. Ani on se nemohl dočkat, jak to skončí, a jestli právě on bude vítězem.

Ve Washingtonu bylo půl jedné odpoledne. Geoffrey Shafer spěchal z ambasády do nákupního centra White Flint. To odpoledne toho měl hodně k zařizování.

Projel Massachusetts Avenue a minul dům viceprezidenta. Přemýšlel, jestli by mohl být sledován, a došel k závěru, že ano. Alex Cross a zbytek policie byli v ulicích a čekali na něho. Zatím si jich nevšiml, což jenom znamenalo, že to berou opravdu vážně.

Zahnul ostře doprava, najel na okruh a vystřelil z něj do Nebraska Avenue, po které zamířil k Americké univerzitě. Proklouzl zadními uličkami kolem univerzity, dostal se na Wisconsin Avenue a spěchal k nákupnímu centru.

Vstoupil do Bloomingdale's a našel obchodní dům skoro prázdný - a trochu depresivní. Bože, jak nenáviděl tyhle americké obchody. Připomínaly mu Lucy a děti. Pomalu prošel oddělením pánských oděvů. Vybral si pár předražených sportovních košil Ralph Lauren Polo a dvojce šedé kalhoty.

Přehodil si přes ruku černý oblek od Giorga Armaniho a vzal si celý ten balík do zkušební kabiny. U bezpečnostního pultu uvnitř podal šaty zřízenci ve službě, který tam měl za úkol snížit počet krádeží.

„Rozmyslel jsem si to," řekl.

„Nic se neděje, pane."

Shafer pak proběhl úzkou chodbou, která vedla k zadnímu východu. Doběhl ke skleněným dveřím, rozrazil je a byl na zadním

parkovišti. Uviděl znaky Bruno Cipriani a Lord & Taylor a věděl, že míří správným směrem.

Parkoval tam Ford Taurus. Shafer do něj naskočil, nastartoval a rozjel se po Rockville Pike k Montrose Crossing, asi dva kilometry daleko.

Nepředpokládal, že by ho teď někdo sledoval. Minul Montrose a jel na sever k nákupnímu centru Federal Plaza. Jakmile tam byl, vstoupil do obchodu Cyber Exchange, kde prodávali software a spoustu počítačů.

Očima přeskakoval ze strany na stranu, dokud neuviděl přesně to, co potřeboval.

„Chtěl bych si vyzkoušet tenhle nový iMac," řekl prodavači, který mu vyšel naproti.

„Buďte mým hostem. Řekl bych, že nebudete potřebovat pomoc," odpověděl prodavač. „Je to snadné."

„Ano, myslím, že to zvládnu. Zavolám vás, kdyby něco. Už jsem si vlastně docela jistý, že si ho koupím."

„Perfektní volba."

„Ano, perfektní."

Líný prodavač ho nechal o samotě a Shafer se okamžitě posadil ke klávesnici. Předváděcí model byl připojený on-line. Ucítil nával vzrušení, ale i nádech smutku, když psal zprávu pro ostatní hráče. Už ji měl promyšlenou a věděl, co musí říct a co musí udělat.

VŠECHNY VÁS ZDRAVÍM. TOHLE SKVĚLÉ A S NIČÍM NESROVNATELNÉ DOBRODRUŽSTVÍ OSMÍ LET, ČTYŘI JEZDCI, JE SKORO U KONCE. VYJÁDŘILI JSTE SE VELMI JASNĚ A JÁ VAŠE POLITOVÁNÍHODNÉ ROZHODNUTÍ AKCEPTUJI. HRA SE STALA PŘÍLIŠ NEBEZPEČNOU. PROTO NAVRHUJI, ABYCHOM JI UKONČILI S PLNOU PARÁDOU. MYSLÍM, ŽE SETKÁNÍ TVÁŘÍ V TVÁŘ JE TO PRAVÉ. JE TO TAKÉ JEDINÝ KONEC, KTERÝ MOHU PŘIJMOUT.

ŘEKL BYCH, ŽE TO BYLO NEVYHNUTELNÉ A PROBÍRALI JSME TO UŽ MNOHOKRÁT. VÍTE, KDE TA HRA KONČÍ. NAVRHUJI, ABYCHOM ZAČALI HRÁT VE ČTVRTEK, VĚŘTE MI, BUDU TAM NA NAŠE VELKÉ FINÁLE. BUDE-LI TO NUTNÉ, MOHU ZAČÍT HRÁT BEZ VÁS. NENUŤTE MĚ, ABYCH TO UDĚLAL... SMRT.

Kapitola 108

V PONDĚLÍ V DEVĚT HODIN RÁNO se Shafer připojil k monotónnímu proudu pracujících pitomců, který se valil ulicemi směrem k Embassy Row. Měl omamný pocit, že po dnešku už nebude nikdy znovu pracovat. Všechno v jeho životě se mělo změnit. Nebylo cesty zpět.

Srdce mu bušilo, když zastavil na červenou na Massachusetts Avenue poblíž ambasády. Za ním se ozval klakson auta a připomněl mu jeho sebevražednou jízdu před rokem. To byla doba, ksakru! Pak vystřelil na červenou kupředu. Nacvičoval na svůj únik.

Před sebou viděl dva bloky prázdné ulice. Sešlápl plyn na podlahu. Jaguár skočil kupředu a řítil se k bludišti ulic kolem Americké univerzity.

O deset minut později zahýbal v sedmdesáti do nákupního centra White Flint, cestou přes skoro prázdné parkoviště zvýšil rychlost na osmdesát devadesát. Byl si jistý, že ho nikdo nesledoval.

Dojel k velkému obchodu s knihami a hudbou Borders, zatočil doprava a proletěl úzkou uličkou mezi budovami.

Věděl o pěti výjezdech z nákupního centra. Znovu šlápl na plyn a pneumatiky zakvílely.

Okolí tvořil propletenec úzkých ulic. Pořád za ním nikdo nebyl, ani jediné auto.

Znal jeden málo používaný výjezd na Rockville Pike. Zabočil tam, aniž by si všiml, že by za ním někdo jel.

To ráno na něj zřejmě nasadili jen jedno auto, nejvýš dvě. To dávalo Shaferovi smysl. Ani washingtonská policie, ani tajná služba by neschválily příliš velké sledování.

Nejspíš je setřásl. Hlasitě zajásal a začal troubit klaksonem jaguáru na všechny ty dojemné blázný mířící do práce. Na tohle čekal už skoro osm let.

Konečně to bylo tady.

Koncovka.

Kapitola 109

„POŘÁD HO JEŠTĚ MÁME?“ zeptal jsem se Jonese a nervózně se rozhlédl po půl tuctu agentů pracujících v krizovém centru uvnitř britské ambasády. Místnost byla plná nejmodernějších přístrojů včetně několika desítek videomonitorů.

„Pořád ho máme. Tak snadno nám neuklouzne, Alexi. Kromě toho si myslíme, že víme, kam on a ostatní míří.“

Měli jsme na jaguáru malé sledovací zařízení, ale nebylo vyloučené, že ho Shafer odhalí. Zatím se to nestalo. A teď seděl ve svém jaguáru a ujížděl se štenicí- aspoň jsme si *mysleli*, že se to děje.

Všichni jezdci byli v pohybu. Oliver Highsmith byl sledován ze svého domu v Surrey na letiště Gatwick u Londýna. Agenti na letišti nám potvrdili, že nasedl na let do New Yorku a pak zavolal Washington, aby ohlásil, že je na cestě.

Před několika hodinami zavolal jeden agent z Filipín. George Bayer byl na letišti Ninoy Aquino v Manile. Hladomor si koupil lístek na Jamajku se zastávkou v New Yorku.

Už jsme věděli, že James Whitehead odešel do důchodu na Jamajku a právě je tam. Válka čekal, až přijedou ostatní.

„Snažím se najít pevné schéma *Čtyř jezdců*, ale na hru je několik pohledů. To se jim na ní tak líbí, a to ji dělá tak zajímavou,“ řekl jsem Jonesovi, když jsme čekali na další informace.

„Víme, že přinejmenším tři z nich tu hru hrají už od doby, kdy pracovali v Thajsku, od roku devadesát jedna. Někdy v té době začali v Bangkoku mizet dívky z barů a prostitutky. Tamní policie si nedala s vyšetřováním moc práce. V Pat Pongu mizely dívky už dříve. Policie ve Washingtonu zaujala podobný postoj k vraždám Jane Doeových. Ty dívky pro ni moc neznamenal. Byly odepsány. Vraždy a zmizení v Southeast samozřejmě nejsou vyšetřovány jako stejné případy v Georgetownu nebo na Capitol Hillu. Je to jedno z malých špinavých tajemství Washingtonu.“

Jones si nedopalkem jedné cigarety zapálil další. Potáhl a řekl: „Za všemi těmi vraždami by mohl být jen Shafer, Alexi. Buď tak, nebo jsou ostatní mnohem opatrnější než on.“

Pokrčil jsem rameny. Měl jsem na to jiný názor, ale neměl jsem dost konkrétních důkazů, abych mohl polemizovat s Jonesem, který byl sám dost schopný detektiv.

„Konec *Čtyř jezdců* se blíží, co? Dokážou tu svoji taškařici opravdu ukončit?" zeptal se Sampson.

„Rozhodně to vypadá, že se chystají sejít," řekl jsem. „Čtyři bývalí britští agenti, čtyři muži, kteří rádi hrají ďábelské hry. A podle mého názoru čtyři vrazi."

„Možná," připustil konečně Andrew Jones, že nemyslitelné by mohla být pravda. „Alexi, mám strach, že můžete mít pravdu."

Kapitola 110

NA JAMAJKU MUSELA PADNOUT VOLBA proto, že tam bylo relativní soukromí, a protože tam Whitehead vlastnil velký dům na pláži. Ale možná to souviselo s nějakou zápletkou hry. Doufal jsem, že se to dozvíme včas.

Oliver Highsmith a George Bayer dorazili na ostrov v rozmezí několika minut. Setkali se u výdeje zavazadel na letišti Donalda Sangstera a pak jeli asi hodinu do exkluzivního hotelu Jamaica Inn v Ocho Rios.

Také jsme byli v pohybu. Sampson a já jsme nasedli na časný ranní let z Washingtonu. Počasí bylo úžasné. Modrá obloha, teplý vánek. Na letišti kolem nás zněla angličtina a jamajská kreolština, reggae a ska. Uši hladil šustot listí banánovníků, se kterými si pohrával mořský vánek.

Hotel v Ocho Rios byl soukromý a staromódní, jen pětáctýřicet pokojů s výhledem na moře. Dorazili jsme tam současně se čtyřmi anglickými týmy. Byly tam také dva týmy detektivů z Kingstonu.

Anglické zastupitelství v Kingstonu bylo upozorněno na naši přítomnost a účel návštěvy. Přislíbili nám plnou podporu. Všichni byli rozhodnutí dostat všechny čtyři hráče bez ohledu na následky a ta anglická skupina stejně jako místní detektivové na mě udělali velký dojem.

Čekali jsme na Geoffreya Shafera. Já a Sampson jsme zaujali strategickou pozici u úzké, zastíněné cesty k hotelu. Byli jsme na zarostlém kopci mezi hotelem a třpytícím se Karibikem. Andrew Jones a další agent seděli ve druhém autě poblíž zadního vchodu do hotelu. Šest Jonesových agentů se převléklo za hotelové portýry a zaměstnance údržby. Na pozemku byli rozmístění jamajští detektivové.

O Shaferovi jsme neměli žádné zprávy. Konečně nás setřásl. Věřili jsme ale, že se připojí k ostatním. Jones si stěžoval, že nás není dost, abychom Shafera zastavili, když půjde po ostatních. Souhlasil jsem; Shafer byl koneckonců Kamikadze a proti takovým není žádná obrana.

Tak jsme čekali a čekali. Krátkovlnnou vysílačkou přicházely pravidelně zprávy o situaci. Pokračovalo to tak celé odpoledne. Bylo to jako tlukot elektronického srdce naší sledovací skupiny.

Oliver Highsmith je stále ve svém pokoji. Zjevně nechce, aby ho někdo vyrušoval...

„Bayer je také ve svém pokoji. Sledovaný subjekt byl před deseti minutami spatřen na terase, jak si prohlíží pláž dalekohledem...”

„Bayer vyšel ze svého pokoje a šel se smočít do moře. Sledovaný subjekt má na sobě červeně pruhované plavky. Je těžké ho přehlédnout. Usnadnil nám práci...”

„K přední bráně přijíždí černý mercedes. Řídí ho vysoký blondák. Mohl by to být Geoffrey Shafer. Vidiš ho, Alexi?”

Odpověděl jsem okamžitě: „Ten blondák není Shafer. Opakuji, není to Shafer. Je moc mladý, nejspíš Američan. Je tam s ním mladá žena a dvě děti. Falešný poplach. Není to Shafer.

Přísun zpráv pokračoval.

„Highsmith právě volal hotelovou službu, Objednal si dvě anglické snídaně uprostřed dne. Jeden z našich lidí mu to vezme nahoru...”

„Bayer se vrátil od moře. Je pěkně opálený. Skrček, ale má svaly. Zkoušel to na pár holek. Dostal ale kopačky.”

Kolem šesté jsem poslal další zprávu já. *James Whitehead právě přijel v zeleném Range Roveru! Jde do hotelu. Válka je tady.*

Chyběl už jen jeden hráč.

Čekali jsme. Smrt měl každou chvíli přijet.

Kapitola 111

SHAHER NIJAK ZVLÁŠŤ NESPĚCHAL, aby zamával kostkovanou vlajkou. V klidu si promýšlel každý možný scénář. Před několika hodinami spatřil na horizontu pobřeží Jamajky. Letěl nejdřív do Portorika, odkud vyplul na pronajaté lodi. Chtěl mít možnost odjet jak vzduchem, tak po vodě.

Teď klidně čekal na soumrak a pohupoval se na lodi v proměnlivém větru. Byla to ona slavná „modrá hodina“ na moři, těsně po západu slunce, neobyčejně klidná a krásná. Udělal pět set nebo víc kliků na palubě lodi a nebyl ani unavený. Blízko Ocho Rios uviděl kotvit několik výletních lodí. Kolem nic se hemžily malé čluny, jako byl jeho.

Vzpomněl si, že někde četl, že ostrov Jamajka býval osobním majetkem Kryštofa Kolumba. Potěšila ho myšlenka, že bývala doba, kdy si člověk mohl vzít, co chtěl, a také to dělal.

Shafer si připadal jako Bůh. Ne, on byl Bůh. Řídil každý pohyb ve svém životě a v životech několika dal-

ších lidí. Zbývá ještě několik překvapení, říkal si, když poléval tělo chladivým proudem vody. Několik překvapení pro všechny hráče.

Jeho hra.

Jeho plán.

Jeho koncovka.

Protože tohle nebyla jen hra; nikdy nebyla. Ostatní hráči už to také museli vědět. Chápali, co dělá, a proč musí dojít k odplatě. Právě o tom byli *Čtyři jezdci* od samého začátku: *Koncovka je odplata a odplata je má... nebo jejich? Kdo to ví jistě?*

Jeho otec ho naučil plachtit, což byla nejspíš jediná užitečná věc, kterou pro něj kdy udělal. Na moři nacházel klid a mír. To byl hlavní důvod, proč připlul na Jamajku na člunu.

V osm hodin doplaval na pobřeží a cestou minul několik dalších plachetnic a motorových člunů. Používal fyzickou námahu jako lék na svou nervozitu. Byl dobrý plavec a potápěč.

Noční vzduch byl klidný a voňavý. Moře také klidné. Na hladině se neobjevila ani vlnka. No, brzy bude vln spousta.

Poblíž pobřežní silnice na něj čekalo auto, černý Ford Mustang, který se leskl ve svitu měsíce.

Usmál se, když ho uviděl. Hra pokračovala skvěle.

Hladomor mu přijel naproti.

Ne, Hladomor tam byl z jiného důvodu, že?

George Bayer čekal na pobřeží, aby ho zabil.

Kapitola 112

„GEORGE BAYER neni ve svém pokoji. Neni u Olivera Highsmitha ani u Jamese Whiteheada. Sakra! Uklouzl nám.”

Poplašná zpráva zazněla z vysílačky, když jsme se Sampsonem sledovali jižní stranu hotelu už skoro osm hodin. Byli jsme si jistí, že George Bayer neunikl naším směrem.

Slyšeli jsme z vysílačky napjatý hlas Andrewa Jonese: „Pamatujte si, že všichni čtyři *Jezdci* jsou agenti jako my. Jsou schopní a nebezpeční. Musíme okamžitě najít Bayera a být zvlášť ve střehu v případě George Shafera. Shafer je nejnebezpečnější hráč -aspoň si to o něm myslíme.”

Sampson a já jsme vyskočili z našeho sedanu z půjčovny. Pistole jsme drželi v rukou, ale na tak krásném místě to vypadalo nevhodně. Stejný pocit jsem měl před rokem na Bermudách.

„Bayer tudy nešel,” řekl Sampson. Věděl jsem, že ho znepokojilo, že Jonesovi lidé Hladomor ztratili. My

bychom takovou chybu neudělali, ale byli jsme tam jen jako záloha.

Vystoupili jsme na blízký kopec, který nám poskytl výhled na zastřižené trávníky svažující se k hotelové pláži. Stmívalo se, ale okolí hotelu bylo celkem dobře osvětlené. Proti nám pomalu kráčel pár v plavkách a županech. Drželi se za ruce a neměli ani ponětí o nebezpečí, které jim hrozilo. Nebyl to ale George Bayer. Ani Shafer.

„Jak tohle celý skončí?” zeptal se Sampson. „Jak myslíš, že tu hru uzavřou?”

„Řekl bych, že to nikdo z nich neví jistě. Nejspíš mají nějaký plán, ale teď se může stát cokoli. Všechno závisí na Shaferovi a na tom, jestli bude hrát podle pravidel. Myslím, že nebude, a ostatní hráči to vědí.”

Proběhli jsme kolem hotelu. Hoteloví hosté se na nás dívali překvapeně a znepokojeně, když jsme je míjeli po úzkém chodníku.

„Všichni jsou to vrazi. Dokonce i Jones to nakonec připustil. Vraždili jako agenti a nechtějí přestat. Líbí se jim to. Teď mají možná v plánu vraždit se navzájem. Vítěz bere všechno.”

„A Geoffrey Shafer nenávidí prohru,” podotkl Sampson

„Shafer nikdy neprohrává. To už jsme viděli. Řídí se tím od začátku.“

„Tentokrát nám neunikne, Zlatíčko. Ať se stane cokoliv, Shafer neupláchně.“

Neodpověděl jsem.

Kapitola 113

KDYŽ SHAFER DOPLAVAL NA PLÁŽ z bílého písku, nebyl ani zadýchaný. George Bayer vystoupil z černého mustangu a Shafer se díval po zbraní. Pokračoval v chůzi a hrál hru všech her o tu největší sázku ze všech: svůj život.

„Tys sem *doplaval*?" zeptal se Bayer Žoviálním hlasem.

„Je proto dokonalá noc," odpověděl Shafer a bezstarostně ze sebe setřásl vodu. Čekal, až po něm Bayer půjde. Sledoval, jak napíná a uvolňuje svaly pravé ruky. Díval se, jak hrbí ramena.

Shafer vzal vodotěsný batoh a vytáhl odtamtud suché šaty a boty. Ted' měl přístup ke svým zbraním. „Nech mě hádat. Oliver navrhl, abyste se proti mně spojili," řekl. „Tři na jednoho."

Bayer se prohnane usmál. „No jasně. O té možnosti jsme uvažovali. Ale zavrhli jsme to, protože by to neodpovídalo našim postavám ve hře."

Shafer setřásl vodu z vlasů. Když se oblékal, otočil se k Bayerovi bokem. Usmál se sám pro sebe. Bože, tohle miloval - tuhle hru života a smrti proti ostatním *Jezdcům*. Obdivoval Bayerův klid a uhlazenost.

„Jeho způsob hraní je tak zatraceně předvídatelný. Byl stejný jako agent a analytik. Georgi, poslali tebe, protože si mysleli, že bych tě nikdy nepodezíral, že by ses mě pokusil zabít sám. Moc to ale bije do očí. Jaká škoda přijít takhle o jednoho hráče."

Bayer se trochu zamračil, ale neztratil svůj klid, nedal najevo, co cítí. Myslel si, že to tak bude nejbezpečnější, ale prozradil tak Shaferovi, že jeho podezření bylo správné: Hladomor tam přišel, aby ho zabil. Byl si tím jistý.

„Ne, nic takového," řekl Bayer. „Dneska večer budeme hrát přesně podle pravidel. Pro nás jsou pravidla důležitá. Tohle má být souboj strategie a důvtipu. Jsem tady, abych těch vyzvedl, podle plánu. Setkáme se tváří v tvář v hotelu."

„A budeme se řídit kostkami?" zeptal se Shafer.

„Samozřejmě, Geoffe." Bayer otevřel dlaň a ukázal mu tři dvacetistranné kostky.

Shafer si nemohl odpustit ironický smích. Tohle bylo dobré. „Tak co kostky říkají, Georgi? Jak mám prohrát? Jak mám zemřít? Nožem? Pistolí? Největší smysl by mi dávalo předávkování léky.“

Bayer se musel také zasmát. Shafer byl tak domýšlivý parchant, tak dobrý vrah, úžasná psychopatická osobnost. „Ano, to nás mohlo napadnout, ale hráli jsme úplně na rovinu. Jak říkám, čekají na nás v hotelu. Pojedeme.“

Shafer se náhle otočil k Bayerovi zády. Pak po něm rychle vykopl pravou nohou.

Ale Bayer byl na něj víc než připravený. Vyrázil pěstí a zasáhl Shafera do tváře, otrásl jím a možná mu i vyrázil několik zubů. Shafer přestal cítit pravou část hlavy.

„Výborně, Georgi! Dobrá rána.“

Pak mu dal Shafer vši silou hlavičku. Uslyšel zapraskání kostí a zablesklo se mu před očima. V jeho těle to rozpoutalo úplnou adrenalinovou záplavu.

Kostky vylétly Bayerovi z ruky, když sáhl po pistoli nebo nějaké jiné zbraní. Měl ji zastrčenou vzadu za pasem.

Shafer popadl Bayera za pravou ruku, zkroutil ji a zlomil v lokti. Bayer vykřikl bolestí.

„Nemůžeš mě porazit! Nikdo nemůže!“ zařval Shafer z plných plic.

Chytil George Bayera za krk a stiskl ho nadlidskou silou. Bayer zalapal po dechu a zrudl v obličeji, jako by se mu krev z celého těla nahrnula do hlavy. George byl silnější, než se zdálo, ale Shafera poháněl adrenalin a léta nenávisti. Byl o devět kilo těžší než Bayer, a všechno to byly svaly.

„Nee. Poslouchej mě,“ zasípěl Bayer. „Takhle ne. Ne tady.“

„Ano, Georgi. I hra pokračuje. Hra, kterou jste vy parchanti odstartovali. To vy jste mi tohle udělali. Udělali jste ze mě to, co jsem: Smrt.“

Ozvalo se hlasité křupnutí a bezvládný Bayer padl na něj. Nechal jeho tělo dopadnout na písek.

„O jednoho míň,“ poznamenal Shafer spokojeně a zhluboka se nadechl. Sebral z písku kostky, potrásl jimi v dlani a hodil je do moře. „S kostkami jsem skončil,“ prohlásil.

Kapitola 114

CÍTIL SE TAK SKVĚLE. Bože, jak moc mu tohle chybělo! Ten nával adrenalinu, to s ničím nesrovnatelné vzrušení. Věděl, že je pravděpodobné, že hotel Jamaica sleduje policie, proto zaparkoval mustang u blízkého hotelu Plantation.

Rychle prošel přelidněnou terasou Boungainvillea. Byl v pokušení začít střílet a zabít několik idiotských turistů, proto raději dav opustil.

Prošel se po pláži, a to ho uklidnilo. Bylo tam ticho, klid, kromě útržků hudby, které poletovaly nočním vzduchem.

Věděl, kde se ubytoval Oliver Highsmith: ve slavném Bílém apartmá, kde kdysi spali Winston Churchill, David Niven a Ian Fleming. Highsmith miloval pohodlí stejně jako hrů.

Shafer ostatními *Jezdci* pohrdal, částečně i proto, že nebyl z jejich snobské společenské třídy. Do MI6 ho dostal Lucyn otec; ostatní hráči chodili do správných

univerzit. Byl zde ale také jiný, významnější důvod jeho nenávisti: opovážili se ho využít.

Prošel brankou v bílém plaňkovém plotě a vstoupil na pozemek hotelu Jamaica. Pomalu se rozběhl. Chtělo se mu běžet, zapotit se. Hra ho stále příliš vzrušovala.

Shafer se chvilku držel za hlavu. Chtěl se smát a řvát z plných plic. Opřel se o dřevěný sloupek na cestě vedoucí k pláži a snažil se popadnout dech. Věděl, že se hroutí, a nemohlo se to stát v horší dobu.

„Je všechno v pořádku, pane?“ zastavil se u něj hotelový číšník.

„Nemůže to být lepší,“ mávl Shafer rukou. „Jsem v nebi, copak nevidíte?“

Pokračoval v chůzi k Bílému apartmá. Uvědomil si, že se cítí stejně jako onoho rána před rokem, kdy se málem vyboural v autě ve Washingtonu. Znovu měl vážný problém. Mohl prohrát celou hru, prohrát úplně všechno. Vyžadovalo to změnu strategie. Musel být opovážlivější a agresivnější. Musel jednat, a ne přemýšlet. Pořád ještě byli dva na jednoho.

Na vzdáleném konci nádvoří zpozoroval muže a ženu ve večerních šatech. Postávali u bílého podloubí porostlého květinami.

Došel k názoru, že jsou to Jonesovi lidé. Tak přece jen sledují celou budovu! Byli tam na jeho počest.

Muž pohlédl jeho směrem a Shafer rychle sklonil hlavu. Nemohli udělat nic, aby ho zastavili nebo pozdrželi. Nemohli mu dokázat žádný zločin. Nebyl hledán policií. Ne, byl svobodný člověk.

Shafer se tedy vydal pomalu směrem k nim, jako by je neviděl. Potichu si při tom pohvizdoval.

Když byl několik metrů od páru, vzhlédl. „Jsem ten, na koho čekáte. Jsem Geoffrey Shafer. Vítejte ve hře.”

Vyndal devítimilimetrový poloautomatický Smith & Wesson a dvakrát vystřelil.

Žena vykřikla a chytila se za pravou stranu hrudníku. Zelené šaty se jí zbarvily jasně červenou krví. Ve vytřeštěných očích měla zmatek a hrůzu.

Agent měl temný otvor tam, kde bývalo jeho levé oko. Shafer věděl, že byl mrtvý dřív, než udeřil hlavou o zem s hlasitým, uspokojivým zaduněním.

Za celá ta léta nic neprohrál. Shafer se rozběhl k Bílému apartmá a Dobyvateli.

Výstřely určitě někdo slyšel. Nečekali, že vběhne přímo do pasti, kterou nastražili. Ale udělal to.

Dvě pokojské tlačily z Bílého apartmá rozvrзанý úklidový vozík. Převlékaly právě Dobyvatelovu postel? Nechaly tam tlust'ochovi krabici čokoládových bonbonů, aby měl co mlsat?

„Táhněte odtud!“ zařval a zvedl zbraň. „Běžte, hned! Jde vám o život!“ Jamajské pokojské zmizely, jako by viděly samotného ďábla.

Shafer rozrazil dveře apartmá a uviděl Olivera Highsmitha, jak jede na vozíku přes čerstvě vydrhnutou podlahu.

„Olivere, jsi to ty,“ řekl Shafer. „Řekl bych, že jsem chytil obávaného vraha z Covent Garden. Spáchal jsi přece ty vraždy, ne? Představ si to. Hra skončila, Olivere.”

Zároveň si Shafer pomyslel: *Dávej na něj pozor. Bud' opatrný, je to Dobyvatel.*

Oliver Highsmith se zastavil a pomalu obrátil vozík k Shaferovi. Setkání tváří v tvář. Takhle to mělo být. Highsmith řídil z Londýna Bayera a Whiteheada, když byli agenti. Původní hra, *Čtyři jezdci*,

byla jeho nápad, rozptýlení při odchodu do důchodu. „Ta naše hloupá hra," jak jí vždycky říkal.

Prohlížel si chladnokrevně Shafera. Byl to intelektuál, ale také génius, aspoň jak prohlašovali Bayer a Whitehead.

„Můj drahý kolego, jsme tví přátelé. Jediní, které teď máš. Chápeme tvůj problém. Pojd' si promluvit, Geoffreyi."

Shafer se vysmál ubohým tlust'ochovým lžím, jeho blahosklonnému chování, jeho dobrým nervům. „Georgie Bayer mi říkal něco jiného. Chystali jste se mě zabít! Pěkné zacházení s kamarádem, jen co je pravda."

Highsmith ani nemrkl, nezaváhal. „Nejsme tady sami, Geoffe. Oni jsou v hotelu. Všude kolem je tajná služba. Museli tě sledovat."

„A tebe a Bayera a Whiteheada! Vím všechno, Olivere. Dva z těch kreténů jsem potkal dole. Odpráskl jsem je. Proto si musím pospíšet a nemám čas na řeči. Konec hry se blíží."

„Musíme si promluvit, Geoffe."

„Řeči, řeči, řeči." Shafer potřásl hlavou a zamračil se. „Ne. My dva nemáme o čem mluvit. Mluvení je jen přeceňovaná nuda. Naučil jsem se zabíjet, a líbí se mi to mnohem víc než mluvení. Miluju to k smrti."

„Jsi šílený," vypravil se sebe Highsmith a šedomodré oči se mu rozšířily hrůzou. Konečně pochopil, co je Shafer zač.

„Ne, já nejsem blázen. Vím přesně, co dělám -vždycky jsem to věděl a vždycky budu. Chápu rozdíl mezi dobrem a zlem. Vždyť se podívej, kdo na tebe mluví: Jezdec na bílém koni."

Shafer se pomalu blížil k Highsmithovi. „Tohle ani není souboj - takhle jsem se to naučil v Asii. Zemřeš, Olivere. Není to úžasné pomyšlení? Pořád si ještě myslíš, že je to jen nějaká hra?"

Highsmith náhle vyskočil na nohy. Shafera to nepřekvapilo; věděl, že ty vraždy v Londýně nemohl spáchat na vozíku. Highsmith měl skoro metr osmdesát, byl tlustý, ale navzdory tomu překvapivě pohyblivý. Měl silné paže a ruce.

Shafer byl rychlejší. Udeřil Highsmitha pažbou své pistole a Dobyvatel padl na jedno koleno. Shafer ho zasáhl podruhé a potřetí a Highsmith se svalil na podlahu. Hlasitě sténal a plival krev. Shafer ho kopal do zad, obličej, nohou.

Pak se sklonil a přitiskl ústí hlavně k Highsmithově širokému čelu. Z chodby zaslechl vzdálený zvuk běžících nohou. To bylo špatné - šli po něm. *Rychle, rychle.*

„Jdou pozdě," řekl Dobyvateři. „Nikdo tě už nemůže zachránit. Kromě mě, Dobyvateři. Jak vypadá hra? Porad' mi. Mám tuhle velrybu zachránit?"

„Prosím, Geoffe, ne. Nemůžeš mě zabít. Můžeme si ještě pomoci navzájem."

„Rád bych to s tebou probral, ale opravdu si musím pospíšet. Hodím si kostkami. V duchu. Ale, špatná zpráva, Oliver. Kostky mluví jasně. Prohrál jsi."

Zamířil na Highsmithovo vykulené pravé oko a vystřelil. Dobyvateľův mozek se rozprskl po celé místnosti. Shafer jen zalitoval, že nemohl Olivera Highsmitha mučit ještě mnohem, mnohem déle.

Pak Shafer vyrazil pryč a náhle si uvědomil něco, co ho opravdu překvapilo: měl důvod proč žít. Byla to úžasná, úžasná hra.

Chce se mi žít.

Kapitola 115

BĚŽELI JSME SE SAMPSONEM k postrannímu křídlu hotelu, kde bylo apartmá Olivera Highsmithe. Slyšeli jsme výstřely, ale neměli křídla.

Nebyl jsem připravený na krvavou spoušť, kterou jsme našli. Na nádvoří leželi dva angličtí agenti. S oběma jsem dříve pracoval, stejně jako s Patsy Hamptonovou.

Jones a další agent už spolu s týmem místních detektivů zaplnili Highsmithovo apartmá. Všechno se změnilo v chaos a vražedné šílenství.

„Shafer se sem dostal přes dva mé lidi," řekl Jones napjatým hlasem plným vzteku a smutku. Kouřil cigaretu. „Prostřílel se, zabil Lauru a Gwynna. Highsmith je také mrtvý. George Bayera jsme ještě nenašli."

Dřepl jsem si a rychle prozkoumal škodu napáchanou na lebce Olivera Highsmithe. Byla značná. Výstřel šel zblízka a rána byla veliká. Věděl jsem od Jonese, že Shafer nenáviděl inteligenci svého nadřízeného a teď mu vystřelil mozek z hlavy. „Říkal jsem vám, že zabíjí rád. Musí to dělat, Andrew. Nemůže přestat." „Whitehead!" promluvil jsem. „Konec hry."

Kapitola 116

JELI JSME RYCHLEJI, než úzká cesta plná zatáček bezpečně dovozovala, a přibližovali se k domu Jamese Whiteheada. Nebylo to daleko.

Minuli jsme ukazatel na Mallard's Beach - San Antonio.

Sampson a já jsme mlčeli, zabraní do myšlenek. Nemohl jsem přestat myslet na Christine. „*Máme ji.*“ Je to ještě pravda?

Nevěděl jsem to a jen Shafer a možná Whitehead mi mohli dát odpověď. Chtěl jsem je oba dostat živé. Celý ten exotický ostrov, jeho exotické vůně a scenérie, mi připomínaly Christine. Ať jsem se snažil jakkoliv, nemohl jsem si představit, že by tohle mohlo mít dobrý konec.

Mířili jsme k pláži a brzy mýjeli soukromé domy a několik velkých sídel s příjezdovými cestami, které se táhly několik set metrů k hlavní budově.

Před sebou jsem viděl světla dalšího domu a došlo mi, že nejsme daleko od Jamese Whiteheada. Byl Válka ještě naživu. Nebo už se tam Shafer objevil a zase odešel?

Z vysílačky se ozval Jonesův hlas: „Tak tady to je, Alexi. Ten dům z kamene a skla před námi. Nikoho tam nevidím.“

Zastavili jsme blízko příjezdové cesty posypané rozdrčenými mušlemi, která vedla k domu. Byla černočerná tma. Na celém pozemku nesvítilo jediné světlo.

Vyskočili jsme z auta. Bylo nás dohromady osm, včetně jednoho týmu místních detektivů, kteří vypadali dost nervózně.

Neměl jsem jim to za zlé. Cítil jsem se úplně stejně. Kamikadze rádil a věděli jsme, že má sebevražedné sklony.

Sampson a já jsme proběhli malou zahradou s bazénem na jedné straně a velkým trávníkem, sbíhajícím k moři, na druhé.

Viděli jsme, jak se Jonesovi lidé vějířovitě rozbíhají po pozemku. *Shafer přišel do hotelu s pistolí v ruce, říkal jsem si. Nezáleží mu na tom, jestli přežije nebo ne. Ale mně na tom záleží. Musím ho vyslechnout. Musím se dozvědět to, co ví on. Potřebuji všechny odpovědi.*

„Co ten hajzl Whitehead?" zeptal se Sampson, když jsem spěchali k domu.

U vody byla tma, dobré místo, odkud by Shafer mohl zaútočit. Každý strom a keř vrhal dlouhý stín.

„Nevím, Johne. Objevil se na chvíli v hotelu. Je to hráč, a tak jde po Shaferovi. Je to *koncovka*. Jeden z nich teď vyhraje celou hru."

„Je tady," zašeptal jsem. „Vím to."

Cítil jsem Shaferovu přítomnost; byl jsem si jí jistý. A skutečnost, že jsem o něm *věděl* mě děsila skoro stejně jako on sám.

Z temného domu zazněly výstřely.

Srdce se mi zastavilo a napadla mě na první pohled nelogická prosba: *Prosím, ať není Geoffrey Shafer mrtvý.*

Kapitola 117

JEŠTĚ JEDEN CÍL, ještě jeden protivník a pak to všechno skončí. Osm úžasných let hry, osm let odplaty, osm let nenávisti. Nemohl si dovolit prohrát. Už ukázal Bayerovi a Highsmithovi, zač je toho loket, a teď ukáže i Whiteheadovi, kdo je lepší.

Shafer se hlučně prodíral hustým porostem a pak přebrodivl po pás hlubokou, smrdutou bažinu. Voda byla nepříjemně teplá a olejově zelený povlak na hladině na dva prsty silný.

Snažil se nemyslet na bahno nebo hmyz a hady, kteří v něm mohli bydlet. Za svých dnů a nocí v Asii se už brodivl v horším hnusu. Upíral oči na drahý plážový dům Jamese Whiteheada. Už jen jedna smrt, jen jeden *Jezdec*.

Byl v tom domě už dříve a dobře ho znal. Za bažinou byl další úsek hustého porostu, pak plot a upravený Whiteheadův pozemek. Věděl, že Whitehead nepředpokládá, že by mohl projít přes bažinu. Byl ale chytřejší než ostatní. Vraždil celá léta v Karibiku a neudělal jedinou chybu, která by ho prozradila policii. Válka mu také pomohl v záležitosti Christine Johnsonové, a udělal to výborně. Byla to záhada uvnitř záhady, to vše uvnitř té složité hry.

Shafer na okamžik ztratil kontakt s realitou - kde je, kdo je, co musí udělat.

Ne, *tohle* bylo děsivé - malý výpadek v tu nejnevhodnější dobu. Ironicky to byl Whitehead, který ho jako první seznámil v Asii s povzbuzujícími léky a sedativy.

Shafer se brodivl bažinou a doufal, že tam nebude vody nad hlavu. Nebylo. Dostal se ven a přešel plot. Pokračoval přes trávník.

Byl posedlý touhou zabít Jamese Whiteheada. Chtěl ho mučit - ale kde na to najít čas? Whitehead byl jeho první instruktor v Thajsku a pak na Filipínách. Měl největší podíl na tom, že se z Shafera stal zabiják. To Whitehead byl za to všechno zodpovědný.

V domě byla tma, ale Shafer věřil, že Válka je uvnitř.

Náhle z domu zazněl výstřel. Určitě Válka.

Shafer začal kličkovat jako pěšák při útoku. Srdce mu divoce bušilo. Realita se kolem něj míhala v podivných útržcích. Přemýšlel,

jestli má Whitehead zbraň s nočním hledím a jak dobrý střelec vlastně je.

Jestli byl někdy v bitvě.

Je vyděšený? Nebo ho ta akce vzrušuje?

Došlo mu, že dveře domu jsou zamčené, Válka se krčí uvnitř a čeká, až na něj bude moci vypálit ze zálohy. Nikdy ale sám tuhle špinavou práci nedělal; nikdo z nich - ani Whitehead, ani Bayer, ani Highsmith. Používali k tomu Smrt a ta si teď přišla pro ně. Kdyby nesouhlasili se setkáním na Jamajce, došel by si pro každého zvlášť.

Shafer vyrazil tryskem k domu. Uvnitř práskl výstřel a proletěla kolem něj kulka. Nezasáhla ho. Protože byl tak dobrý? Nebo Whitehead špatný?

Shafer si zakryl oběma rukama obličej a proskočil velkým oknem lodžie. Okenní sklo se roztrátilo na tisíce kousků. Byl uvnitř!

Válka byl někde blízko. Kde je jeho nepřítel? Jak dobrý je James Whitehead? Týchle otázky se mu honily hlavou. Někde v domě zaštekál pes.

Shafer dopadl na dlaždice a narazil si nohu o těžký stůl, ale hned vstal. Nic. V místnosti nikdo nebyl.

Venku před domem uslyšel hlasy. Byla tam policie! Jako vždycky se mu snažila zkazit zábavu.

Pak uviděl Válku, jak se snaží utéct. Vysoký, štíhlý, delší černé vlasy. Ztratil nervy jako první. Mířil k domovním dveřím, ze všech lidí hledal pomoc zrovna u policie.

„Nedokážeš to, Whiteheade. Stůj! Nenechám tě utéct! Zůstaň ve hře.“

Whitehead si zjevně uvědomil, že se k domovním dveřím nedostane. Otočil se ke schodišti a Shafer ho v těsném závěsu následoval. Válka se rychle obrátil a znovu vystřelil.

Shafer uhodil do vypínače na zdi a světlo v chodbě se rozsvítilo.

„Přišla si pro tebe Smrt! Nastal tvůj čas. Podívej se na mě! Podívej se na Smrt!“ křičel.

Whitehead běžel dál a Shafer ho chladnokrevně střelil do zadku. Byla to velká rána a Whitehead ječel jako píchnuté prase. Zamotal se a skutálel ze schodiště. Při pádu se udeřil do obličeje o kovové zábradlí.

Svíjel se u paty schodiště, kde ho Shafer střelil znovu, tentokrát mezi nohy. Válka znovu zařval. Pak začal sténat a kvílet.

Shafer stál triumfálně nad ním. „Tak ty si myslíš, že zabíjení je hra? Pořád ti to tak připadá?“ zeptal se ho potichu. „*Mně* to přijde jako skvělá zábava, ale co tobě?“

Whitehead se pokusil promluvit. „Ne, Geoffreyi. Není to hra. Přestaň, prosím. Už to stačilo.“

Shafer vycenil v úsměvu své velké zuby. „Ty se ale tak pleteš! Je to krása! Je to ta nejúžasnější hra, kterou si dokážeš představit. Měl bys cítit to, co cítím teď já, tu moc nad životem a smrtí.“

Něco ho napadlo a všechno změnil, změnil hru pro sebe a Whiteheada. Ten zvrat byl mnohem lepší než všechno, co původně plánoval.

„Rozhodl jsem se nechat tě žít - ne moc dobře, ale *budeš žít*.“

Vypálil ještě jednou, tentokrát do bederní části Whiteheadovy páteře.

„Nikdy na mě nezapomeneš a hra bude pokračovat po zbytek tvého života. Užij si ji jako já.“

Kapitola 118

JAKMILE JSEM ZASLECHL VÝSTŘELY, rozběhl jsem se k domu. Ostatní mě následovali. Musel jsem se dostat k Shaferovi před nimi. Musel jsem ho dostat sám. Musel jsem s ním mluvit a jednou pro vždy se dozvědět pravdu.

Viděl jsem Shafera vyklouznout bočními dveřmi z domu. Whitehead musel být mrtvý. Shafer vyhrál hru.

Běžel k moři, rychle a s určitým cílem. Zmizel za malou písčnou dunou ve tvaru želvy. Kam může běžet? Co má v plánu?

Pak jsem ho zase uviděl. Skopával boty a stahoval si kalhoty. Na co se chystá?

Zaslechl jsem, že mě dobíhá Sampson. „Nezabíjej ho, Johne! Ne dřív, než budeme muset," vykřikl jsem.

„Já vím, já vím," zavolal v odpověď.

Vrhl jsem se kupředu.

Shafer se otočil a vypálil na mě. Na pistoli to bylo příliš daleko, ale byla to dobrá rána a kulka prolétla blízko mě. Bylo jasné, že umí střílet.

Ohlédl jsem se a uviděl Sampsona, jak skopává tenisky a sundává si kalhoty. Udělal jsem totéž s mikinou a tričkem.

Ukázal jsem k moři. „Musí tam mít někde člun. Bude to jeden z nich."

Viděli jsme, jak se Shafer brodí nízkými vlnami do moře směrem za svitem měsíce. Skočil šipku a začal kraulovat od pobřeží.

Sampson a já jsme skočili ve spodním prádle za ním.

Shafer byl výborný plavec a měl před námi náskok. Plaval s obličejem ve vodě a po každých několika tempech pootočil hlavu, aby se nadechl.

V hlavě jsem měl jen jednu myšlenku: *pokrčit a vykopnout, pokrčit a vykopnout*. Měl jsem pocit, jako bych čerpal sílu ze zásob, o kterých jsem neměl ani tušení. Musel jsem Shafera chytit - musel jsem se dozvědět pravdu o tom, co udělal s Christine.

Pokrčit a vykopnout, pokrčit a vykopnout.

Sampson se dřel vedle mě a pak začal zaostávat.

„Vrať se," zavolal jsem na něj. „Vrať se pro pomoc. Sežeň někoho, kdo by prohlédl ty čluny."

„Plave jako ryba," zavolal na mě Sampson.

„Plav. Zvládnou to. Nech to na mně."

Před sebou jsem stále viděl Shaferovu hlavu a ramena, jak se lesknou v měsíčním světle. Plaval rychle a pravidelně.

Pokračoval jsem dál, aniž bych se ohlížel. Nechtěl jsem vědět, jak daleko jsem se už dostal. Nepřipouštěl jsem si, že bych se mohl unavit, že bych to vzdal, že bych prohrál.

Přidal jsem a snažil se Shafera dohnat. Čluny byly ještě kus cesty před námi.

Hrál jsem sám se sebou takovou hru. Přestal jsem se dívat, kde Shafer je. Soustředil jsem se jen na vlastní tempa.

Konečně jsem se podíval. Začínal ochabovat, nebo to bylo jen to, co jsem si *přál* vidět. Tak jako tak mi to přidalo na síle, chytil jsem druhý dech.

A co když ho tady opravdu chytím? Co pak? Budeme bojovat o život?

Nemohl jsem dovolit, aby se dostal na člun přede mnou. Na palubě bude mít zbraně. Musel jsem ho porazit tady. Tentokrát jsem musel vyhrát. Který člun mohl být jeho?

Přidal jsem. Opakoval jsem si, že jsem v dobré formě. A také jsem byl. Chodil jsem už rok každý den do posilovny - od té doby, co zmizela Christine.

Znovu jsem vzhlédl a co jsem uviděl, mě šokovalo.

Shafer byl tam, jen několik metrů přede mnou. Jenom pár temp. Už nemůže? Nebo na mě čeká a sbírá sílu?

Nejbližší člun byl tak sto sto padesát metrů před námi.

„*Křeč!*" vykřikl Shafer. Pak zmizel pod hladinou.

Kapitola 119

NEVĚDĚL JSEM, co si mám myslet a co mám dělat. Bolest na Shaferově tváři vypadala přesvědčivě; zdálo se, že má strach. Byl to ale také dobrý herec.

Něco jsem pod sebou ucítil. Chytil mě vší silou mezi nohama. Vykřikl jsem a pokusil se vykroutit, i když to bolelo.

Pak už jsme chňapali jeden po druhém, bojovali pod vodou. Náhle mě stáhl s sebou pod hladinu. Byl silný. Jeho paže byly jako dva svěráky a držel mě jimi pevně.

Nikdy v životě jsem se tak nebál. Nechtěl jsem se utopit. Shafer vyhrával.

Díval se mi do očí. Jeho oči byly šílené a plné vášně. Ústa měl zavřená, zkroucené rty vypadaly d'ábelsky. Dostal mě; zase vyhraje.

Vší silou jsem ho udeřil pěstí. Pak jsem vykopl nohou a zasáhl ho někam do krku. Začal se potápět.

Dlouhé světlé vlasy mu vlály kolem obličeje. Ruce a nohy měl bezvládné.

Šel ke dnu a já za ním. Pod hladinou byla tma. Chytil jsem ho za paži.

Nemohl jsem ho udržet. Jeho váha mě stahovala dolů. Nemohl jsem ho nechat. Musel jsem zjistit pravdu o Christine. Můj život bez toho nemohl pokračovat.

Neměl jsem nejmenší tušení, jak je tam hluboko. Shafer měl vytřeštěné oči a doširoka otevřená ústa; jeho plíce se musely plnit vodou.

Přemýšlel jsem, jestli jsem mu kopem nezlomil vaz. Byl mrtvý nebo jen v bezvědomí? Představa, že jsem mu zlomil krk, mě trochu uspokojovala.

Pak už na tom nezáleželo. Nezáleželo na ničem. Chyběl mi kyslík. Plíce me pálily. V uších mi začalo zvonit. Točila se mi hlava a začal jsem ztrácet vědomí.

Musel jsem Shafera pustit, nechat ho klesnout ke dnu. Neměl jsem na výběr. Déle už jsem dech zadržet nedokázal. Musel jsem se vrátit na hladinu.

Zmítal jsem se a vší silou se snažil dostat k hladině. Myslel jsem si, že to nedokážu; byl jsem příliš hluboko.

Topil jsem se. Pak jsem nad sebou uviděl Sampsonův obličej. Blízko, velice blízko. Dodalo mi to sílu.

Jeho hlava zastínila několik hvězd na modročerném nebi. „Zlatíčko," zavolal na mě, když jsem se vynořil.

Podržel mě a počkal, až popadnu dech. Oba jsme chvíli šlapali vodu. Byl jsem v šoku.

Očima jsem přebíhal po hladině a snažil se najít Shafera. Nikde jsem ho neviděl. Byl jsem si jistý, že se utopil.

Pomalů jsme se Sampsonem plavali ke břehu.

Nenašel jsem tam, co jsem potřeboval. Nedozvěděl jsem se od Shafera pravdu, než se utopil.

Jednou nebo dvakrát jsem se ohlédl, abych se ujistil, že nás Shafer nesleduje, že je opravdu pryč. Nic jsem nespatriil. Slyšel jsem jen zvuk našich unavených paží, kterými jsme rozráželi vlny.

Kapitola 120

NÁSLEDUJÍCÍ DVA DNY a noci trvalo dokončit vyšetřování s místní policií, ale mělo to tu výhodu, že jsem se musel soustředit na práci a nemyslel na to, že jsem ztratil veškerou naději na nalezení Christine nebo alespoň odhalení, co se s ní vlastně stalo.

Bylo mi jasné, že existuje určitá možnost, že Christine neunesl Shafer, ale nějaký jiný šílenec z mé minulosti, ale nedokázal jsem se jí zabývat. Byla to příliš bláznivá hypotéza, dokonce i na mě.

Od samého začátku jsem nedokázal truchlit, ale teď mě hrůzná konečnost Christinina osudu zasáhla plnou silou. Cítil jsem se prázdný, jako by mi někdo vytrhl vnitřnosti z těla. Tupá bolest, kterou jsem znal už tak dlouho, byla nahrazená záchvaty, při kterých jsem měl pocit, že mi ostrý kůl probodává srdce. Nemohl jsem spát, ale zároveň jsem měl pocit, že se mi všechno jenom zdá.

Sampson věděl, co se se mnou děje. Slova zde byla marná, ale on se mě přesto snažil utěšit.

Nana mi zavolala do hotelu a já věděl, že je to Sampsonova práce, i když to oba popírali. K telefonu přišli i Jannie a Damon a oba byli sladcí, milí a plní života a naděje. Dali sluchátko dokonce i Rosie, aby mě potěšila přátelským mňau. O Christine se nezmínili, ale bylo mi jasné, že na ni stále myslí.

Poslední večer na ostrově jsme večeřeli s Jonesem. Spřátelili jsme se s ním a on mi konečně prozradil některá fakta, která tajná služba zamlčela. Chtěl, abych si o tom udělal celkový obrázek; měl pocit, že si to zasloužím.

V roce 1989 byl Shafer naverbován k MI6 Jamesem Whiteheadem. Whitehead spadal pod Olivera Highsmitha, stejně jako George Bayer. V následujících třech letech spáchal Shafer v Asii nejméně čtyři vraždy. Whitehead a Bayer byli v podezření, že zabíjeli prostitutky v Manile a Bangkoku, ale nepodařilo se to dokázat. Tyto vraždy zjevně předcházely Jane Doeovým a hře samé. Všechno dohromady to vytvářelo největší skandál v dosavadní historii tajné služby, který se podařilo výborně ututlat. Tak si to Jones přál a já proti tomu nic nenamítal. Už tak měli občané dost důvodů nedůvěřovat svým vládám.

Večeři jsme dojedli kolem jedenácté a s Jonesem jsme si slíbili zůstat ve spojení. Existovala ještě jedna znepokojující skutečnost, jejíž význam ale nechtěl nikdo přeceňovat: tělo Geoffreye Shafera se stále nepodařilo nalézt. Svým způsobem to vypadalo jako vhodný konec.

Sampson a já jsme se chystali chytit první úterní let do Washingtonu. Měli jsme odlétat deset minut po deváté.

To ráno se po obloze hnaly černé mraky. Celou cestu z hotelu na letiště Donalda Sangstera bušil na střechu našeho auta déšť. Podél silnice běžely děti do školy a chránily se před deštěm velkými listy banánovníků.

Přeháňka nám dala co proto, když jsme zaparkovali vypůjčené auto a běželi se schovat do letištní budovy.

„Bude to fajn být zase doma," prohlásil Sampson, když jsme konečně stáli pod plechovou střechou natřenou jasně žlutou barvou.

„Už se tam těším," souhlasil jsem. „Chybí mi Damon, Jannie a Nana."

„To tělo najdou," ujistil mě Sampson. „Shaferovo."

„Vím, kohos myslel."

Déšť tloukl nelítostně do střechy letiště a já myslel na to, jak nerad v podobném počasí létám - ale těšil jsem se domů, kde tahle noční můra skončí. Byl jsem tím případem posedlý víc než rok, a to bylo příliš.

Christine mě kdysi prosila, abych to vzdal. Nana žádala totéž, ale já ji neposlechl. Možná jsem tenkrát nedokázal vidět svůj život a práci tak jasně jako dnes. Byl jsem Drakobijec se vším, co to obnáší. A nakonec jsem se stal zodpovědným za Christinin únos a smrt.

Prošli jsme se Sampsonem bez zájmu kolem pestrobarevných stánků. Pouliční obchodníci prodávali dřevěné šperky a jiné dřevořezby, ale také jamajskou kávu a kakao.

Každý jsme nesli velkou černou tašku. Vlastně jsme ani nevypadali jako turisté. Pořád jsme byli policajti.

Zaslechl jsem za sebou volání a otočil se proti davu cestujících.

Byl to John Anthony, jeden z jamajských detektivů. Volal mé jméno a prodíral se k nám přeplněným terminálem. Měl jen několik kroků náskok před Andrewem Jonesem.

Jones a Anthony na letišti? Co se to proboha zase děje? Jaká další katastrofa?

„Shafer?" vypravil jsem ze sebe, a znělo to jako nadávka.

Zastavili jsme a počkali, až nás doběhnou. Skoro jsem ani nechtěl slyšet, co nám chtějí říct.

„Musíte se vrátit s námi, Alexi. Pojd'te se mnou," vychrlil ze sebe udýchaný Jones. „Jde o Christine Johnsonovou. Něco jsme zjistili. Pojd'te."

„O co jde? Co se děje?" vyptával jsem se Jonese a pak se otočil k detektivu Anthonymu, když si Angličan dával s odpovědí na čas.

Anthony zaváhal, ale pak řekl: „Nevíme to jistě. Možná to nic neznamená. Někdo ale tvrdí, že ji viděl. Možná je přece jen tady na Jamajce. Pojd'te s námi."

Nemohl jsem uvěřit vlastním uším. Cítil jsem, jak mě Sampson pevně popadl za paži, ale všechno ostatní se zdálo neskutečné, jako ve snu.

Ještě to neskončilo.

Kapitola 121

CESTOU Z LETIŠTĚ nás Andrew Jones a detektiv Anthony informovali o všem, co věděli. Poznal jsem, že se snaží nedělat mi velké naděje. Sám jsem byl v podobně obtížné situaci několikrát, ale ne jako oběť zločinu.

„Včera v noci jsme chytili malého zlodějíčka, který se vloupal do domu v Ocho Rios," vyprávěl Anthony od volantu své malé toyoty. „Nabídl nám nějaké informace, když přimhouříme oči. Řekli jsme mu, že si poslechneme, co ví, a pak se rozhodneme. Prozradil nám, že v kopcích jižně od Ocho Rios, blízko městečka Euarton, je držena Američanka. Občas tam žije nějaká komunita."

„Dozvěděl jsem se o tom hned ráno. Zavolał jsem Andrewa a spěchali jsme na letiště. Ten člověk o ní mluvil jako Blaženosti. Žádné jiné jméno nepoužil. Volal jsem vám do hotelu, ale už jste byli pryč. Tak jsme jeli za vámi."

„Díky," řekl jsem na konec, když jsem si uvědomil, že mi nejspíš pověděl všechno, co věděl.

Promluvil Sampson: „Tak proč se ten zloděj objevil až teď, po takový době?"

„Říkal, že pár nocí zpátky došlo ke střelbě, která všechno změnila. Jakmile ti běloši zemřeli, ta žena už není důležitá. Tohle jsou jeho slova."

„Znáte ty muže?" zeptal jsem se detektiva Anthonyho.

„Muže, ženy, děti. Ano, už jsem s nimi měl co do činění. Kouří spoustu marihuany. Praktikují své hybridní náboženství, vzývají císaře Haile Selassieho. Pár jich občas něco ukradne. Většinou je necháváme na pokoji."

Všichni v autě ztichli. Spěchali jsme podél pobřeží směrem na Runaway Bay a Ocho Rios. Bouřka odešla stejně rychle, jako přišla, a ostrov se zase koupal ve slunečním svitu. Na pole se vraceli česači cukrové třtiny se svými mačetami.

Za vesnicí Runaway Bay sjel detektiv Anthony z hlavní cesty a zamířil do kopců. Stromy a keře přešly v hustou džungli a z cesty se stal tunel provrtaný mezi větvemi a šlahouny. Anthony musel rozsvítit světla.

Měl jsem pocit, jako bych plul v mlze, jako bych všechno sledoval ve snu. Bylo mi jasné, že se snažím chránit sám sebe, ale věděl jsem také, že to nepomáhá.

Kdo je ta Blaženost? Nemohl jsem uvěřit, že by Christine mohla být naživu, ale byla tam určitá naděje a já se k ní upnul. Vzdal jsem se už před mnoha týdny. Teď jsem si dovilil vzpomenout, jak moc jsem ji miloval a jak moc mi chybí. Otočil jsem se k okénku a ponořil se do sebe.

Náhle mi do očí udeřilo jasné světlo. Auto se vynořilo z džungle po čtyřech nebo pěti kilometrech cesty plné zatáček. Vjeli jsme do zelených kopců, které trochu připomínaly americký Jih v padesátých nebo šedesátých letech - možná Georgii nebo Alabamu.

Děti v obnošených šatech si hrály před sešlými domky. Dospělí posedávali na verandách a sledovali naše auto.

Zahnuli jsme na kluzkou blátivou cestu s hustým porostem trávy mezi hlubokými koleji. Už jsme museli být blízko. Srdce mi hlasitě bušilo.

Blaženost? Kdo je ta žena, kterou tam drží? Mohla by to být Christine?

Sampson zkontroloval zásobník svého glocku. Zaslechl jsem kovové cvaknutí a rychle se podíval jeho směrem.

„Neuvidí nás rádi, ale zbraň potřebovat nebudete," poznamenal Anthony. „Už nejspíš vědí, že jedeme. Sledují cesty v okolí. Christine Johnsonová tam nemusí být právě teď, jestli tam vůbec někdy byla. Ale bylo mi jasné, že se budete chtít přesvědčit sám."

Nic jsem neřekl. Nemohl jsem. Měl jsem sucho v ústech. Pořád máme co dělat se *Čtyřmi jezdci*, že? Je tohle Shaferova hra? Věděl, že nakonec tohle místo v kopcích najdeme? Nastražil tam na nás závěrečnou past?

Dojeli jsme ke starému zelenému domu s potrhanými bílými záclonami a pytlovinou místo dveří. Okamžitě z něj vyšli čtyři muži s dredy.

Blížili se k nám a tvářili se zavile. Na tyhle pohledy jsme byli se Sampsonem zvyklí z ulic Washingtonu.

Dva z nich drželi v rukou těžké mačety. Druzí dva měli na sobě volné košile, pod kterými jsem tušil pistole.

„Zmizte. Jed'te pryč," křikl na nás jeden z nich. „Žádná ženská tady není."

Kapitola 122

„NE!“

Detektiv Anthony vystoupil z auta s oběma rukama nad hlavou. Sampson, Jones a já jsme ho následovali.

Z lesa hned za domem se ozývalo dunění bubnu. Dvě rozvalené dogy zvedly hlavy, aby se na nás podívaly a párkrát štěkly.

Vůbec se mi nelíbilo, jak se to vyvíjí.

Další muž na nás křikl: „Já a já chceme, abyste vypadli.“

Poznal jsem ten řečnický obrat: zdvojené zájmeno představovalo mluvčího a Boha, který žije v každém člověku.

„Patrick Moss je v base. Jsem detektiv Anthony z Kingstonu. Tohle jsou detektiv Sampson, detektiv Cross a pan Jones. Máte tady nějakou Američanku. Říkáte jí Kráska.“

Blaženost? Mohla by to být Christine?

Jeden z mužů zamával mačetou a obořil se na Anthonyho: „Starejte se vo svý. Nechte nás bejt. Žádná ženská tady není.“

„Tohle je moje práce a *nenecháme* vás být," řekl jsem.

„Žádná ženská. Žádná Američanka," obrátil se ke mně rozčilený muž.

Promluvil Andrew Jones: „Chceme tu Američanku, pak odjedeme. Váš přítel Patrick Moss bude večer doma. Můžete si to s ním vyřídit po svém.“

„Žádná Američanka tady není," opakoval první muž. „Votočte se a padejte.“

„Znáte Jamese Whiteheada? Znáte Shafera?" chtěl vědět Jones.

Nepopřeli to. Pochyboval jsem, že z nich dostaneme něco víc.

„Miluju ji," řekl jsem. „Nemohu odejít. Jmenuje se Christine.“

Stále jsem měl sucho v ústech a nemohl pořádně dýchat. „Byla unesena před rokem. Víme, že ji přivezli sem.“

Sampson vytáhl svůj glock a držel ho volně u boku. Upřeně pozoroval ty čtyři muže, kteří se dívali na nás. Dotkl jsem se pažby své pistole, ale nechal ji v pouzdru. Nestál jsem o přestřelku.

„Můžeme vám to pořádně zavařit," zavrčel Sampson. „Nedokážete si představit, co váš všechno čeká.“

Nakonec jsem se vydal kupředu po pěšince vyšlapané ve vysoké trávě. Prošel jsem kolem těch mužů a kolem jednoho se lehce otřel.

Nepokusili se mě zastavit. Z jejich šatů jsem cítil marihuanu a pot.

Sampson šel krok nebo dva za mnou. „Dávám na ně bacha," ujistil mě. „Zatím se chovaj slušně."

„Na tom nesejde," opáčil jsem. „Musím se podívat, jestli tam není."

Kapitola 123

KDYŽ JSEM DOŠEL k prošlapaným dřevěným schodům, objevila se ve dveřích stará žena s umaštěnými šedými vlasy. Oči měla podlité krví.

„Pojďte se mnou,“ hekla. „Pojďte. Ten kvér nebudete potřebovat.“

Poprvé za tu dlouhou dobu jsem si dovolil pocítit záblesk naděje, ačkoliv jsem pro to neměl žádný jiný důvod než pochybnou fámu.

Blaženost? Má to něco společného se štěstím? Mohla by to být Christine?

Stařena se začala belhat kolem domu a skrz křoviny, stromy a kapradí za domem. Asi po šedesáti nebo sedmdesáti metrech houstnoucím lesem došla k šesti malým chatrčím, před kterými se zastavila. Chatrče byly postavené ze dřeva, bambusu a vlnitého plechu.

Pokračovala v chůzi k předposlední chatrči v řadě.

Vzala klíč přivázaný koženým páskem k zápěstí, zasunula ho do zámku ve dveřích a otočila jím.

Strčila do dveří, které hlasitě zaskřípaly ve zrezivělých pantech.

Nahlédl jsem dovnitř a uviděl prostou, uklizenou a čistou místnost. Černou barvou na zeď někdo napsal *Bůh je můj pastýř*.

Nikdo tam nebyl.

Žádná Blaženost.

Žádná Christine.

Zavřel jsem oči. Zoufalství mě pohltilo.

Pomalů jsem je zase otevřel. Nechápal jsem, proč mě žena zavedla do téhle staré prázdné místnosti, téhle staré chatrče v lese. Je to nějaká past?

Kamikadze? Shafer? Je tady?

Někdo vystoupil zpoza malé skládací zástěny v jednom rohu místnosti. Cítil jsem, jako bych se řítil k zemi a z úst mi unikl slabý sten.

Nevěděl jsem, co jsem vlastně čekal, ale tohle to nebylo. Sampson natáhl ruku, aby mě podepřel.

Christine pomalu vešla do slunečního světla, které tam vnikalo jediným oknem chatrče. Už jsem myslel, že ji nikdy neuvidím.

Byla mnohem hubenější a mnohem delší vlasy měla spletené do copánků. Měla ale tytéž chytré, krásné hnědé oči. Ani jeden z nás nejdřív nedokázal promluvit. Byl to ten nejúžasnější okamžik v mém životě.

Po zádech mi přeběhl mráz a všechno kolem se pohybovalo zpomaleně. V malé místnosti nastalo nadpřirozené ticho.

Christine držela žlutou deku, ze které jsem viděl vykukovat hlavičku miminka. Udělal jsem pár kroků dopředu. Kolena se mi podlamovala. Slyšel jsem, jak si dítě zabalené v dece potichu pobrukuje.

„Ach Christine, Christine," vypravil jsem ze sebe konečně.

Z očí se jí vyřinuly slzy a pak i z mých. Došla ke mně a já ji neobratně objal.

„Tohle je naše dítě a nejspíš mi zachránilo život. Je to kluk a je po tobě," řekla Christine. Pak jsme se jemně políbili. Byla tak sladká a něžná. Drželi jsme se v obětí a vpíjeli se jeden do druhého. Ani jeden z nás nemohl uvěřit, že je to pravda.

„Říkám mu Alex. Byl jsi tady pořád se mnou," pošeptala mi Christine. „Byl jsi pořád se mnou."

Prolog

LONDÝNSKÝ COMEBACK

Kapitola 124

JMENOVAL SE FREDERICK NEUMANN a rád se považoval za občana Evropské unie než nějaké konkrétní země, ale když se ho někdo zeptal, tvrdil, že je Němec. Byl ostříhaný na ježka, díky čemu vypadal přísně.

Lidé si ho budou pamatovat jako „docela vysokého, štíhlého a plešatého“, nebo jako „zajímavý *umělecký* typ“, a několik lidí ho *opravdu* ten týden v Chelsea vidělo. *Chci, aby si mě pamatovali. Je to důležité.*

Procházel se po King's Road a Sloane Street a nahlížel do výloh obchodů.

Zašel do kina v Kensington High Street.

A do knihkupectví Waterstone's.

Po večerech chodil na pintu nebo do hospody King's Head. Většinou tam seděl sám.

Měl skvělý plán. Začínala další hra.

Jedno odpoledne viděl v obchodním domě Safeway Lucy a děti. Pozoroval je přes konzervy fazolí a pak je sledoval uličkami plnými zákazníků.

Nemohl té výzvě odolat. V hlavě mu začaly chrastit kostky. Představil si na nich číslo, které potřeboval.

Přibližoval se k rodině s odvráceným obličejem, ale nepřestával koutkem oka pozorovat Lucy a dvojčata, která byla snad ještě nebezpečnější.

Lucy zkoumala divokého skotského lososa. Byl si jistý, že si ho všimla, ale nepoznala ho. Nepoznaly ho ani dvojčata. Hloupé holky - zrcadlové odrazy své matky.

Hra opět pokračovala - jak skvělé. Na nějaký čas z toho vypadl. Měl peníze, které si už dříve uložil do švýcarské banky. Po svém

útěku na člunu z Jamajky se potloukal po Karibiku. Navštívil San Juan a byl v pokušení hrát tam. Pak jel do Evropy - nejprve do Říma, pak do Milána, Paříže, Frankfurtu, Dublinu, a nakonec domů do Londýna. Na celé cestě sešel ze správné cesty jen několikrát. Takový se z něj stal opatrný hoch.

Cítil se jako za starých časů, když se přiblížil k Lucy v obchodě. Bože, jeho tiky se mu vrátily. Nervózně poklepával nohou o zem a ruce se mu třáslly.

Myslel si, že si ho musí všimnout, ale byla to tak pitomá blondýna, taková nula, že ho ani teď, kdy od ní stál na metr daleko, nepoznala.

„Ach Lůůcy... Ricky je tady," řekl a ušklíbl se na ni. „To jsem já, *miláčku*."

Švih, švih. Mávl rukou tam a zpět, když se mýjeli jako dva neznámí lidé v uličce Safeway. Na Lucyině hrdle se otevřely dvě hluboké rány.

Padla na svá kostnatá kolena a rukama se chytla za krk, jako by se chtěla uškrtit. A pak uviděla, kdo jí to udělal a modré oči jí naplnila hrůza, bolest a nakonec i něco, co vypadalo jako hrozný smutek.

„Geoffrey," zachroptěla a z rány v hrdle jí bublala krev.

Její poslední slovo na tomto světě. Jeho jméno.

Byl to balzám pro jeho uši - to vynucené poznání -odplata za všechny. Přinutil se odvrátit zrak, aby se mohl postarat stejně i o dvojčata.

Nikdo už ho v Chelsea neviděl, ale všichni si ho budou pamatovat až do smrti.

Bože, budou si ho pamatovat.

Vysoké holohlavé monstrum.

Toho v černém, nelidského šílence.

Bezcitného vraha, který spáchal tolik hrozných vražd, že je sám nedokáže spočítat.

Geoffreyho Shafera.

Smrt.